

www.burmeseclassic.com

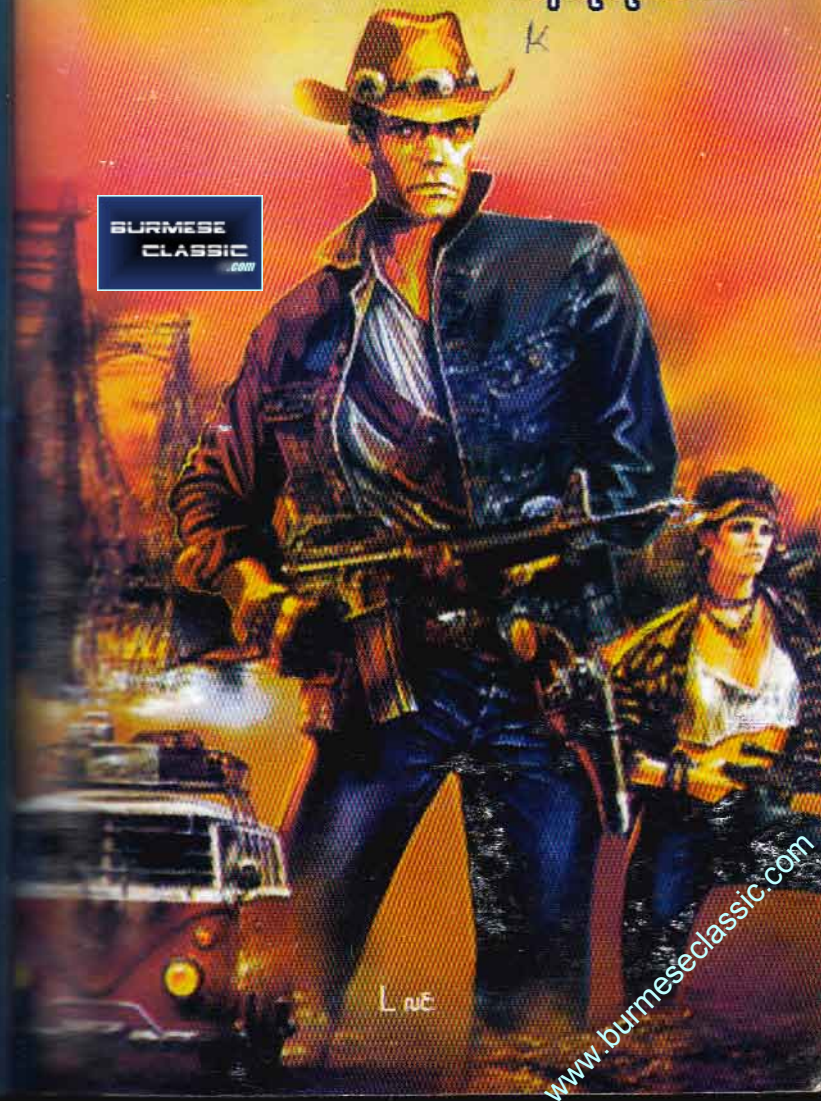

အချစ်နှင့်စွန့်စားသုံးလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

မန်းပိုရိုက်ကမ်း

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးခုပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆုံးဖြတ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး။ ရပ်ငြိမ်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်စုံသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေရန် တည်ဆောက်ရေး။
- ပြည်ပသို့ အခြေခံဥပဒေနှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- စေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားမည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ အဘိဓမ္မာဖြင့် မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့် မားရေး။

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

၂၁၁၊ ဒုတိယထပ်၊ (၃၂) လမ်းအထက်

ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

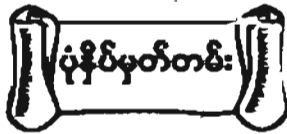
ဖုန်း - ၀၁ - ၅၄၁၄၂၁

ရွှေဘဝင်

ပန်းပုံရိပ်ကမ်း

(အချစ်နှင့် စွန့်စားမှု လုံးချင်းဝတ္ထုသန်းသန့်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း

အုပ်စု

တန်းဖိုး

ထုတ်ဝေသူ

- ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်

- ၅၀၀

- (၁၀၀) ကျပ်

- ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ် (၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။

အတွင်းနှင့်

မျက်နှာပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်အိမ်နီသက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)

သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊

တာမွေလမ်း၊ ထာဝရကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှိပ်သူ

ကွန်ပျူတာ

ဖြန့်ချိရေး

အတွင်းလယ်

စာအုပ်ချုပ်

- Lလင်း

- အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)

- တူးတူး (သစ္စာမွန်)

- ကိုအောင်ကျော်

- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန်(T.S.M)Publishing Centreမှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

ဓမ္မဓာတ်

ဓမ္မဓာတ်

ပန်းဆုံရိပ်တန်း / ဓမ္မဓာတ် - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။

၂၀၀-စာ၊ ၁၂၁၀၀ စင်တီ။

(၁) ပန်းဆုံရိပ်တန်း

ရန်ကုန်စာပေ

ည၏လေပြေညင်းလေးတွေ တဟူးဟူး..ကောင်းကင်ထက်တွင် သာနေသောလပြည့်ဝန်းကလေး၏ အလင်းရောင်ကမြစ်ရေပြင်ကြီးကို လင်းလက်စေသည်။

ထိုမြစ်ကလေး အမည်သည်ကား တိုးမြစ်ငယ်လေးပင်ဖြစ်၏။ တိုးမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်တွင် ချောင်းလက်တက်ကလေးတွေက များပြားစွာရှိနေသလို.. တစ်ဖက်ရွာကလေးနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းရွာလေးမှာ တိုးမြစ်ငယ်ခြားနေပေမယ့်၊ မိသားစုရွာကလေးနှစ်ရွာဆိုလျှင် မများပေ...

တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စများဆို နှစ်ရွာတစ်ရွာပေါင်းစည်းလုပ်ကိုင်ကြ

သစ္စာမွန်စာပေ

သည်မှာ..နှစ်ပေါင်း(၃၀)ကျော်ခဲ့လေပြီ၊ ထိုရွာကလေးနှစ်ရွာ
၏ ကံကြမ္မာပြောင်းလဲဖို့ဖြစ်ခဲ့သော နေ့ကလေးမှာ နယုန်
လပြည့်နေ့ကလေးပင်ဆိုရမည်။

“ကျွဲ...ကျွဲ”

လှေငယ်ကလေးကို လရောင်အောက်တွင် တိုးမြစ်
တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လှော်ခတ်ရင်း လာနေလေ
သည်။ လှေကလေးကို လှော်ခတ်လာသူမှာ ချောင်းငယ်ရွာ
သားလေး ကိုရင်နောင်..သူသွားနေသည့်ကမ်းတစ်ဖက်က
ချောင်းကြီးရွာကလေးဆီ...

“ဟေ့..ရင်နောင် ဘယ်လဲကွ”

“ဟာ..ကိုကြီးသာခင်တို့တောင် ပိုက်ပြန်ပြီးသိမ်းလာ
ပြီလားဗျို့”

“အေး..ဘာလဲ မင်းက လေပြေဆီကိုသွားမလို့လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ...”

“ငါ့ကောင်ရေ..ယူစရာရှိလည်း မြန်မြန်လှူကော့ဟေ့၊
စားချင်လှပြီကွ”

“ဒီနှစ်တော့ ယူနိုင်မယ်ရည်ရွယ်ထားတာပဲ၊ ငွေစုထား

တာပြည့်တော့မယ်..သွားမယ်ဗျို့၊ တို့မှာ..လေပြေစောင့်နေ
ရော့မယ်”

ကိုရင်နောင် ပြောဆိုပြီး၊ ချောင်းကြီးကမ်းဆီသို့ အား
စိုက်ပြီးလှော်ခတ်လာတော့၏။ သူ့ချစ်သူ လေပြေ၏မိဘများ
မှာ ဦးလွန်းခင်နှင့် ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ပိုင်ဖြစ်၍..ချောင်းကြီးရွာတွင်
ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လယ်ပိုင်ရှင်နှင့် စက်လှေများစွာ ပိုင်ဆိုင်
ထားပြီး၊ ဩဇာအရှိဆုံးဆိုလျှင်မမှား..သူတို့တွင် သမီးကြီး
လေပြေနှင့် သမီးငယ် လေညင်း(၂)ဦးသာရှိခဲ့ကြသည်။

ချစ်သူနှင့် ချိန်းဆိုထားသော ကသစ်ပင်ချောင်းရိုးက
လေးအတိုင်းဝင်လာပြီး၊ ခြေတံရှည်ဆောက်ထားသော ချောင်း
နဘေးရှိအိမ်ကလေးတွင် ဝင်ကပ်လိုက်ပြီး လှေကလေးကို အိမ်
တိုင်ခြေတွင်ကြီးဖြင့် ချည်ပြီး..ဓာတ်မီးကလေးဖြင့် အချက်
ပြလိုက်သောအခါ...

“တိုရင်လား...”

“ဟုတ်တယ် လေပြေ”

“လာ..လာ...အိမ်ပေါ်တက်”

ကိုရင်နောင်ကို ဓာတ်မီးကလေး ထိုးပြီးပြလိုက်၏။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား လေပြေ”

“မကြာသေးပါဘူး..ခုလေးတင်ရောက်တာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်လေးမိုးကိုမေးတော့..ကိုရင်မရောက်သေးလို့ မျှော်နေတာ၊ ဒီနေ့အနောက်ဘက်မှာ တိမ်တွေက ညို့နေလို့ မိုးရွာမလားဆိုပြီး စိတ်ပူနေတာရှင်...”

“လေပြေရယ်..မိုးရွာရုံမကလို့ မုန်တိုင်းကြီးကျနေပါစေ..ကိုရင်က ရောက်အောင်လာမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးမိုးရော...”

“ဟိုဘက်တဲကို သွားပြီး၊ အကြွေးတောင်းတယ်..ကိုရင်”

“ဘာများလဲ..လေပြေ”

“အဘနဲ့ အမေက..ကျုပ်ကိုမေးနေတယ်၊ သမီးမှာရည် စူးထားတဲ့သူရှိလားတဲ့”

“ဟင်..လေပြေက ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုရင်ရယ်..ရိုဟယ်လို့ပြောလိုက်တာပေါ့..ဘယ်သူသားသမီးလဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲဆိုပြီးမေးပါရောတော်..ကျုပ်လည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တာ

ပေါ့”

“ဒီတော့..သူတို့က ဘာပြောလဲ လေပြေ”

“တခြားရွာကဆိုရင်တော့ အဘက သဘောတူချင်မှတူမှာ..ကိုရင်ကိုချောင်းငယ်ရွာကဆိုတော့ ဘာမှမကန့်ကွက်ဘူး..လူကြီးစုံရာနဲ့လာပြီး မြန်းခိုင်းလိုက်တဲ့”

“ဟာ..ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွာ”

“ဝမ်းသာစရာ လုပ်မနေနဲ့ဦး..ကိုရင်နဲ့ စကားပြောစရာ ရှိသေးတယ်နော်”

“ဘာများလဲ..လေပြေရယ်”

“ရှေးထုံးစဉ်လာကို ဖျက်တာတော့မဟုတ်ဘူးနော်..အိမ်ထောင်ကျသွားရင်၊ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါတာ ကျုပ်သိပါတယ်..ဒါပေမယ့် အဘတို့ဆီမှာ တစ်နှစ်လောက်တော့နေချင်တယ် ကိုရင်”

“အင်း..ခက်တာတော့ ခက်နေပြီ ကိုယ့်မှာက မုဆိုးမအမေကြီးတစ်ယောက်တည်းလေ..သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး လေပြေတို့ဆီမှာလာပြီးနေတော့ အမေအတွက် ခက်မနေဘူးလား”

“မခက်ရပါဘူး ကိုရင်ရယ်...တော့ အမေကိုပါ
ခေါ်ထား ရမှာပေါ့”

“အင်းလေ... အိမ်ရောက်ရင် အမေနဲ့တိုင်ပင်ရမှာပေါ့၊
လေပြေညီမလေးကရော မြို့ကပြန်ရောက်ပြီလား...”

“မရောက်သေးဘူး... နောက်တစ်နှစ်ဆိုရင် ကျောင်း
ပြီးပြီလို့ပြောတာပဲ... သူရှိနေရင် လေပြေ... ကိုရင်ဆီကိုလိုက်ခဲ့
မှာ သူကမရှိတော့ လုပ်ငန်းစာရင်းတွေက လေပြေကိုင်နေ
ရတာ၊ ကိုရင်ကရော... ဘယ်နေ့လောက် အဘတို့ဆီကိုလာ
ပြီးမြန်းမှာလဲ...”

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ဆို မနက်ဖြန်တောင်လာချင်တာပေါ့၊
လူကြီးတွေက နေ့ကောင်းရက်ကောင်းရွှေ့ကြမှာဆိုတော့...
သူတို့ ရွှေ့မယ့်ရက်မှပဲ လာရမှာ... ရွာကိုနေ့တိုင်းလာနေတဲ့
သူတွေရှိတာပဲ... သူတို့နဲ့ကြပြီး အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟော... လေတွေတောင် တိုက်နေပါလား၊ ကိုရင်
ပြန်တော့နော်...”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့တွေ့တာ ခဏလေးပဲရှိသေးတယ်ကွာ”

“ကိုရင်... နောက်ဆို တစ်သက်လုံးနေကြရမှာ ခပြန်ပြီ”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

လွတ်တာ... တော့ကိုစိတ်ပူလို့”

“တိုးမြစ်ထဲမှာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖြတ်ကူး
နေတဲ့ သူပါကွာ... ဘာမှမမိုးရိမ်ပါနဲ့”

“မောင်ရင်နောင်...”

“ဒေါ်လေးမိုး”

ဒေါ်မိုးတစ်ယောက် အကြွေးတောင်းရာမှ ပြန်ရောက်
လာပြီး၊ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်...

“ဒီနေ့ ရေဒီယိုကကြေညာထားတယ်... မိုးသက်လေ
ပြင်းကျမယ်တဲ့ စောစောလေးပြန်ကွယ်... ခုတောင် အနောက်
လေတွေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း”

“အားလုံးက မိုးရိမ်မှတော့ ပြန်ရတာပေါ့... သွားမယ်
လေပြေ”

“ကိုရင်... လှေကိုဂရုစိုက်ပြီး လှော်ဦးနော်”

“အေးပါကွာ”

ကိုရင်နှောင် လှေကြိုးကလေးကိုဖြုတ်ပြီး၊ ချစ်သူ
လေပြေကို လက်ကလေးပြကာ... ချောင်းမိုးအတိုင်းလှော်ခတ်
လာခဲ့ပြီး သိပ်မကြာ၊ အနောက်လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးစက်

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ကလေးတွေပါ၊ ပါလာတော့၏။ တိမ်တိုက်ကြားတွင်ရှိနေခဲ့သောလမ်းကြီးပင်.. မိုးတိမ်ထူနေသောသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီမဟုတ်လား...

“ဝေါ...”

မိုးက သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေလေပြီ...

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဟင်...”

ချောင်းရိုးမှအထွက် စက်လှေတစ်စီး နောက်မှထွက်လိုက်လာသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

မိုးကြိုး၍မြစ်ထဲမှ တံငါလှေတွေကမ်းကိုပြန်ပြီး ဝင်လာသည်ဟုထင်မှတ်ကာ လှေကိုသာ အားစိုက်ပြီးလှော်ခတ်နေသည်။

“ဒုန်း...”

“ဟာ...”

စက်လှေမှာ အချိန်နှင့် ကိုရင်နှောင်လှေကလေးကို.. အလယ်မှဝင်ပြီးတိုက်လိုက်သဖြင့် လှေခါးလယ်ပိုင်းကို ဖဲ့ထွက်သွားပြီး.. ကိုရင်နှောင် ရေထဲသို့ပြုတ်ကျသွားသည်။

“အပြတ်သာရှင်းလိုက်ကွာ”

“ဒုတ်...”

“အား”

ရင်နှောင်၏ခေါင်းကို သံတုတ်နှင့်အားယူခိုက်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ်ရေပေါ်သို့ ပြန်ပြီးမပေါ်နိုင်တော့ဘဲ လုံးလုံးနှစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

“ကြာနီ”

“ဘာလဲကွ...”

“မင်းခိုက်ချက်က စိတ်ချရရဲ့လား...”

“ငါ့ခိုက်ချက်ကြောင့် မသေရင်တောင်.. ရေနစ်ပြီးသေမှာပဲ”

“ဒါဖြင့်.. လစ်မယ်”

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

စက်လှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူ(၃)ဦး၊ သူတို့ကိစ္စအောင်မြင်သွားပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် သည်းထန်စွာရွာနေသော မိုးစက်တွေကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း < ၁ >

လေပြေငယ်၏ဖခင် ဦးလွန်းခင်နှင့် ချောင်းကြီးရွာမှ ရပ်မိ ရပ်ဖတွေက ချောင်းငယ်ရွာဆီသို့ရောက်လာကြပြီး ကိုရင်နောင် အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ..သမီးကြီးက ဖွင့်ပြောပြလို့ သူ့ချစ်သူဆိုတာကို သိထားတယ်လေ..ဒီဘက်ကမိဘတွေ ရပ်ရွာလူကြီးတွေနဲ့ လာပြီးမြန်းဖို့တောင်ပြောခိုင်းလိုက်တာ.. ဒီနေ့မနက်မှ သတင်းကြားတာနဲ့ လာခဲ့ကြတာပါ။ အလောင်း ကရော ပြန်ပြီးတွေ့ပြီလား...”

“မတွေ့သေးပါဘူး..လှေကိုတော့ မနက်ရေတက်နဲ့ ကျုပ်တို့ချောင်းထဲကိုပြန်ပြီး ဝင်လာလို့တွေ့ရတာ..လှေက

လည်း ကျိုးပဲ့ပြီးသုံးစားလို့မရတော့ပါဘူး”

“ဘယ်လိုများဖြစ်သွားတာလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ..ညဘက် မော်တော်ကြီးနဲ့ တိုက်မိသလားပဲ..လှေကိုခါးလယ်ကဖြတ်ပြီး တိုက်ထားတဲ့ ပုံပဲဗျ”

“ညဘက်..လှိုင်မော်တော်ကြီးတွေမှ မထွက်တာဘဲ”

“လှိုင်မော်တော်ကြီးတွေ မထွက်ပေမယ့်..ဟို ငါးဖမ်း စက်လှေတွေက သွားတတ်တယ်”

“အင်း..ဒီကောင်ကြီးတွေနဲ့များ တိုက်မိသလား.. အလောင်းကိုရှာကြဦးလေ”

“ရွာက လူငယ်တွေကတော့..ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီးရှာနေ ကြပါတယ်”

“ဦးတင်မောင်...”

“ဘာများလဲ...ဦးလွန်းခင်”

“တစ်မျိုးမထင်နဲ့ဗျာ..ဒီငွေလေးကို မောင်ရင်နောင် အတွက်လိုရာသုံးဖို့ပေးပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ဒေါ်နွဲ့လက်ခံလိုက်ပါ”

သားဖြစ်သူအတွက် ရတက်မီးတောက်လောင်နေသော ဒေါ်နွဲ့တစ်ယောက် မျက်ရည်စတွေနဲ့ငွေကိုလက်ခံလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့လည်း တတ်နိုင်သလောက်ကူပြီး ရှာဖွေပေးပါမယ်။ နောက်မှပဲ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဟိုမှာလည်း သမီးက ဒီသတင်းကိုကြားပြီး မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်နေတာ” ဦးလွန်းခင်တို့တစ်တွေ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျန်ခဲ့ကြသူတွေက...

“ဒေါ်နွဲ့...ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ၊ ခုဆိုရင်(၃)ရက် မြောက်ပြီဆိုတော့ မောင်ရင်နောင်အတွက် လုပ်သင့်တာကို လုပ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ...ဘာမှမပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ကောင်းသလိုပဲ လုပ်ကြပါတော့...ရှင်...ဟီး...အီး...အီး”

“မောင်ဝင်းသူရေ...ဦးဝင်းကြည်တို့ကို သွားပြီးခေါ်စမ်းကွာ...ဒီမှာ ဈာပနအတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ရအောင်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒေါ်မြင့်ဌေးတို့အုပ်စုက ဒေါ်နွဲ့ဆီမှာနေပေးပြီး...ဂရုစိုက်ကြစမ်းဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လူကြီး”

မောင်ရင်နောင် နေအိမ်ထဲတွင်ရွာမှလူကြီးလူငယ်တွေ အလုပ်များနေသလို တိုးမြှင့်ထဲမှာလည်း စက်လှေတွေဖြင့်... ရွာမှ လူငယ်တွေ မောင်ရင်နောင်အလောင်းကို ရှာဖွေနေကြသည် ထဲတွင် မောင်ရင်နောင်၏ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း ဝါခေါင်တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

“တောက်...”

“ဝါခေါင်ရယ်...စိတ်တွေလျော့လိုက်ပါကွာ၊ သူကံက ခုလိုဖြစ်ဖို့ပါလာလို့ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

“ကျုပ်ကိုကျုပ် မကျေနပ်ဖြစ်နေတာ...ဒီနေ့က ကျုပ်သာလိုက်ခဲ့ရင် ရင်နောင်ခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး...ကျုပ်က ဒီအရက် ကိုမက်လို့ ရန်နောင်သေရတာ”

ရင်နောင် ဘယ်သွားသွား...ဝါခေါင်လိုက်ပါနေကျ ဖြစ်ပေမယ့် ထိုနေ့က ကြက်ဝိုင်းတွင်နိုင်သဖြင့် အရက်သောက်

တာများပြီး၊ ရင်နောင်နောက်ကို မလိုက်နိုင်သောကြောင့်
ရန်နောင်ဘေးဒုက္ခကြုံသည်ကို.. ဝါခေါင် ကူညီခွင့်မရလိုက်
တော့ပေ။

“ဝါခေါင်...”

“ဘာလဲ.. ကိုသာခင်”

“ရင်နောင်သေရတာ.. သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့
လားကွာ”

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သံသယအဖြစ်ဆုံးကိစ္စပဲ.. ရွာကလူ
ကြီးတွေက ရင်နောင်လှေကို မော်တော်ကြီးတစ်စီးက ဝင်တိုက်
သွားတယ်လို့ယူဆနေကြတယ်.. မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မော်တော်ကြီး
သာ တကယ်တိုက်ခဲ့ရင် ရင်နောင်လှေဟာ ခုလိုကျိုးပဲ့တဲ့
အဆင့်တောင် မရှိဘူး၊ တစ်စစီတောင်ဖြစ်သွားမယ်.. ခုဟာက
အလယ်တည့်တည့်ကိုတိုက်ထားတဲ့ပုံစံက.. ခက်လှေကြီးတစ်
စီးဝင်တိုက်ထားတာ.. တိုးမြှစ်ထဲမှာ မတော်တဆတိုက်ဖို့ဆို
တာဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ တိုက်မိရင်လည်း လူတော့ကယ်လို့ရတယ်
ရင်နောင်ဟာ တိုးမြှစ်ကိုလှေနဲ့မပြောနဲ့ လက်ပစ်တောင်ကူး
နိုင်တဲ့ကောင်”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“အလောင်းတွေ့ရင်တော့ အဖြေထွက်ပါပြီ”

“ကျုပ်.. ဒါကြောင့် အလောင်းကိုတွေ့ချင်နေတာ”

“ဝါခေါင်.. ဒီနေ့တော့ ဒီကပ်ပြန်ကြရအောင်ကွာ”

“ကိုသာခင်.. ရှေ့နားက ကသစ်ပင်ချောင်းဘက်ကို
တစ်ချက်သွားပြီးရင် ပြန်ကြတာပေါ့”

“အေး.. အေး.. မင်း သဘောပဲ”

“ဝါခေါင်.. မင်းလည်း အရက်သောက်တာ လျှော့ပါ
ဦးကွာ”

“ကိုသာခင်.. ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ”

“ဘာ ဆုံးဖြတ်တာလဲ”

ရင်နောင်အလောင်းကို တွေ့ပြီးရင်၊ ကျုပ်ဘယ်တော့
မှ အရက်မသောက်တော့ဘူးဆိုတာကို.. ဒီကောင်ရဲ့မှာ
တတိပေးမှာပါ”

ကသစ်ချောင်းဝဆီသို့ ဝါခေါင်တို့စက်လှေကလေး
အရောက်တွင်...

“ဟိုကောင်တွေဆွဲလာတာ.. ဘာလဲ”

“အလောင်းတစ်ခုပဲ.. ရင်နောင် အလောင်းလားမသိ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ဘူး..."

အဝေးဆီမှ လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချောင်းရိုးထဲသို့ ဝါခေါင်စက်လှေ မောင်းပြီးဝင်ချိန်တွင် တစ်ဖက်စက်လှေ(၂) စီးမှ..တစ်စီးက အလောင်းကိုဆွဲပြီး မောင်းပြေးသည်။ တစ်စီးက ဝါခေါင်တို့ဘက်ကို ပြန်ပြီးမောင်းလာပြီး.. အနားသို့ရောက်တော့...

"ဝါခေါင်တို့ပါလား...ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ကြာနီ..ရှေ့ကစက်လှေ ရင်နောင်အလောင်းကိုဆွဲသွားတာမဟုတ်လားကွ"

"ဟာကွာ..ပေါက်ကရ ငါတို့ကိစ္စနဲ့ ငါတို့ပါ"

"မင်း မညာနဲ့ကြာနီ..ငါတို့လိုက်ကြည့်မယ်"

"ဝါခေါင်..မင်းပြောရခက်ပါလား၊ ဒါ..ငါတို့အလုပ်ကိစ္စကွာ..ဒီလောက်ဆိုသဘောပေါက်"

"ကြာနီ..မင်းတို့စက်လှေရှေ့က ဖယ်စမ်း"

"ဝါခေါင်..မင်း ပြဿနာမလုပ်နဲ့ ပြန်သွားကွာ"

"ဘာကွ..ဒီချောင်းက မင်းတို့ဘိုးဘွားပိုင်ချောင်းမဟုတ်ဘူး..မင်း ပြန်ခိုင်းတိုင်း ပြန်ရမှာလား"

"ဝါခေါင်..လာပါကွာ၊ သူတို့ကိစ္စကို မသိစေချင်လို့နေမှာပေါ့"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး..ဒါ ရင်နောင်အလောင်းဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်"

"မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာကို မင်းကအတင်းကြီးပါလား..အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာကိုမရရင်၊ ငါတို့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်..."

"ကြာနီ..မင်းတို့ဘက်ဆိုပြီး၊ မင်းက လူမိုက်စကားပြောတာလား"

"မင်း..ထင်ချင်သလိုထင်ကွာ"

"ကိုသာခင်..စက်နှိုးပြီးဝင်မယ်"

"ဝါခေါင်"

"ဒီလောက်တောင် ပြောမရတဲ့ကောင်..ဆော်ကွာ"

ကြာနီ စက်လှေပေါ်မှာပါလာသော ကောင်တွေက.. စက်လှေပေါ်တွင်တင်ဆောင်လာသည့် တုတ်၊ ဓားများတိုက်ခိုင်းပြီး စတင်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

"ပြောင်း...ဝုန်း"

ဝါခေါင်နှင့် ကိုသာခင်တို့ဘက်မှ လှော်တက်နှင့်ခုခံရင်း နှစ်ယောက်သုံးယောက်မို့အခြေအနေက မကောင်း...

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တဲ့ကောင် ကဲကွာ”

ကြာနီ..သူ့လက်ထဲက ဓားရှည်နှင့် ဝါခေါင်ကိုခုတ်ပိုင်းစဉ် နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးပြီး ရေထဲသို့ပြုတ်ကျသွားပြီး...

“အား...”

“ဟင်...”

“ဟာ”

ရေပြင်တွင် သွေးနီကွက်ကြီးများ ပေါ်ထွက်လာပြီး၊ ကြာနီတစ်ယောက် သူ့ဓားနှင့်သူ ရင်ဝတွင်စိုက်သွားတော့သည်။

“တက်..စက်နှိုးတော့”

“ဝူး...ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်”

ကြာနီကိုထားခဲ့ပြီး၊ သူ့ကောင်များ မောင်းပြေးကြလေသည်။

“ဝါခေါင်.. မင်း.. မင်း”

“ဟုတ်တယ် ကိုသာခင်.. ကျုပ်လက်လွန်သွားပြီ”

“ဝါခေါင်ရာ..”

“ဘုတ်.. ဘုတ်.. ဘုတ်”

“ဟင်...”

သူတို့ဆီကို စက်လှေများမောင်းချလာပြီး၊ ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြတော့သည်။

“ဒီကောင်...မပြေးစေနဲ့”

ရှေ့ဆုံးစက်လှေပေါ်မှာ လိုက်ပါလာသူ ဦးလွန်းခင်မှ အော်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်မှပြေးစရာမလိုဘူး..ခင်ဗျားတို့ရွာက မဇ္ဈိမသားလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စကိုတော့..တစ်သတ်မကျေဘူး”

“ဘာကွ..ငါတို့ရွာက မဇ္ဈိမသားဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ခုမှ..သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရွာသားတွေ ကျုပ်သူငယ်ချင်းရင်နောင်ကို သတ်လိုက်တာ.. သတ်လိုက်တာ”

“မင်း..မင်း..ကြာတယ်ကွာ၊ ခေါ်ခဲ့စမ်း”

“ကျုပ်နားကို ကပ်တဲ့ကောင်ကို ကြာနီနောက်ကို လိုက်

ခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့..ခင်ဗျားတို့ဖမ်းစရာ မလိုဘူး၊
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းမှာသွားပြီးအဖမ်းခံမယ်.. ရှေ့ကဖယ်”

ဝါခေါင်..လူသတ်ထားသောစားကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး..

“ကိုသာခင်..စက်နှိုးပြီး ရဲစခန်းကိုမောင်း”

“ဟေ့ကောင်တွေ ဖယ်ပေးလိုက်..ဒီကောင်ပြေး
လည်း မလွတ်နိုင်ပါဘူး၊ သွားပါစေ”

“ရင်နောင်..မင်းအတွက် ငါတစ်နေ့လက်စားပြန်ပြီး
ချေပေးမယ်ဆိုတာ ငါကတိပေးတယ်”

ဝါခေါင် စက်လှေပေါ်မှာအော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက်ကာ
စက်လှေလေးမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဝါခေါင်လက်တွင် သွေးစွန်းနေသောစားကို ဆုပ်ကိုင်
လျက်..လက်ကျန်အရက်ကို နောက်ဆုံးမော့သောက်လိုက်
တော့သည်။

သက္ကရာဇ်တစ်ခုပေါ်မှာ ကာလရာသီလေးတွေ ကုန်
ဆုံးခဲ့ကြရင်း..(၅)နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ နောက်
တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ထိုသို့သော (၅)နှစ်တာကာလတွင်
ချောင်းငယ်ရွာကလေးနှင့် ချောင်းကြီးရွာတို့၏ဗဟိုတည်တည့်
တိုးမြစ် ပေါ်တွင် စကားဝါပင်တွေပေါက်ရောက်သည့် သောင်
ကျွန်းက လေးတစ်ခုက ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ နှစ်ဖက်သော
ကမ်းဆီမှပြိုင်သော သဲနွဲ့တို့၏ စုရပ်ဝန်းလေးဆိုလျှင်မမှား..
ရွာနှစ်ရွာ ပိုင်ဆိုင်သော စကားဝါကျွန်းကလေးဖြစ်ခဲ့သော်
လည်း ရွာနှစ် ရွာမှာ..မဟာရန်သူတော်ကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း
ကြောင့် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို အငြင်းပွားရင်း..လူများစွာသေကြေ
ခဲ့ကြသလို ဒဏ်ရာရပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်သူများလည်းရှိခဲ့ကြ၏။

ဒီအခြေကို သက်ဆိုင်ရာမှ နှစ်ဖက်ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ညှိနှိုင်းကာ တစ်နှစ်စီ အလှည့်ကျပိုင်ဆိုင်မှုကို ပေးခဲ့သည်။

ချောင်းငယ်ရွာနှင့် ချောင်းကြီးရွာတို့ ဒေါသတွေကြား မှာပင် အံ့ဩဖွယ် ကိစ္စလေးတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်သည်။ စကားဝါကျွန်းပေါ်တွင် စေတီလေးတစ်ဆူ ပေါ်ထွန်းခြင်းဖြစ် သည်။

ပေါ်ထွန်းလာသည့်နေ့က နယုန်လပြည့်နေ့ကလေး ပင်-

“ညင်းရေ...ညင်း...”

ကမ်းနဘေးဆီမှ စကားဝါကျွန်းလေးကို လေညင်းငေး ကြည့်နေရင်း အနောက်ဘက်မှ ချစ်စုခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲ..ချစ်စု”

“နင်အဘက...ခေါ်ခိုင်းလို့”

“ဘာကိစ္စရှိနေလို့လဲ...”

“နင့်..ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာလို့”

“ဟင်...”

လေညင်း သိလိုက်ပြီ.. သူမဆီကို လိုက်လာနိုင်သူမှာ ဇေယျာမော်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဇေယျာမော်ဆိုသူက လေညင်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကတည်းက ချစ်ခွင့်ပန် ထားသူတစ်ဦး..လေညင်းဘွဲ့ရပြီး၍ ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ဝင် သည်အထိ ဇေယျာမော်ကိုအဖြေမပေးရသေးပေ။

လေညင်း..ဇေယျာမော်ပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိပေ မယ့် ထိုသံယောဇဉ်သည် ချစ်ခြင်းတရားတော့မဟုတ်.. သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်အဆင့်သာရှိ၏။ ဇေယျာမောင်မှာ လေညင်းတို့ထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး၊ ဓနအင်အားတောင့် တင်းသူ သူ့ရုပ်ရည်ပိုင်းမှာ ပျိုတိုင်းဦးညွှတ်လိုသောရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ...တကယ်ဆို လေညင်းအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်.. လေညင်းနှလုံး သွား ရင်ခွန်သံတွေက သာမန်မျှသာ...

ခု ရွာကိုလေညင်းမိခင်ဖြစ်သူ ကျန်းမာရေးကြောင့် ခွင့် နှင့်ပြန်လာသည့်နောက်ကို.. ဇေယျာမော်တစ်ယောက် လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ချစ်စု...”

“ဘာလဲ..ညင်း”

“ချောင်းငယ်ရွာနဲ့ ချောင်းကြီးရွာ ရန်သူတွေဖြစ်ရတာ ဒီစကားဝါကျွန်းကြောင့်လား”

“စကားဝါကျွန်းကိစ္စက ဒုတိယပါညင်း”

“ဒါဆို..ပထမကိစ္စရှိသေးလား”

လေညင်း အမေးစကားကို..ချစ်စုဘာမှပြန်ပြီး စကားမဆိုဘဲ နှုတ်ပိတ်နေသောကြောင့်...

“ဟဲ့..ချစ်စုပြောလေ”

“ငါ မပြောရဲဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အဘကိုကြောက်တယ်..အဘက ဒီအကြောင်းကို ရွာမှာရှိတဲ့သူ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောရဘူးဆိုပြီး အမိန့်ထုတ် ထားတယ်”

“ငါ ဘယ်သူမှမပြောပြပါဘူး..ပြောပြပါလားချစ်စု”

“နင်မပြန်ခင်ပြောပြမယ်..ခုတော့ အဘကချက်ချင်း ခေါ်လာခိုင်းလို့..သွားကြရအောင်”

“နင်..ငါကိုကတိမဖျက်နဲ့နော်”

သစ္စာမှန်စာပေ

“မဖျက်ပါဘူး ညင်းရယ်”

“ချစ်စု..ဒီနှစ် စကားဝါကျွန်းဘုရားပွဲကို ဘယ်ရွာက အလှည့်ကျလဲ”

“ဒီနှစ် ငါတို့ရွာအလှည့်လေ..အဘတို့တောင် ဒီနှစ်ကို ချောင်းငယ်ရွာထက်သာအောင်လုပ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေကြပြီ”

“ဘုရားပွဲရက်က..(၁၀)ရက်လောက်ပဲ လိုတော့တာ နော်...”

“ဟုတ်ဟယ်..စကားဝါကျွန်းပေါ်မှာ ပြင်ဆင်စရာ တွေတောင် သွားပြီးပြင်ဆင်နေကြပြီ”

“ငါတို့ရွာအလှည့်ဆိုရင် သူတို့ဘက်က မလာကြဘူးလား...”

“ချောင်းငယ်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ရွာလူကြီး(၃)ယောက် လောက်ပဲလာတာ..ရွာသားတွေက မလာကြဘူး၊ လာရင်လည်း ရန်ပွဲတွေဖြစ်မှာပါပဲ ညင်းရာ”

“ငါတကတယိုလ်ရောက်တဲ့နှစ်တုန်းက ဒီရွာနှစ်ရွာ တာ..သိပ်ကြီးချစ်ကြတာ၊ ဘယ်လိုကြောင့်ခုလို ရန်သူကြီး

သစ္စာမှန်စာပေ

.....
တွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို အရမ်းသိချင်နေတာ...”

“ညင်း သိရမှာပါ..ဟိုမှာရန်ကုန်က ဧည့်သည်လိုက်လာတယ်”

ဇေယျာမော်နှင့် မမလေပြေယောက်ျား ခင်ထွန်းကျော်တို့လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဇေယျာမော်လက်ပေါ်မှာ တော့ လေပြေတို့၏သမီးလေး လေပြေနှောင်း လိုက်ပါလျက်..

“တိ...တိ”

“သမီး..နှောင်း”

တူမလေးအမည်ကို လေညင်းက အဖျားဆွတ်ပြီး ခေါ်တိုင်း..ခင်ထွန်းကျော်မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့နေရပေမယ့်၊ အဖြေကိုတော့ လေညင်းမသိ...

တူမလေး လေပြေနှောင်းကို ပွေ့ချီရင်း...

“ကိုမော်က လိုက်လာတာကိုး”

“လိုက်ရမှာပေါ့ လေညင်းရယ်..နေမှမနေနိုင်တာဘဲ”

လေညင်း မနှစ်သက်သည့်ထဲတွင် ဇေယျာမော်၏ ခုလို စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမပြောခြင်းကိုဖြစ်သည်။

.....
သူ့စကားကြောင့် ချစ်စရာ..ခင်ထွန်းကျော်တို့ တစ်မျိုး ကောက်ချက်ချသွားနိုင်သည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပေါ်မှာ ယဉ်ကျေးမှု မမဲ့ချင်သောကြောင့်...

“တော်သေးတာပေါ့..ရွာကို တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လို့...”

“ဒီရွာလောက်တော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာပူစရာရှိမှာလဲ ကွာ..ကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းရောက်နေရင်တောင် ရောက်အောင် ရှာမှာ...”

ဇေယျာမော် စကားလုံးတွေက စိတ်ပျက်စရာ...

“အဘနဲ့ တွေ့ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လေညင်း..ကိုယ့်ကို မေးတာနဲ့ အကြောင်းစုံကိုတောင် ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဟင်..ဘာအကြောင်းစုံကိုပြောပြလိုက်တာလဲ”

“ကိုယ်နဲ့ လေညင်းက..ဘယ်လိုပတ်သက်လဲတဲ့”

“ဒီတော့...”

“ချစ်သူတွေလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဘာ...”

ဇေယျာမော်ဘက်က စည်းမရှိသောစကားကို ရင်ထဲမှာ ဒေါသထွက်မိသည်။ ဒါပေမယ့်... ဒီကိစ္စကို ဒေါသစိတ်နှင့် ဖြေရှင်းမသင့်ဟု ဆင်ခြင်လိုက်ပြီး၊ နှုတ်ဆိတ်စွာပဲနေလိုက်သည်။

ဇေယျာမော်ပေါ်မှာတော့ လေညင်း... တကယ်ကို စိတ်ကုန်မှုတွေက ရင်ထဲကိုစတင်ပြီးရောက်ခဲ့လေပြီ။ ရွာထဲသို့ အဝင်တွင်...

“ကိုဇေယျာမော်... ပြန်ပြီးလိုက်သွားမှာလား”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုလဲ”

“ခုချိန်မှာ ရွာနောက်က ထန်းတောမှာလူစုံချိန်လေ”

“အိမ်ပြန်ရောက်လည်း ဖျင်းစရာကောင်းနေမှာပဲ... လိုက်ခဲ့မယ်... လေညင်း ကိုယ်လိုက်သွားမယ်နော်”

“ဆန္ဒရှိရင် လိုက်သွားပေါ့... ကိုခင်ထွန်းကျော် ရှင်က ရွာခံနော် ပြဿနာတော့မဖြစ်စေနဲ့”

“လေညင်းရယ်... ဦးလွန်းခင်သမက်လောင်းကို ဘယ်သူက စေ့စေ့တောင်ကြည့်ရဲမှာလဲ”

“ဟင်း...”

ခင်ထွန်းကျော်စကားသည် လေညင်းရင်စုံကို ပြင်းထန်စွာထိုးနှက်လိုက်သလို နာကျင်မှုက ပိုပြီးအားကောင်းလာတော့သည်။

“ညင်း...”

“ဘာလဲ... ချစ်စရာ”

“နင်... ကံကောင်းတယ်”

“ငါက ဘာကိုကံကောင်းရမှာလဲ... နင့်စကားက အစမရှိအဆုံးမရှိပါလား”

“ဟို... ဟို... မြို့ကလူက လူချောကြီးဟ”

“ချစ်စရာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရုပ်ချောတာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွက် ထာဝရကံကောင်းတယ်လို့ နင်ယူဆတော့မလား... ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ချောချောတစ်နေ့ ကျရင် ဒီရုပ်ရည်ဟာ ကျသွားတာပဲ”

“ဒါဆို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ယောက်ျားဟာ... ဘယ်လိုလဲညင်း”

“နင့်ခေါင်းထဲမှာ မြဲမြဲမှတ်ထား... ကိုယ့်ဘဝကို လုံခြုံမှုအပြည့်ပေးနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ရဲရင့်တဲ့ သတ္တိတွေရှိရမယ်...”

လောကဓံတရားကြီးကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သူကိုပိုင်ဆိုင်ရမှ ကံကောင်း
တဲ့သူဖြစ်မှာ”

“ဒါဆို..ဟိုမြို့က လူကရော”

“တစ်ခုမှ မရှိဘူး”

“အယ်..ဒါနဲ့များ နင်ကဘယ်လိုချစ်ခဲ့လဲ”

“ချစ်စ”

“ဘာလဲဟ...”

“သူနဲ့ငါက ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်..သူက ပြောတော့၊ နင်နဲ့သူကချစ်သူဆိုပြီး”

အဘရှေ့မှာ ပြောနေတာကို ငါကိုယ်တိုင်ကြားတယ်”

“ဒီကိစ္စ..သူနဲ့ငါ ရှင်းရဦးမှာ၊ ကိုယ့်ရွာကိုရောက်နေတဲ့
ဧည့်သည်ဖြစ်လို့သည်းခံနေတာ”

“နင်ဟာက..ဘာတွေလဲဟာ”

လေညင်းအတွက် ဇေယျာမော်တစ်ယောက်ဟာ
ဘယ်သောခါမှ ချစ်သူမဖြစ်နိုင်တာတော့ သေချာသည်။

“ညီမလေး..ညင်း”

“မမ...မေမေရော”

“ဆေးသောက်ပြီး အိပ်နေပြီကွဲ့..အဘကဟော
စကားဝါကျွန်းကိုသွားပြီ..ဧည့်သည်နဲ့တွေ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ပြီးပါပြီ..ကိုခင်ထွန်းကျော်နဲ့ ထန်းတောကို
လိုက်သွားတာပဲ”

“ဒီလူက လုပ်ပြန်ပြီ..ဟိုမှာက ပေါက်ကရကောင်
တွေနဲ့သောက်ပြီး မဟုတ်တာတွေလုပ်ကြရင် ခက်မယ်”

“ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာဘဲ..ကိုယ်မိုက်ရင်ကိုယ်ခံ
ကြပေါ့”

“ညင်းက..ဘာလို့မတားတာလဲ”

“ဘယ်သူကို တားရမှာလဲမမ”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို တားပေါ့”

“ခက်နေပြန်ပြီ”

“ဘာကို ခက်နေတာလဲ ညီမလေးရဲ့...”

“ဒီလူနဲ့..ညင်းက ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“အယ်...”

လေပြေ..မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်မှုလေးတွေ
ဖြစ်သွား၏။

“ဒီတိစ္ဆာကို ရန်ကုန်ရောက်ရင်အပြတ်ရှင်းရမယ်.. ရွှေဘဝင်အတွက်မရှင်းသေးဘူး။ မမကို.. ညင်းမေးစရာရှိတယ် မှန်ရဲ့လားနော်”

“ဘာများလဲ.. မေးလေ”

“တူမလေး.. လေပြေနှောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးချင်တာပါ..”

“သမီးလေး.. ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ပြော.. ပြောပါဦး”

လေပြေမျက်နှာတွင် စိုးရိမ်မှုတစ်ခုခုဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။

“ကိုခင်ထွန်းကျော်က တူမလေးကို.. နှောင်းလို့မတောင်းတိုင်း မျက်နှာပျက်သွားတာကို ညင်းသတိထားမိတာကြောင့် ဒါ.. ဘာကြောင့်လဲ မမ”

“အလကားပါ.. သက်သက်အူတိုတာပါ”

“ဘာကို အူတိုတာလဲ မမ...”

လေပြေ ချက်ချင်းစကားမဆိုသေးဘဲ၊ ပြတင်းပေါက်ကို ထွက်လာပြီးနောက်.. လေပြေ.. နှောင်းလေးကို စောင့်ကာ...

“မမရဲ့ငယ်ချစ်ဦးအမည်လေးက ကိုရင်နောင်လေ..”

“အမှတ်တရနဲ့ မမပေးထားတာ၊ ဒါကို သူကမကျေနပ်ဘူးနော်တော့ပဲကွယ်”

“မမရယ်.. ဘာလို့မပေါင်းရတဲ့သူကို ကိုယ့်လက်ရှိအိမ်ထောင်ရေးမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်တာလဲ”

“မမဘဝ၊ မမရဲ့နှလုံးသားမှာ ကိုရင်နောင်ဟာ ဘယ်

အရာမှ ပျောက်ပျက်မသွားဘူးဆိုတာကို.. သမီးလေးနဲ့ သက်သေထားတာ၊ တကယ်လို့ ခင်ထွန်းကျော်ဟာ ကိုရင်နောင်ထံမှ ဓမ္မေနိုင်လို့ လမ်းခွဲမယ်ဆိုရင်လည်း.. ဝမ်းနည်းလိမ့်မယ်ထင်ခဲ့ညင်း...”

လေပြေရဲ့ နှလုံးသားခံစားချက်ပေါ်မှာ.. လေညင်းသက်ပြီး ဝေဖန်ရန် မလိုအပ်တာကြောင့် ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

အခန်း ၃

“တူ..ဘော်..တူ”

ချောင်းငယ်ရွာ ကူးတို့ဆိပ်ကလေးဆီသို့ လိုင်းတော်လေး ဆိုက်ကပ်လေပြီ”

“ဟူး...”

တစ်ချိန်က ကမ်းနဘေးတွင်ရှိနေသော လမုပင်ကြီးတွေ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေနှင့် တံငါတစ်စုလေးတွေက မရှိတော့ပေ... ရေတိုက်စားမှုကြောင့် ပြိုကျနေသောချိုင့်ဝှမ်းကမ်းကြီးတွေကိုသာ ဝါခေါင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ.. ကြာနီကိုသတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ်ကျ ခံခဲ့ရပြန်လည် လွတ်မြောက်လာခဲ့သောနေ့ပင်ဖြစ်သည်။ ဝါခေါင်

သစ္စာဗွန်စာပေ

ကလေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကူးတို့ဆိပ်အိမ်လေးပေါ်သို့တက်ပြီး ရေကူးနေကြသော ကလေးသူငယ်တွေကို ကြည့်မဝမယ့် သူ့ကိုသိသော ကလေးတစ်ယောက်မှ မတွေ့သူထောင်ထဲရောက်မှ မွေးဖွားလာသောကလေးတွေနှင့် သူ့မှီခိုက ငယ်ရွယ်လှသော ကလေးတွေပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

မြစ်ကမ်းဘေး တာဘောင်ပေါ်ရောက်မှ အဝေးဆီမှ မင်းတမ္ဗန်စေတီတော်ကြီးကို လက်စုံမိုးပြီးဝတ်ပြုလိုက်သည်။

“တပည့်တော်ကို ခွင့် ခတ်တော်မူပါဘုရား.. ဘယ်သောခါမှရင်ထဲမှာ မဖြေနိုင်သောနာကြည်းမှုတွေအတွက် ငိုတိုက် သားကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါဘုရား”

ဝါခေါင်မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီးဦးချက်နံတော့လိုက်ပြီး နောက်.. ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ မိမိဘက်သို့ ဦးတည်လာနေသော ရင်နောင်မိခင်ကြီးဒေါ်နွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောင်တူးတစ်ချောင်းကို အားပြုပြီးဖြည်းဖြည်းချင်း တူးလာနေသော ဒေါ်နွဲ့လက်ထဲမှာ ထမင်းထုပ်လေးကိုကိုင်ဆောင်ထားသည်။

“အမေနွဲ့...”

သစ္စာဗွန်စာပေ

“ဟင်...မင်း...မင်း...ဝါခေါင်မဟုတ်လား”

“သား...ဝါခေါင်ပါ”

“သားရယ်”

ဝါခေါင်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘ(၂)ပါးလုံးတိမ်းပါးသွားပြီး ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် နေခဲ့ပေမယ့်... ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်နောင်နဲ့အတူ ဒေါ်နွဲ့အိမ်မှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သားအရင်းသဖွယ်ဖြစ်နေခဲ့သူ...ဝါခေါင် ကာလသားအရွယ်ရောက်တော့ ဦးလေးဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ပြုသွားသဖြင့် ဒေါ်နွဲ့အိမ်တွင်သာ နေထိုင်ပြီး လုပ်ကိုင်နေခဲ့သူ...

“အကြီးကောင်မရှိလို့ အငယ်ကောင်နဲ့ အမေနွဲ့ ဖြေသိမ့်မယ်မကြံသေးဘူး...မင်းကပါ အမေနွဲ့ကိုခွဲထားခဲ့တယ်”

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါအမေနွဲ့ရယ်၊ ဘုန်းသားပြန်ပြီး ရောက်လာပါပြီ၊ ခု...ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“မိငယ်တို့ဆီက ထမင်းနဲ့ဟင်းလေးပေးမယ်ဆိုလို့လာ ယူတာပါကွယ်”

“အမေနွဲ့ရယ်...”

ရင်နောင်နှင့်သူ မရှိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ အမေနွဲ့ စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက် ယခုလိုသူများပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှစားသောက်ရမည့်ဘဝကို ရောက်မည်ကိုသူမတွေးမိခဲ့ရင်နောင်အတွက် သူ၏ခံစားချက်တွေက အသိတရားကင်းခဲ့စွာရှိနေခဲ့သူ မဟုတ်လား...

“အမေနွဲ့...ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်သူ့ဆီကမှ စားစရာမလိုဘူး...သားပြန်ပြီးလုပ်ကျွေးမယ်”

“ငါ့သားလေး ပြန်ရောက်လာတာဟာ အမေနွဲ့အတွက်ကျေနပ်စရာ၊ ဝမ်းသာစရာပါကွယ်...သားလေးအသားတွေ မဲသွားတယ်နော်”

“အမေနွဲ့ထင်လို့ပါ...သွားကြရအောင်”

ရွာလမ်းကလေးအတိုင်း ဝါခေါင်...အမေနွဲ့ကိုလက်တွဲပြီး ဝင်လာသည်ကို ရွာသားတွေတွေ့သွားပြီး...

“ဟယ်...ဝါခေါင် ပြန်ပြီးလွတ်လာပြီဟေ့”

ရွာလမ်းပေါ်တွင် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားတော့သည်။

“ဝါခေါင်...”

“ဟင်..ကိုသာခင်”

ချိုင်းထောက်ကို အားပြုပြီးရပ်နေသော ကိုသာခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရ၏။

“မင်း..ပြန်ပြီးလွတ်လာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်..ကိုသာခင်၊ ကျွန်တော်ကြောင့်ခုလို ဒုက္ခိ တဘဝကို ရောက်ခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်စရာမလိုဘူး..ဝါခေါင် ငါတို့ဟာ ယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“မောင်ဝါခေါင်နဲ့ ဒေါ်နွဲ့...”

“ဦးလေး တင်မောင်”

ရွာလူကြီးဦးတင်မောင် ဝါခေါင်တို့ဆီကိုရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်...

“ဆရာတော်က သူ့ဆီကိုလာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..ခုသွားလိုက်ပါမယ်”

“ငါပါလိုက်မယ်ကွာ...”

လူကြီး ဦးတင်မောင်နှင့်အတူ ဆရာတော်ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးတိုက်ကန်တော့ပြီး၊ ဆရာတော်ထံမှ မိန့်ကြားမည့်စကားသံကို နားစွင့်နေကြ၏။

“ဝါခေါင်...”

“ဘုရား...”

“မင်းပြန်ပြီး လွတ်လာပြီနော်...”

“တင်ပါ...”

“မင်းရင်ထဲမှာ..သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအတွက် ဒေါသ မီးလျှံတွေ ငြိမ်းခဲ့ပြီလား...”

“တပည့်တော်မညာဝံပါဘူးဘုရား..တပည့်တော် သူငယ်ချင်းအတွက် နာကြည်းမှုတွေဟာ ဘယ်လိုမှဖျောက်ဖျက်လို့ မရနိုင်ပါဘူးဘုရား”

“ပုထုဇဉ်သားတွေဖြစ်တတ်တဲ့စိတ်ကို ဘုန်းကြီးမပြောလိုပါဘူး..ဒီဒေါသတရားကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အရာတွေကို ကြည့်ရင် အပျက်တရားတွေကို တွေ့ရတာပဲမဟုတ်လား.. ဘယ်သူ့ဘက်ကမှားမှား အမှားပေါ်မှာ ထပ်ပြီးမှားကြတော့ အကျိုးတရားမဲ့ဆုံးရှုံးခြင်းတွေကို ရလိုက်ကြတာ လက်တွေ့ပဲ

.....

သူ..ခု ဆိုသိပ်ပြီးချစ်ခင်လာခဲ့ကြတဲ့ ရွာကြီး(၂)ရွာဟာ..
 အမှတ်တရတွေပေါ်မှာ ထပ်ပြီးမှားခဲ့ကြလို့ ရန်သူတော်ကြီး
 တွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ မှီခိုသမ္မုပြုနေတဲ့ လူမှုရေး
 ဘာသာရေး၊ စီးပွားရေးတွေလည်း ပျက်စီးသွားကြပြီမဟုတ်
 လား.. သူ့ဘက်လည်းနစ်နာသလို ကိုယ့်ဘက်လည်းနစ်နာခဲ့
 ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးပြောချင်တာက ဒေါသစိတ်ကြောင့် မှားခဲ့
 တာတွေကို ပြီးခဲ့တဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့လိုက်ပါ ဝါခေါင်”

“ဒီအမှားကို သူတို့ဘက်ကဖြုန်းခဲ့တာပါဘုရား...”

“သူတို့ဖြုန်းခဲ့တဲ့အမှားကို ကိုယ့်ဘက်က ထပ်ပြီးဖြုန်း
 တဲ့အမှားတွေကြောင့် တိုးမြှင့်ကြီးထဲမှာ သွေးတွေစွန်းထင်းခဲ့
 ရပြီလေ။ ဘုန်းကြီးပြောပြမယ် ဝါခေါင်..လက်စားချေခြင်း
 ဆိုတာ ယုတ်မာတဲ့သူနဲ့တန်းတူလိုက်ပြီး ယုတ်မာတာပဲ..
 မကောင်းတဲ့သူကို မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်ကံကသာ လက်စား
 ပြန်ချေလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ဒီအကုသိုလ်ထဲမှာဝင်ပြီး
 မပါပါနဲ့ကွယ်။ မောင်ရင်နောင်ကို သတ်တဲ့ သူ.. ဘယ်သူလဲ
 ဆိုတာ ဝါခေါင်သိပြီးပြီလား...”

“မသိသေးပါဘူး ဘုရား”

.....

“ရင်နောင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့သူဟာ ကြာနီပဲလေ”

“ဟင်...”

“သူ့ကိုဝါခေါင်ကသိလို့သတ်ခဲ့တာမဟုတ်ပေမယ့်..
 သူ့ခံရမယ့်အကုသိုလ်ကံကို ဝါခေါင်ဝင်ပြီးယူပေးလိုက်တာပဲ၊
 ခုတော့.. သတ်သူလည်းသေခဲ့ပြီကွယ်။ ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး
 ဟောဒီဒကာမကြီး ဒေါ်နွဲ့ရဲ့နောက်ဆုံးချိန်လေးမှာ တရား
 ဘာဝနာတွေကိုစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ လုပ်ကိုင်နိုင်အောင် ဝါခေါင်
 ဇင်းကလုပ်ကျွေးသမ္မုပြုပါတော့ကွယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား.. တပည့်တော် မိခင်ကြီးတစ်ယောက်
 လို့ သက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးပါ့မယ့်လို့ ကတိပေးပြုပါတယ်”

“သာဓု..သာဓု..သာဓု၊ ကဲ..ဒကာကြီးဦးတင်မောင်”

“ဘုရား...”

“သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်အတွက်လိုအပ်တာတွေ
 တို့ ကူညီပေးလိုက်ပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား.. မငယ်တို့အိမ်က ပိုက်နဲ့လှေကိုပြော
 ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ကေးင်းသလိုပေါ့ကွယ်.. သွား.. သွားကြတော့”

ဆရာတော်ကြီးကို ဦးခိုက်ကန်တော့ပြီး၊ ကျောင်းပေါ်
မှ ပြန်ပြီးဆင်းချိန်တွင် ရန်နောင်ကိုသတ်ခဲ့တဲ့သူကို သူသတ်
နိုင်ခဲ့ပြီဆိုသောအသိလေးက ရင်ထဲကဒေါသ မီးလျှံတွေကို
ပြေလျော့စေခဲ့သည်။ သူ့ဘဝအတွက် ဒေါ်နွဲ့ကိုလုပ်ကိုင်ကျွေး
မွေးဖို့အတွက် အင်အားတွေဖြည့်တင်းရတော့မည်။

ဘဝန်း ◀ ၄ ▶

ဇေယျာမော်... ရွာကို စပြီးရောက်ကတည်းက
ခင်ထွန်းကျော်နှင့် မိုးလင်းက မိုးချုပ်ထွက်နေသည်။ အဘက
တောဝါကျွန်း ဘုရားပွဲအတွက် စီမံခန့်ခွဲနေရပြီး၊ အိမ်မှာမရှိ
သောကြောင့် ခင်ထွန်းကျော်တစ်ယောက် လွတ်လပ်ခွင့်ရနေ
သည်။ မမလေပြေက ခင်ထွန်းကျော်အပေါ်မှာ ဘာခံစားချက်
မှ မရှိသည့်အတွက် တားမြစ်ခြင်းတစ်ခုမှမလုပ်... သူ့ဘဝတွင်
သမီးလေး လေပြေနှောင်နှင့် နေထိုင်နေရသည်ကို ကျေနပ်
နေသူ... ခုလည်း ညနေစောင်းနေလေပြီ၊ (၂)ယောက်လုံးပြန်
ပြီး ရောက်မလာသေးဖေ...

“သမီးကြီးနဲ့ သမီးငယ်...”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“မေမေ...လာလေ”

လေညင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ကွပ်မျက်ပေါ်မှထပြီးတွဲကာ သူတို့ဝိုင်းတွင်ထိုင်စေသည်။

“သမီးတို့ အဘမရှိတုန်း...မေမေ စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ...မေမေ”

“ခု...အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးက အရင်နှစ်တွေထက်ကျနေတယ်”

“အမေကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ..ရေလုပ်ငန်းရော လယ်ယာတွေပါကောင်းနေတာ..ဘယ်လိုလုပ်ပြီးကျရမှာလဲ”

“သမီးကြီးလေပြေ..မင်းက မြေးလေးနဲ့ပဲ မင်းဘဝကို ကမ္ဘာတည်ပြီး၊ ဘာကိုမှလှည့်မကြည့်တော့ ဘာတွေဖြစ်နေထဲ ဆိုတာကို ဘယ်သိမလဲကွယ်”

“ခု...ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ မေမေ”

“အင်း...ငါ့သမီးငယ်ကျတော့ ရန်ကုန်မှာသူ့အလုပ် သူ့ဆိုတော့ မိသားစုစီးပွားရေးကို မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လည်း ခုလိုဖြစ်နေရတာပေါ့ကွယ်..မင်းတို့ အဘကျတော့

သူရပ်နေရာရေးကိစ္စတွေနဲ့ စီးပွားရေးကို အပေါ်ယံလောက်ပဲ ကြည့်နိုင်ပြီး၊ အတွင်းကျကျကို မကြည့်နိုင်ဘူး”

“အဘက..ခင်ထွန်းကျော်ကို ဦးဆောင်ခိုင်းထားဘယ် မဟုတ်လား”

“သူ့ကို အရာရာလွှဲထားတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ ဆိုကွယ်”

“ဟင်...”

“ဟယ်”

“လုပ်ငန်းတွေအတွက် ငွေကိုထင်တိုင်းသုံး လုပ်ချင်တာတွေကိုလုပ်ပြီးရင်..ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြပြီး၊ သမီးတို့အဘကို တင်ပြနေတာပဲ..ဒီအကြောင်းတွေကို ဟိုလောက်မှ မေမေလူရင်းတစ်ယောက်ဆီက သိခဲ့ရတာပဲ ကွယ်..ဒီပုံစံအတိုင်းသာဆက်ပြီးသွားနေရင် မေမေတို့အခြေအနေမကောင်းနိုင်ဘူး သမီး...”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကြေကွဲသံပါနေသောစကားတို့သည် လေညင်းရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့လေပြီ..တကယ်ဆို လေညင်းသတ်တ တာဝန်မဲ့သူလိုဖြစ်နေခဲ့တာလည်းပါသည်။ ရန်ကုန်

မြို့ကြီးမှာ နေထိုင်ရတာ အသားကျနေခြင်းကြောင့် မိသားစုစီးပွားရေးပေါ်မှာ လျစ်လျူရှုနေသလိုဖြစ်နေခြင်းပင်... မလေပြေက (၈)တန်းကျောင်းသူကတည်းက ကျောင်းထွက်ပြီး မိသားစုစီးပွားရေးကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေမယ့်... အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်း လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပေ၊ ဒါကြောင့် သမက်ဖြစ်သူ ခင်ထွန်းကျော်က နေရာယူပြီးထင်တိုင်းကြေကွဲခြင်းပင်...

“သမီးတို့(၂)ယောက် ဘာလုပ်ပါလို့ မေမေမတောင် ဆိုချင်ပါဘူးကွယ်... ဒါပေမယ့်စဉ်းစားကြပါ... အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

“မေမေ... အပြင်မှာအေးလာပြီ၊ အိမ်ထဲပြန်ပြီးတော့နော်”

“အေး... အေး... ဟိုနှစ်ယောက်ချော ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“မလာသေးဘူး”

“သမီးငယ်”

“ရှင်... မေမေ”

“သမီးနည်းသည်ကို သတိပေးကွယ်... နည်းသည်ဆိုတာ နည်းသည်လိုနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူတို့နေတဲ့ သူတွေ နာရဲကစော်တွေ... သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့သင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... သမီးသတိပေးလိုက်ပါမယ်”

မိခင်ဖြစ်သူကို အိမ်ထဲသို့ပြန်ပြီးတွဲခေါ်ကာ အိပ်ရာထဲ နေရာချပြီး၊ စောင်လေးခြုံပေးကာ... လေပြေဆီသို့ လာခဲ့သည်။

“မမ...”

“ညင်း... မမကို ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ မမသိတယ်၊

အိပ်တွေဟာ မကောင်းတော့ဘူးညင်း... မမဘဝမှာ မျှော်ခြင်း မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ ကင်းဝေးနေပြီလေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်

သမီးလေး လက်ကိုဆွဲပြီး၊ အဝေးကြီးကိုတောင်သွားကြည့်... ဒါကြောင့် မိသားစုစီးပွားရေးပေါ်မှာ မမဘာမှမလုပ်တော့ဘူး... မမကို ခွင့်လွှတ်ပါ ညင်း”

လေပြေ၏စကားတွေက စကားကုန်ပြောလိုက်ပြီဖြစ်

သမီးစုအနာဂတ်အတွက် လေညင်းမျက်နှာလွှဲလို့မရ

“ညင်း..ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“မိသားစု စီးပွားရေးကို ညင်းပြန်ပြီးစီးတော့မယ်.. ကုမ္ပဏီကို ထွက်စာတင်လိုက်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရယ်..မမပေါ်မှာ လွတ်ပေးပါ”

“မမ တာဝန်ယူခဲ့တုန်းက ယူခဲ့ပြီးပြီပဲ..ခု ညီမအလှည့်ကို ရောက်ပြီလို့ သဘောထားလိုက်ပါ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်...တစ်ယောက်လက်ကို အပျောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်..

“ဟေ့..လေပြေ..ရေ..လေပြေ၊ မောင်တို့ပြန်ပြီ”

“ဟင်...”

ခြံဝန်းထဲသို့ ယိုင်တီယိုင်တိုင်နှင့် ..ခင်ထွန်းကျော် လေယူမော်တို့ ဝင်လာကြသည်။

“ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားကွ”

“ရှင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီးနေစမ်း..ခင်ထွန်းကျော် အပေါ်မှာ မေမေအိပ်နေတယ်”

“ယောက္ခမကြီး အိပ်စက်တော်မူနေတာကို..ဟား..ဟား...”

အဘဖြစ်သူက မြောက်စားထွေးခြင်းကို ခင်ထွန်းကျော် အဖွင့်ကောင်းယူနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ထွန်းကျော်..ရှင်လူလိုသိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ချီရင် စားစရာရှိတာစား.. အိပ်စရာရှိတာ အိပ်ပါ”

“အဟဲ..မင်းလေးကပါ တယ်ပြီးစကားမာနေပါလား.. လေယူမော်..မင်းဇနီးလောင်းကို မင်းရှင်းတော့ကွာ”

“လေညင်းက..ကိုယ်ထန်းရည်သောက်တာကို စိတ်မချင်း နေတာကိုး..”

“ကိုထွန်းကျော် ခင်ဗျားသွားပြီးအိပ်တော့”

“ကိုယ့်မယားညီအစ်ကို စကားမို့နားထောင်တာ မဟုတ်.. ခင်ထွန်းကျော်ကို ဘယ်သူမှအမိန့်ပေးလို့မရဘူး၊ အထမင်းစားမယ်”

“ရှင်လက်ပါရင် နှုတ်စား.. ရှင့်ကို ကျွေးခဲ့တဲ့ရာဇဝင်မရှိ”

“တယ်...ဒီမိန်းမ”

“ရှင် ထိုကြည့်လိုက်လေ.. ကျွန်မအစ်မ အသားနုညို နည်းထိတာနဲ့ ရှင်ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ လက်တွေ့၊ တွေ့သွားစေရမယ်”

“ညင်း.. တော်တော့၊ ခင်ထွန်းကျော်.. ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဇာတ် သိမ်းခန်းကို ရှင်ကချင်နေတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“မင်း.. မင်းကွာ”

ခင်ထွန်းကျော်တစ်ယောက် လေပြေနှင့်ကွာရှင်းရမှုကိုတော့ ကြောက်ရွံ့သူဖြစ်သည်။ လေပြေနှင့်မပတ်သက်ရဘဲ လက်ရှိသူထင်တိုင်းလုပ်နေရသော စီးပွားရေးကိုပါ စွန့်လွှတ်မှာမို့.. ဘာမှဆက်ပြီးမပြောတော့ဘဲ.. အိမ်ပေါ်သို့ဘက်သွားလေသည်။

“ဇေယျာမော်”

“လေညင်း”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ.. စကားပြောစရာမရှိတယ်”

“ကိုယ် နားထောင်ပေးရမှာပေါ့”

လေညင်း.. သူ့စိတ်ထဲက ဒေါသတွေကို တည်ငြိမ်အောင်ပြုလုပ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ရှင်.. ကျွန်မနောက်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လိုက်တာလဲ”

“မင်းကို.. လွှမ်းလို့”

“သိပ်ကြားကောင်းတဲ့ စကားလုံးနဲ့ အကြောင်းပြချက်

“မင်းက မယုံတာလား”

“မယုံတာ မဟုတ်ဘူး ဇေယျာမော်.. ရှင်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ကျွန်မက ခိုမိတာပါ”

“ကိုယ့်ခြေလှမ်းဆိုတာ ဘာလဲ.. ဘာမှမသိဘူး”

“ရှင်.. ကျွန်မရွာကိုလိုက်ခဲ့တာ အကြံအစည်နဲ့လေ”

“ဘာ.. လေညင်း မင်းမဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့”

“သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့ ဇေယျာမော်.. ပထမဦးဆုံး

ကျွန်မမိဘတွေကို ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူဆိုပြီးပြောကတည်းက..

ရှင်ဟာ စိတ်ထင်ရာပြောတယ်လို့ထင်ရပေမယ့်..

တကယ်တော့ ကျွန်မကိုမရုန်းနိုင်အောင် ပထမဦးဆုံးချည်လိုက်တာလဲ

နောက်တစ်ဆင့် ရွာထဲမှာကျွန်မနဲ့ပတ်သက်သူဆိုတာ

ဆို လူတွေသိအောင်.. ရှင် ခင်ထွန်းကျော်ကိုအသုံးပြုပြီး

လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ.. ကျွန်မကို အပိုင်ချည်ဖို့ကြိုးစားတာ
မဟုတ်ဘူးလား ဇေယျာမော်”

“မင်းတွက်တာ မဆိုးပါဘူး.. ဒါတွေဟာ မင်းကိုယ်
ချစ်လို့ပဲ လေညင်း”

“ချစ်ခြင်းတရားကို အကွက်ချပြီး၊ လုပ်ယူလို့ရမယ့်
ထင်နေလား.. ရှင့်လုပ်ရပ်က ကျွန်မရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ကြိုးစားတာ
မဟုတ်ဘူး.. သိမ်းပိုက်ဖို့ကြိုးစားနေတာ”

“အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတစ်ခုပဲ လေညင်း.. ကိုယ်
ချစ်တဲ့သူကိုရဖို့အတွက် တရားမျှတတာတွေ မမျှတတာတွေ
မသိဘူး.. ကိုယ့်ဘဝထဲကိုရောက်ဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်”

“ရှင်.. ကျွန်မဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လို့ အပိုင်တွဲ
ထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ လေညင်း.. ဇေယျာမော်ဘဝ
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဆို ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

“ရှင်.. ဆက်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ပါဦး.. ခပ်ညှဉ်းမိန့်
တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ရှင့်ကစားကွက်ထဲကိုရောက်ခဲ့
ရောက်သွားမှာပါ.. ရှင် ခုလိုပြောဆိုနေတာကို ဘာမှမတုံ့ပြန်

ဘဲနေတာဟာ လူမှုရေးနဲ့ယဉ်ကျေးမှုကြောင့်နော်.. ဒါကို ရှင့်
ဘက်က ဆက်ပြီးအခွင့်အရေးယူနေရင်၊ လူမှုရေးဆိုတာကို
ကျွန်မဘက်က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရပါလိမ့်မယ်”

“လေညင်း.. မင်းဘက်က ငါ့ကိုငြင်းလိုက်တဲ့သဘော
ပေါ့...”

“အရင် ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ရှင့်လုပ်ရပ်
တွေက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ.. မနက်ဖြန်ငါပြန်မယ်၊ ဒီပြန်ခြင်း ဟာ
နောက်ဆုတ်တာမဟုတ်ဘူး.. မင်းစိန်ခေါ်မှုအတွက်
ငါပြန်သွားခြင်းဆိုတာတော့ သဘောပေါက်လိုက်ပါ”

သူငယ်ချင်းဘဝမှ မဟာပြိုင်ဘက်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့
ကြပြီဖြစ်သည်။

“မင်းကိုတော့ စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့မယ်”

“ရှင်.. ပြောကြည့်လိုက်ပါ”

“တစ်နေ့နေ့.. ဇေယျာမော်ခြေရင်းမှာ မင်းမျက်ရည်
တွေရောက်စေရမယ်”

“ရှင့်ရဲ့မျက်ရည်တွေကိုလည်း ကျွန်မဆေးကြောဖို့

စောင့်နေမှာပါ”

“သိပ်ပြီး ကောင်းတဲ့ပွဲတစ်ပွဲပါပဲ.. ဇေယျာမော်ဆိုတဲ့ ငါဟာ မင်းထက်သာတာတွေကို ယူနိုင်တယ်.. ဒါပေမယ့် မင်းကိုပဲရအောင် ယူပြဦးမယ်.. မလေညင်းရေ”

“ရှင့်ရုပ်ရည်နေတွေနဲ့ သိမ်းပိုက်လို့နိုင်ရနိုင်တဲ့ မိန်းမ တွေထဲမှာ.. လေညင်းဆိုတဲ့ မိန်းမမပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝရဲ့ အဖော်ဟာ ရှင့်လောက်ရုပ်ချောချင်မှချောမယ်.. ချမ်းသာ ချင်မှချမ်းသာမယ်.. ဒါပေမယ့် ရှင့်ထက်တော့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်း မှာသာစေရမယ်”

“မင်း စကားလေးတွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါ့မယ်”

“ရှင့်စကားတွေကိုလည်း.. ကျွန်မရာဇဝင်ထဲမှာ စာတန်းထိုးထားပါ့မယ် ကိုဇေယျာမော်”

ဇေယျာမော်တစ်ယောက် လေညင်းမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သလို.. လေညင်းမှလည်း တန်ပြန် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဘခန်း ◀ ၅ ▶

အမေနဲ့ ခြံလေးထဲတွင်ရှိနေသော ပိတောက်ပင်ကြီး သည်.. ဝါခေါင်နှင့် ရင်နောင်တို့၏ တစ်သက်တာအမှတ်တရ ပိတောက်ပင်ကြီးဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။ ဝါခေါင်နှင့် ရင်နောင် (၁)တန်းကျောင်းသား အရွယ်ဘဝတွင် ကျောင်းကအပြန်.. ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ ပိတောက်ပင်ကြီးမှ ကျိုးကျနေသော ပိတောက်ကိုင်းကြီးကိုတွေ့တော့...

“ရင်နောင်...”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီ ပိတောက်ကိုင်းကြီးကို ယူသွားပြီး.. မင်းတို့အိမ်မှာ စိတ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“စိုက်လို့ရလို့လားကွ...”

“ရတယ်.. ငါတို့အိမ်ရှေ့က ဘကြီးတက်တူးလည်း ပိတောက်ကိုင်းကြီးကို အပေါ်ကနေအိတ်စွက်ပြီး စိုက်တာပဲ.. ခုဆိုရင် အရွက်တွေတောင်ဖြာထွက်နေပြီကွ”

“ဟုတ်လား.. ဒါဆို ယူသွားကြမယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပိတောက်ကိုင်းကြီးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ကာယူလာကြသည်။ အိမ်သို့ရောက်တော့ ရင်နောင်အိမ်ပေါ်မှ သံတူရွင်းကိုတက်ပြီးယူသော်...

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. ကောင်လေးနှစ်ယောက် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပိတောက်ပင်စိုက်မလို့ပါ အမေ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်တော်...”

အမေနဲ့ နောက်ဖေးမှ သူတို့(၂)ယောက်ကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ.. သူလုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်ပြီးလုပ်နေလိုက်၏။ ရင်နောင်က မြေကိုတူးဆွသလို.. ဝါခေါင်ထဲ ပိတောက်ပင်ထိပ်ကို အိတ်ဖြင့်စွပ်ပြီး ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ကာ စိုက်လိုက်ကြသည်။

“အောင်ပြီ.. အောင်ပြီ”

“ရင်နောင်.. မင်းက မနက်ပိုင်းရေလောင်း၊ ငါက

ညနေ ပိုင်းရေလောင်းရမယ်နော်”

“အေးပါကွ.. မေမေရေ.. မေမေ”

“ဘာလဲ.. သားရင်နောင်”

“သားတို့ ဗိုက်ဆာပြီလေ”

“ဗိုက်ဆာရင် စားလို့ရပါပြီတော်.. တစ်ယောက်စာပဲ စားကရှိတာ၊ (၂)ယောက်စာမရှိဘူးနော်”

“ဝါခေါင်အတွက် မပါဘူးလား”

“မပါဘူး”

“ဒါဆို.. သားလည်း မစားတော့ဘူး”

“တကတဲ.. ကျုပ်က နောက်တာပါ။ ဝါခေါင် သား.. ဇင်းပါ တစ်ခါတည်းဝင်ပြီးစားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. အမေနဲ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပခုံးဖက်ပြီး အိမ်လေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ရင်နောင်.. မင်းက ငါ့ဘဝထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေမယ့်.. ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှကွယ်ပျောက်သွားမှာ ဟုတ်ပါဘူးကွာ.. မင်းနဲ့ငါစိုက်ခဲ့တဲ့ ပိတောက်ပင်ကြီး

ရှင်သန်နေသ၍ မင်း..ငါ့ဘဝထဲမှာရှိနေမှာပါ သူငယ်ချင်း
ရာ..မင်းကိုသတ်တဲ့ကောင်ကို ငါသတ်ပေးလိုက်ပါပြီလေ..
မင်းကျေနပ်ပါကွာ”

“ဝါခေါင်...”

“ကိုကြွက်..ဘာလဲ ပိုက်ဆင်းမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်..ဦးစီးခေါ်ထားတဲ့ ပေါက်ခေါက မလာ
တာနဲ့တစ်ယောက်တည်းထွက်လာတာ ခွေးကောင်တွေ
ထမင်းငတ်တာလည်း မပြောနဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ချင်ကြတာမှ
မဟုတ်တာ..ဒါနဲ့ ဝါခေါင် မင်း ပိုက်ဆင်းသေးဘူးလား”

“ဆင်းလို့မရသေးဘူး ကိုကြွက်..ပိုက်ပေါက်တွေကို
ဖာ ထေးနေတုန်း သန်ဘက်ခါလောက်မှဆင်းရမှာ”

“ငါနဲ့ ဒီနေ့လိုက်ခဲ့ပါလား..ထက်ဝက်စားပေးပါမယ်
ကွာ၊ တခြားကောင်တွေဆိုရင် သုံးပုံစာပေးတာ..မင်းကိုတော့
ထက်ဝက်စားပဲ ပေးမယ်ကွာ”

“ထက်ဝက်စားဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားတယ်..လိုက်
မယ်၊ အမေနဲ့ရေ..အမေနဲ့”

“ဘာလဲ..လူလေး”

“သား..ကိုကြွက်နဲ့ ပိုက်ဆင်းလိုက်သွားဦးမယ်”

“အေး..အေး..ထမင်းထည့်သွားပါလား”

“မထည့်ပေးလိုက်ပါနဲ့ ဒေါ်နွဲ့ရေ..ကျွန်တော်ဆီမှာ
ဆိုကောင်ပေါက်ခေါအတွက် ထည့်လာတာပါတယ်”

“ကဲ..သွားကြစို့ ကိုကြွယ်”

ကိုကြွက်လက်ထဲက ထမင်းချိုင့်ကြီးကို ပိုင်းသယ်ယူ
ချောင်းဝဆီသို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“မင်းပြန်ရောက်မှပဲ..ဒေါ်နွဲ့အတွက် အဆင်ပြေသွား
တာတယ်၊ သူ့ခမျာ..သားစိတ်နဲ့အရှုတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေ
ခမှပဲဘုရားကျောင်းကန်လေးကို သွားနိုင်တာ”

“ရင်နောင်ကိုယ်စား ကျွန်တော့်မှာတာဝန်ရှိတာပေါ့၊
ကိုကြွယ်..အမေနဲ့ကို ကျွန်တော့်အမေအရင်းလို လုပ်ကိုင်
အမှုပေးမှာပါဗျာ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စေတနာပဲကွာ...”

“ခုတလော မြစ်ထဲမှာ..ငါးက ဟုတ်တိပတ်တိမရကြ
တော့”

“ဟုတ်တယ် ပိုက်သမားတွေကများပြီး..ဟိုဘက်

ချောင်းကြီးရွာက ကောင်တွေက၊ ချက်ကောင်းတွေကိုယူထားပြီးပစ်တာဆိုတော့.. ငါးသိပ်ပြီးမရကြဘူး”

“ချောင်းကြီးသားတွေ လူပါးဝနေတာကြာပြီလား...”

“ကြာပြီ ဝါခေါင်.. သူတို့ဘက်က ဟိုဦးလွန်းခင် ငါ့ဖမ်းစက်လေ့တွေက စက်ရောပိုက်ရောကောင်းကြတော့ အလုပ်ဖြစ်နေကြတာပေါ့”

“ဦးလွန်းခင်ဆိုတာ.. ရင်နောင်ရည်းစားရဲ့အမေမဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တာပေါ့.. သူက ချောင်းကြီးရွာမှာ အချမ်းသာဆုံးဩဇာအရှိဆုံးပေါ့ကွာ၊ သူ့သမတ်.. ခင်ထွန်းကျော်ရဲ့မြှောက်စားထားပြီး၊ သူက ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာလုပ်တယ်”

“ခင်ထွန်းကျော်.. ဒီနာမည်ကိုကြားဖူးတယ်”

“ဝါခေါင်ရာ.. တစ်ခါက တိုးမြစ်ထဲမှာပိုက်တွေ လိုက်ဖြတ်ပြီး၊ ခိုးမှုနဲ့ထောင်ကျသွားတဲ့ကောင်...”

“ဟုတ်ပြီ.. ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပေးခဲ့တာ နေစမ်းပါဦး.. သူက ဘယ်သူနဲ့ယူထားတာလဲ”

သစ္စာဖန်တေပေ

မန်းပုံရိပ်ကမ်း

“မင်းသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဦးမယ်.. ရင်နောင်

ဘောင်မလေး လေပြေနေယူထားတာ”

“ဪ.. သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမပဲ... သူ့အဖေကြောင့်

ရင်နောင်သေရတာ၊ သူက သူ့ခိုးကိုမှယူရတယ်လို့ကွာ”

“မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ ဝါခေါင်ရာ”

“မိန်းမတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒီမိန်းမမျိုးကြောင့်

မိန်းမတွေသိက္ခာကျရတာ”

“ဝါခေါင်.. ငါတို့ခု ရေစုန်တိုင်းပစ်လို့မရရင်တော့..

တောစာပဲ ပြန်ပြီးတက်မယ်ကွာ၊ ဟင်းစားလေးဘာလေး

ရင်တော်ပြီ.. ငါး တက်ယ်ရနိုင်တဲ့နေရာတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်နေရာလဲ...”

“စကားဝါကျွန်း အနောက်ဘက်ကွ.. သွားလို့မဖြစ်

တာဆိုတယ်”

“ဘာလို့.. သွားလို့မဖြစ်ရတာလဲ”

“ဟို.. ချောင်းကြီးရွာသားတွေက စကားဝါကျွန်း

ရပ်ကွက် ဒီလမ်းကြောကသွားနေကြတာဆိုတော့

ထိပ်တိုက်ကြီးတိုးသလို ဖြစ်နေမှာကွ”

သစ္စာဖန်တေပေ

“ဘာဆိုလဲဗျာ.. သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာ မှမဟုတ်တာ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာတာပဲ.. သွားမယ်”

“ဝါခေါင်...”

“ကိုကြွက်.. ကိုယ့်ဘက်က မဟုတ်တာမလုပ်ဘဲ ကြောက်စရာမရှိဘူး.. တိုးမြစ်ကြီးကို ချောင်းကြီးကပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းသဘောပဲကွာ.. ငါလည်း ယူထားတဲ့အကြွေတွေကများနေပြီ၊ ငါးလေးဘာလေးရမှ အသက်ရှူချောင်မှာ စကားဝါကျွန်း အနောက်ဘက်ဆီသို့ လှေကလေးကို လှော်ခတ်လာခဲ့ကြပြီး..

“ဒီကစပြီး.. ပိုက်ချမယ်”

“အေး.. အေး.. အရှေ့ဘက်ရေစုန်ဆွဲကြတာပေါ့”

ဝါခေါင်.. ပိုက်ကို ရေထဲသို့ချလိုက်ပြီး၊ ရေစုန်နဲ့ဆွဲလာကြတော့သည်။

“ရှေ့နားရောက်ရင် ဆွဲတင်မယ်ဟေ့”

“အင်း...”

လှေကလေးပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသော စကားဝါ

ကျွန်းလေးငါး စိမ်းလန်းစိုပြေမှုလေးက ရင်ကိုအေးမြစေလေသည်။

“ဝါခေါင်.. မင်း စကားဝါကျွန်းလေးပေါ်ရောက်ပြီးပြီ... ”

“တစ်ခါမှ မရောက်သေးဘူး.. ချောင်းကြီးဘက်က သူတို့ အလှည့်ကျ ဘုရားပွဲလုပ်နေတာနဲ့မသွားဖြစ်တာ”

“တကယ် အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ စကားဝါကျွန်းလေးနဲ့ အတိကွ.. (၅)နှစ်အတွင်းမှာ တကယ်ကိုမယုံနိုင်တဲ့နေရာ သဘာဝပဲကွာ”

“ကဲ.. ဆွဲတင်ကြရအောင်”

ကိုကြွက် လှေကိုထိန်းထားပြီး၊ ဝါခေါင်က ပိုက်ကိုဆွဲတင်တော့သည်။

“ကိုကြွက်ရေ ပါပြီဗျို့”

“ဟေ့... ဆွဲ.. ဆွဲ.. ဆွဲကွ”

ပိုက်ပေါ်တွင် ပါလာသောငါးများကို ကိုကြွက်ကြည့်ပြီး တော်ခွင်နေတော့သည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဟင်...”

“ဟေ့ကောင်တွေ...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

စက်လှေနှစ်စီး စကားဝါကျွန်းဘက်မှ မောင်းထွက်လာပြီး ဝါခေါင်တို့ လှေရှေ့တွင်ပိတ်ပြီးရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးစက်လှေပေါ်တွင် ဦးလွန်းခင်၊ မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် စက်လှေမောင်းသမားသာပါပြီး...နောက်စက်လှေ ပေါ်မှာတော့ ခင်ထွန်းကျော်နှင့် ချောင်းကြီးရွာသား(၅)ယောက်...

ဝါခေါင်က ဦးလွန်းခင်အမေးစကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ပိုက်ကိုသာဆက်ပြီးဆွဲနေသည်။

“မင်း...နားကန်းနေသလား မေးနေတယ်”

“ဦးလေးလည်း မျက်လုံးကောင်းရင် မေးစရာမလိုဘဲ ကိစ္စပဲဗျာ...တိုးမြစ်ထဲမှာ ရွှေကျင်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ ငါးဖမ်းနေတာပေါ့”

“ဘာကွ...တောက် မင်းကလူပါးဝလို့...ဒီနေရာမှာ ငါးဖမ်းလို့မရဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ဒီနေရာကို သက်ဆိုင်ရာက မဖမ်းဖို့သတ်မှတ်ထားတာလား...တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး”

“ဘယ်သူမှ သတ်မှတ်တာမဟုတ်ဘူး...ငါသတ်မှတ်တာကွ”

“ဒါဆိုရင်...ဦးလေးတစ်ခုခု မှားနေပြီနော်...တိုးမြစ်ဆိုင်ကားရတာဆိုလို့ ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးပဲရှိတယ်...ဦးလေးက ဦးရှင်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ၊ ဥပဒေနဲ့မသတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှန်သမျှ ဘယ်သူမဆို ငါးဖမ်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ် ဦးလေး”

“တောက်...ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်ပိုက်ကို ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်”

ဝါခေါင် လှေထဲမှ...ငါးခုတ်စားမကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး၊ ရွှေဦးတွင် ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။

“မတရားအုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဗိုလ်ကျမယ်ဆိုရင်...ထိုက်ထိုက်တန်တန်တော့ရသွားစေရမယ်၊ သွေးကောင်းတဲ့ကောင် အရင်ကောင်ခဲ...ဝါခေါင်အတွက် နောက်တစ်ကြိမ်လူသတ်မှုကျူးလွန်တာ ဘာမှမဆန်းဘူး”

ဝါခေါင်စကားကြောင့်...ခင်ထွန်းကျော်တို့ စက်လှေအနားသို့မကပ်ဝံ့ဘဲ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

“အဘ...ခု သွားမှာ၊ ဘုရားပွဲတော်အတွက်လေ၊ ပြီး

တော့..သူပြောသလို ဒီနေရာက တားမြစ်နေရာမှမဟုတ်တာ
ဘဲ..ဥပဒေကြောင်းအရ သူ့ဘက်ကမှန်နေတယ်”

“တောက်..ဘုရားပွဲရှိနေလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြ
ဦးမှာပေါ့ ဝါခေါင်ရာ”

“ဝါခေါင်ကလည်း တွေ့ချင်တဲ့သူတွေကို ရက်ချိန်းထေး
ပြီး စောင့်နေမှာပါ”

“သွားကြမယ်ဟေ့”

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

စက်လှေနှစ်စီး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ဦးလွန်းခင်ခံလိုက်ရတာကွ..ဟား..

ဟား..ဟား...”

“ကိုကြွက်..ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှမမှားဘဲနဲ့တော့
အနိုင်ကျင့်တာကို ခေါင်းငုံ့မခံနိုင်ဘူး”

“အလကား..သွေးမရှိပါဘူး”

“သွေးရှိလည်း တိုးမြစ်မှာသွေးထွက်သွားကုန်သိတာမို့”

“ကဲ..ဒီလောက်ဆို ဟုတ်သွားပြီ ပြန်ကြမယ်”

ပိုက်တွေကိုသိမ်းပြီး လှေကို ပြန်ပြီးလှော်ခတ်လာကြ

သည်။

“ကိုကြွက်”

“ဘာလဲ..ဝါခေါင်”

“ကိုလွန်းခင်ကို တားနေတာ..လေညင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ..မြို့မှာနေတာကြာလို့ မြို့သူကြီး

ပေါက်နေတာလေ”

“ဪ...လေညင်းကိုး”

ချောင်းကြီးနဲ့ ချောင်းငယ် ချစ်ခင်စဉ်ကာလတုန်းက

မိနပ်ဟောင်းလေးတစ်ခုကို ပြန်ပြီးအမှတ်ရလိုက်သည်။

ဒီတုန်းက အထက်တန်းကျောင်းကို ချောင်းကြီးရော၊

ချောင်းငယ်ရော..မြို့ကျောင်းမှာသွားပြီးတက်သည့် အချိန်၊

ဝါခေါင်တို့(၈)တန်းအောင်ပြီး (၉)တန်းကိုစတင်ပြီး တက်ရ

သည့်နှစ် တောကနေ ကျောင်းလာပြီးတက်သောသူတွေကို

မြို့တကျောင်းသားများက အထင်သေးကြ..အနိုင်ကျင့်ကြ

တယ်၊ လေညင်းဆိုတာကို မတွေ့ဘူးသလို..ဝါခေါင်ဆို

တာလည်း လေညင်းက တွေ့ဖူးခြင်းမရှိသော အချိန်ကလေး

တစ်ခုမှာ...

“ဟေ့...တောသူမလေး ချစ်စရာလေးပါလားကွ”

“တောစံပယ်ရိုင်းကလေးပေါ့ကွာ၊ ဟား..ဟား..

ဟား...”

မြို့ကျောင်းသား (၃)ဦးပြောနေသောစကားကြောင့် သရက်ပင်ကြီးကွယ်ကနေ ကြည့်မိလိုက်သည်။ ကျောင်းသူလေးနှစ်ယောက် မုန့်စားဆင်းချိန် ထမင်းဘူးကလေးနှင့် လာနေသည်ကို လှမ်းပြီးပြောနေကြခြင်းဖြစ်၏။ စကားလုံးနှင့် ပြောဆိုမှုတွေက ပြဿနာမဟုတ်သောကြောင့် ပြန်ပြီးထိုင်နေလိုက်သည်။

“နင်တို့နော်..ရှေ့ကဖယ်”

“မင်းနာမည်လေးကို ပြောခဲ့ရင်..ဖယ်ပေးမယ်”

“နင် သိချင်ရင်..အတန်းပိုင်ဆရာမကို သွားပြီးမေး”

“မင်းက တောသူမလေးနဲ့မတူဘူး..မြို့သူလေးကျတော့ပဲနော်.. ချစ်စရာလေး”

“နင်တို့ပါးစပ်တွေ စည်းကမ်းမရှိဘူး..ကျောင်းသားကျောင်းသူအချင်းချင်း ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ကောင်တွေ”

“အလဲ့..တယ်ပြီးဟုတ်ပါလား၊ တောသူမက စကား

ထူးကြွယ်သားပဲ..ဒါကြောင့်ချစ်ရတာ”

“နင်..လွတ်နော်..ဆရာမနဲ့တိုင်မယ်”

“ဆရာမနဲ့ သွားပြီးမတိုင်နဲ့..ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့

သွားပြီးတိုင်..ဟား..ဟား..ဟား”

ဝါခေါင်မကြားချင်ယောင်၊ မတွေ့ချင်ယောင်ဆောင်

ထွက်လာတော့ပေ..ဒေါသက ရင်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားလေပြီ...

“မင်းတို့..သိပ်ပြီးငိုလ်မကျနဲ့”

“အယ်...”

“ဟင်”

ဝါခေါင် ပုဆိုးကိုခပ်တိုတိုဝတ်ပြီး၊ သရက်ပင်ကွယ်က

ထွက်လိုက်ကာ..ကျောင်းသားကြီး(၃)ယောက်နှင့် မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။

“အားပါးပါး..တောသား တာပဲပါလားကွ...”

“ဟေ့ကောင်..သွားမကျွတ်ချင်ရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်

ပြန်ပြီးထိုင်နေစမ်း”

“ထိုင်မရလို့ ထွက်လာတာပေါ့”

“တောပြန်ပြီး ငါးဖမ်းချင်ပြီနဲ့တူတယ်..ကြာတယ်”

“ကဲကွာ”

သုံးယောက်တစ်ယောက်မို့ ဝါခေါင် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့တွင် သွေးတွေပင်ထွက်နေသည်။

“မှတ်လောက်အောင်.. ချကွာ”

“နင်.. နင်တို့နော်.. မတရားမလုပ်နဲ့”

ဝါခေါင် သရက်ပင်ခြေရင်းတွင် တုတ်ရှည်အပိုင် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ပြီး ပြေးယူကာ...

“ခွမ်း”

“အား...”

“အမေ့”

ဝါခေါင်ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်သွားသည်။ ကျောင်းသားကြီးခေါင်းတွင် သွေးတွေက မြင်မကောင်းအောင် ကျဆင်းလေသည်။ ကျောင်းဆရာ၊ ကျောင်းဆရာမများရောက်လာပြီ။ ထိုကျောင်းသားကြီးကို ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ပြီးနောက် ဝါခေါင် အတွက်တော့... ပညာရေးနောက်ဆုံးချိန်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဝါခေါင်မှာ ကျောင်းမှထုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ထို့အပြင် လေညင်းကိုလည်း ရန်ကုန်ကျောင်းဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးထား

ဆိုက်တာကိုသာ သိခဲ့ရပေမယ့်... ယနေ့ချိန်ထိ ဝါခေါင်နှင့် ဆည်း စကားပြောဆိုဘူးခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးချေ...

သူမကြောင့် ကျောင်းထုတ်ခံရသည့် ဝါခေါင်ဆိုသည် ဘာတောင် လေညင်းသိပုံမရ...

“ဘာတွေ.. တွေးနေတာလဲ ဝါခေါင်”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး.. ငါတွေ့ကြည့်ပြီး ကိုကြွက် အတွက်အဆင်ပြေပြီလားလို့ပါ”

“အဆင်ပြေတာတော့ ပြောမနေနဲ့ဟေ့.. ကြွေးတွေ ဆပ်လို့ ကျေတဲ့အပြင် ကောင်းကောင်းကြီးတောင် စားလို့ရ တယ်.. မင်းကျေးဇူးပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့ ပေါက်ခေါသာဆိုရင် ခင်းစားလောက်နဲ့ပြန်ပြီး လစ်ရမှာကွ”

အနောက်မြစ်ရေပြင်မှ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာသော လေညင်းရန်ကလေးသည်။ ဝါခေါင်ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့လေပြီ။ အပင်ထင်မှတ်လိုက်လေသည်။

အမှတ်တရ.. ဝေဒနာတစ်ခုတော့ တိမ်တိုက်တွေ အတူ လွင့်ပါသွားခဲ့လေပြီမဟုတ်လား...

အခန်း < ၆ >

ဝါခေါင်...

လေညင်း ရင်ထဲသို့ပဲ့တင်ထပ်စေသော အမည်
ကလေးတစ်ခု..လေညင်းဘဝတွင် တစ်ကြိမ်သာဆုံခဲ့ဖူးပြီ
နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိသော မျက်နှာလေးထဲ
လွန်စွာခြားနားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး.. (၉)တန်း
ကျောင်းသားအရွယ်တုန်းက ဝါခေါင်ဆိုသောလူတစ်ယောက်
ဟာ ခုလိုညည်းသိုးသိုးမျက်နှာလေးနှင့် ခြားနားနေလေပြီ
လေညင်းကျောင်းတွင် သူ့ကြောင့် ပြဿနာတက်ပြီး (၃)ရက်
မြောက်နေ့မှ ကျောင်းပြောင်းဖို့ကျောင်းကို တစ်ခေါင်
အဘနှင့်အဘတူပြန် ရောက်လာတော့..ကျောင်းအုပ်ဆရာ
ကြီး မရောက်သေးသဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ချစ်စုနှင့် ကျောင်း

သတ္တဗျူဟာပေ

ပန်းပုံစိပ်ကမ်း

၇

ရွှေခုံတန်းလျားလေးတွင် ထိုင်ရင်း...

“သူနာမည်က ဝါခေါင်..ချောင်းငယ်ရွာမှာနေတာ

ဆ...

“ဪ..ခု သူ့..ကျောင်းတက်လား”

“ကျောင်းမတက်ရတော့ဘူး...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို ကျောင်းကထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဘာရယ်...”

“ကျောင်းစည်းကမ်းအတိုင်းလုပ်တော့ ကျောင်းသား

ချင်းချင်း သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တဲ့အထိ ရန်ဖြစ်ရင်

ကျောင်းကနေထုတ်ပစ်ရတယ်...”

“ဟယ်..ငါ့ကြောင့် သူ ခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်း

...”

“စိတ်မကောင်းလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟာ...”

“ဒါနဲ့..ဟိုကောင်တွေကရော”

“သူတို့လည်း ကျောင်းကနေ နောက်ဆုံးခံဝန်လက်

ထိုင်ခိုင်းထားတယ်..ဟိုကောင်ကတော့ ဆေးရုံမှာ တစ်လ

သတ္တဗျူဟာပေ

လောက်တက်ရမယ်လို့ပြောတာပဲ..မသေတာ ကံကောင်း
နော်၊ သေသွားရင်..ဝါခေါင်ထောင်ကျမှာ”

“ငါ..သူ့ကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ”

“ချောင်းငယ်ကို လိုက်သွားပေါ့ဟာ...”

“အချိန်မရတော့ဘူး ချစ်စု...”

“ဘာလို့လဲ..ညင်း”

“အဘက ခု..ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရတာနဲ့ ညနေ
မော်တော်နဲ့ ရန်ကုန်ကိုတစ်ခါတည်းပို့မှာ..ဟိုမှာ ကျောင်းပြန်
တက်ဖို့ကို အားချင်းလုပ်ကြရမှာလေ..ချစ်စု ငါ့ကိုတစ်ခုက
ညီပေးဟာ...”

“ဘာကူညီပေးရမှာလဲ...”

“ငါ..သူ့ကိုစာရေးပြီးပေးခဲ့မယ်. နင် ပေးပေးပါလား”

“ရေးခဲ့လေ..ငါပေး, ပေးမယ်”

ချစ်စု ဗလာစာအုပ်ကလေးကို ယူပြီး၊ အမြန်ဆုံး
စာတိုလေးကို ရေးပေးလိုက်သည်။

“ဝါခေါင်

နင့် ကျေးဇူးကို..ငါ့မမေ့ပါဘူးဟာ

ငါ့ကြောင့်..နင့်ပညာရေးထိခိုက်ခဲ့တာကို
စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ လူကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတင်စကား
မပြောခဲ့ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ..တစ်နေ့နေ့ ငါတို့
ဆုံတဲ့အခါ ထပ်ပြီးပြောပါမယ်..နင်ဟာ ငါ့အတွက်
သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ်ထား
မယ်နော်...

လေညင်း”

ဝါခေါင်ထံသို့ လေညင်းရေးပေးခဲ့သော စာလေးက..
“ချစ်စု ပေါင်းများစွာရှိနေခဲ့လေပြီ..လေညင်းကိုယ်တိုင်
ဝါခေါင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောခွင့် မရသေးပေ။ ခုချိန်မှာ
ချောင်းကြီးနှင့် ချောင်းငယ်တို့က မဟာရန်သူတော်ကြီးတွေ
ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လေညင်း..ဝါခေါင်ကို လူကိုယ်တိုင်ဆုံဖို့က
အရမ်းကို ခက်ခဲသွားခဲ့လေပြီမဟုတ်လား...”

“ညင်း...”

“ဟယ်...ချစ်စု လာဟာ”

ညနေခင်း ခြံဝန်းလေးထဲက ကြာကန်လေးဘေးတွင်
တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း..ဝါခေါင်နှင့် ဆုံခဲ့ပုံလေးကို ပြန်

ပြီးတွေးနေစဉ်၊ ချစ်စရာရောက်လာခြင်းပင်...

“ဘာတွေ အတွေးကမ္ဘာပတ်နေတာလဲ ညင်း”

“ငါ မနေ့က...ဝါခေါင်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင်...ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ ဘုရား...ဘုရား...

ဘုရား”

“ချစ်စ...နင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“နင်...ဝါခေါင်နဲ့တွေ့တာ အဘဏ္ဍာသိသွားရင် ကမ္ဘာ

မီးသောင်တာထက်ဆိုးမယ်နော်”

“ငါနဲ့တွေ့တုန်းက အဘတောင်ဘေးမှာရှိတယ်”

“ဘာ...ဟုတ်ရဲ့လားဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟ...သူနဲ့ငါက တွေ့တာပဲရှိတာပေး

စကားပြောရတာမှ မဟုတ်တာ”

“နင့်စကားက ဘာကြီးလဲဟ”

“မနေ့ညနေတုန်းက စကားဝါကျွန်းကို အဘနဲ့လိုက်သွားရင်း...ဝါခေါင်တို့က ပိုက်ပစ်တာနဲ့ကြုံပြီး ခုတ်ကြကပ်ကြမလို့ ဖြစ်တုန်းတွေ့ခဲ့တာပါ”

“အေး...ငါလည်း ဒီသတင်းကို အဘတို့ပြောနေတာ

ကြားလာတယ်...နင်နဲ့ဆုံခဲ့တာတော့မသိဘူး”

“အဘတို့က ဘာတွေပြောနေလဲ...ချစ်စ”

“ဝါခေါင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို တိုးမြှစ်ထဲမှာတွေ့ရင်

အပြတ်ရှင်းဖို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဟယ်...”

လေညင်း...ရင်ဘတ်ကလေးကို ဖိပြီးတုန်လှုပ်

ချောက်ချားသွားတော့သည်။

“အဘတို့ ဘာလို့ ဝါခေါင်ကိုမှန်းတီးနေကြရတာ

ထဲ...ချစ်စ”

“နင့်အဘရဲ့ မွေးစားသား...ကြာနီကို ဝါခေါင်က

သတ်လိုက်တာလေ”

“ကြာနီကိုသတ်တာ ဝါခေါင်ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဘာလို့သတ်တာလဲ ချစ်စ”

“သူ့သူငယ်ချင်း ရင်နောင်အတွက် လက်စားပြန်ပြီး

ချတာလို့ ပြောကြတာပဲ”

“ရန်နောင်ကို ကြာနီကရော...ဘာအတွက်သတ်ရ

တာလဲ..."

"ဘာအတွက်ဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး၊ ညင်း...
လေပြေခဲ့ ချိန်းတွေ့ပြီးပြန်တဲ့နေ့က အသတ်ခံခဲ့ရတာ... နင်း
ငါပြောတဲ့ချောင်းကြီးရွာနဲ့ ချောင်းငယ်ရွာရဲ့ ပထမဦးဆုံး ရန်
ပွားတဲ့ကိစ္စပဲဟ.. အဘက သူ့မွေးစားသားကိုသတ်တဲ့ ဝါခေါင်
ကို ပြန်ပြီးသတ်ချင်နေတာ"

"ခက်တော့ ခက်နေပါပြီဟာ.. ပြီးခဲ့တာတွေ
ပြီးခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ ထားသင့်ပြီ၊ ဝါခေါင်လည်း သူက လွန်ခဲ့
အပြစ်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ပြီးပြီပဲ.. ဘာလို့ ခရီးဆက်နေကြတာ
မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် မမလေပြေက သူ့ချစ်သူအတွက် ခုခံ
ထိကြေကွဲနေတာကိုး..."

"သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးစိတ်ကောင်းနိုင်မှာလဲ
ညင်း ရယ်.. သူ့အရမ်းကိုခံစားခဲ့ရတာ.. ရှေးမတတ်ဘဲဟာ"

"ခင်ထွန်းကျော်ကို အဘက ပေးစားခဲ့တာဆို..."

"ဟုတ်တယ်.. ဘာကြောင့် ဒီလူနဲ့ပေးစားတယ်ဆို
တာ ငါစဉ်းစားလို့တောင်မရဘူး"

လေညင်းဖခင်ဖြစ်သူတွင် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိမယ်

တာကို စိတ်ထဲတွင်သိလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"လေညင်း"

လေညင်း.. နောက်မှခေါ်သံကြောင့် လှည့်ပြီးကြည့်

မိဘတော့ ခင်ထွန်းကျော်ဖြစ်နေသည်။

"ဘာကိစ္စလဲ.. ကိုခင်ထွန်းကျော်"

"မင်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်"

"ခု ပြောလည်းရတာပဲ"

"ချစ်စု.. နင်သွားစရာရှိတာသွား"

ခင်ထွန်းကျော်.. ချစ်စုကို သွားခိုင်းလိုက်ပြီးနောက်..

"မင်းက.. ငါတာဝန်ယူထားတဲ့ကိစ္စတွေကို လွှဲယူမယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ငါလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ မင်းတို့စီးပွားရေးနော်"

"သိပ်သေချာတာပေါ့ရှင်"

"မင်းလွဲပြီးယူမယ်ဆိုတော့.. ငါ့သိက္ခာကိုစော်ကား

မလုပ်နော်"

"ကိုယ့်မိဘစီးပွားရေးကို ဦးစီးပြီးလုပ်ကိုင်တာ ရှင်ဂုဏ်"

၈၀

သိက္ခာနဲ့ တခြားစီပဲလေ၊ မသက်ဆိုင်ဘူးထင်တာပဲ”

“သက်ဆိုင်တယ်ကွ.. ခုရွာထဲမှာပြောနေကြပြီ၊ မိတ်မချရလို့ မင်းကလွဲပြောင်းယူတာတဲ့”

“ရွာကလူတွေပြောနေတာလေ.. ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်တာ ရှင့်ဘက်ကမဟုတ်ဘူးဆိုရင်.. တုန်လှုပ်စရာ ပါဘူး”

“ငါ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာမလုပ်ခဲ့ဘူး”

“သေချာရဲ့လား”

“သိပ်ပြီးသေချာတယ်”

“ကျွန်မ လစဉ်ဝင်ငွေထွက်ငွေစာရင်းတွေကို စစ်သွားပါပြီ.. စာရင်းနဲ့ငွေက တခြားစီဖြစ်နေတယ်”

“စာရင်းလုပ်တဲ့သူမှားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဘစာရင်းကိုင်တွေက ပညာတတ်တွေပါ၊ မှားမရှိဘူး.. မှားနေတာက ရှင်”

“ဘာကွ”

“ရှင်.. ငွေတွေကိုထင်တိုင်းသုံးစွဲပြီး အကြောင်းကိုစွဲတွေက တခြားစီဖြစ်နေတယ် ကိုခင်ထွန်းကျော်.. ကျွန်

မိတ်တွေကို ဈေးတင်ပြီး၊ စာရင်းအတုတွေလုပ်ခိုင်းထားတာ သိသိည်း သိပြီးပြီ.. ပြီးတော့ စပါးတွေကို ရှင်ထုတ်ပြီးရောင်းလည်း သိတဲ့အပြင်၊ စပါးပွဲစားတွေနဲ့ရှင်ပေါင်းပြီးလုပ်တာတွေကို မဟုတ်ဘူးလို့ငြင်းဦးမလား.. ဒီလိုအခြေတွေကို ကျွန်မက ရှင်နဲ့ဆက်ပြီးလွှဲထားရင်.. ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝ ပိုမိုကောင်းမွန်သွားမှာပေါ့”

“မင်းနဲ့ စကားပြောတာ အချိန်ကုန်တယ်.. မင်းအဖေ စကားပြောတာပေါ့ကွာ”

“ဪ.. ရှင် မသိသေးတာတစ်ခုပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့လယ်ယာမြေတွေ၊ တံငါစက်တွေ၊ ဝိုက်တွေဟာ.. ကျွန်မအဘပိုင်တာထက် ကျွန်မမိခင်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုက တရားဝင်တယ်နော်”

“မင်း...”

ခင်ထွန်းကျော်.. လေညင်းကို စူးရှသောမျက်လုံးနှင့် နှစ်သက်စွာ ထွက်သွားတော့သည်။

အခန်း < ၇ >

စကားဝါကျွန်း ဘုရားပွဲတွင် ကျွေးမွေးမည့်ပစ္စည်းများ
ဝယ်ရန်အတွက် လေညင်းတို့တစ်တွေ မြို့စော့သို့စက်လှေဖြင့်
လာခဲ့ကြသည်။ မြို့စော့ကလေးမှာ လေညင်းငယ်စဉ်က
မဟုတ်တော့ဘဲတိုးတက်ပြီး စည်ကားနေလေပြီ...

“ချစ်စုရေ...”

“ဘာလဲ...ညင်း”

“ဒေါ်ညံတို့အဖွဲ့တွေကိုစော့ထဲမှာဝယ်မယူတော့ သွား
ပြီးဝယ်နေတုန်း နင်နဲ့ငါ ဟိုဘက်သွားကြရအောင်”

“ငါ...နင်သွားမယ့်နေရာကို ငါသိတယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကျောင်းကို မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ချစ်စုအတွက် အလွမ်းပြလေးသွားပြီး
ညီတာပေါ့ဟာ”

“သွားမယ်လေ”

တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးဖြစ်ခြင်း

နှင့် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ သည်။

ကျောင်းရှေ့လမ်းကလေးမှာ ကျောင်းတက်ရက်တွင်

မတွေ့ရပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူ

မရှိသော နေရာလေးပင်ဖြစ်၏။ လေညင်းနေခဲ့စဉ်က

တစ်ကျောင်းကလေးမှာ ခုဆိုရင်နှစ်ထပ်ဆောင်ကြီးဖြစ်

လေပြီ...

ကျောင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်ပြီးနောက်...

“ပြန်ကြမယ်”

“ညင်း...”

“ဘာလဲ...ချစ်စု”

“နင်...ဒီနေရာကိုရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုသတိရလဲ

ဟဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘယ်သူ့ကို သတိရ၊ ရမှားလဲဟ.. ကိုယ်နဲ့အတူ
ကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့သူတွေကိုပဲ သတိရတာပေါ့”

“ဟိုတစ်ယောက်ကိုရော...”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ဝါခေါင်...”

“ဟင်...”

ဝါခေါင်အမည်ကလေးကြားမိတိုင်း လေညင်းရင်တွေ
ဖိုမိတာအမှန်..ဒါပေမယ့် ရင်ဖိုလေးတွေက ခြောက်တစ်
ကပ်နှင့်သာ...

“ညင်း..နင်ကို လျှော့မော်နဲ့ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွား
ပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ..နဂိုကတည်းက ဇာတ်လမ်းမရှိခဲ့ပါဘူး
ဟာ..ကျောင်းအတူတက်ခဲ့တဲ့ ခင်မင်မှုအဆင့်ပဲရှိခဲ့တာပဲ
သူဘက်ကဖြစ်နေတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ရုပ်ရှည်ကတော့ မင်းသားကျနေတာပဲနော်”

“စိတ်ဓာတ်က ခပ်ညံ့ညံ့ပါဟာ”

“နင်တဲက္ကသိုလ်မှာ ချစ်ရမယ့်သူမတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“ငါ့နှလုံးသားခေါင်းလောင်းလေးကို အသံပြည်အောင်
နှိပ်နိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမတွေ့ခဲ့ပါဘူးဟာ”

“နင့်နှလုံးသားခေါင်းလောင်းက..အပျိုကြီး ဇာတာ
အတိုင်းပဲသလား ညင်းရယ်”

“ပါလာတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး..ကုသိုလ်ကပေါ့”

“ဟာ”

“ခင်ထွန်းကျော်နဲ့ ဇာတ်လမ်းကရော ပြီးသွားပြီလား”

“မနေ့ညက..အဘရှေ့မှာပဲ ရှင်းလိုက်ပြီ”

“နင့်အဘက ဘာမှမပြောဘူးလား...”

“မပြောပါဘူး..ဒါပေမယ့် အဘလက်ထက်မှာ လုပ်
နိုင်ထားတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုတော့ ခင်ထွန်းကျော်ဆက်ပြီး

ဆောင်ရွက်ယူတယ်လေ”

“နင့်အဘလက်ထက်က လုပ်ငန်းဆိုတာ ဘာလဲဟ”

“ကိုင်းသောင်ဘက်မှာ ငါးဖမ်းစက်လှေ(၃)စီးထောင်

အတာကိုပြောတာပဲ..ငါလည်းခုမှသိရတာ အမေတောင်

မသိဘူး အဘကဘယ်တုန်းက လုပ်ထားသလဲမှမသိတာ”

“အင်း..ဟုတ်ပြီ”

“ဘာ ဟုတ်တာလဲ”

“နင့်အဘပိုင်တဲ့ အဒီငါးဖမ်းစက်လှေကြီးတွေမှာ... ပဲ့ကိုင်လုပ်နေကြတဲ့ ခဲကို၊ ခဲဇော်၊ ပိုင်လေးတို့အုပ်စုတွေကြီးပွား နေတာလေ... ရွာမှာဆို လောင်းကစား၊ အရက်ဝိုင်းတွေမှာ သူဌေးကြီးတွေကျနေတာပဲ သုံးလိုက်ဖြန်းလိုက်နဲ့ သူတို့မိန်းမ တွေလည်း လက်မလောက်ရှိတဲ့ဆွဲကြီးကြီးနဲ့ ဘဝင်လေဟပ် နေကြတာ”

“ပင်လယ်ထဲ ငါဖမ်းသမားတွေက ဒီလောက်တောင် ရကြလို့လားဟဲ့”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ... သူတို့က ဘာတွေရနေသလဲ မှမသိတာ...”

ခဲဇော်၊ ခဲကိုတို့တင်မကဘဲ သူ့အဘကဆိုရန်ကုန် မှာရှိ တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာတောင် ရှယ်ယာဝင်ပြီး... ရန်ကင်း ဘက်မှာ တိုက်တစ်လုံးဆောက် နေသည်ကိုတော့ လေညင်း သိထားပေမယ့်... ခိုင်ခိုင်လုံလုံတော့မဟုတ်၊ ဒီလောက်ငွေတွေ ကို အဘဘယ်ကရနေသလဲ... မိသားစု စီးပွားရေးအနေနဲ့ ဒီလောက်ရစရာသိပ်မရှိပေ... လေညင်း ခေါင်းထဲမှာ ဖခင်ဖြစ်

သူ့အတွက် သံသယမေးခွန်းများရှိနေလေသည်။

“ဟူး...”

ဖခင်အတွက် မွန်းကျပ်မှုတွေကို မှုတ်ထုတ်ပြီး ဘာတ်လာကြစဉ်...

“အလို... ပျိုမဒီလေးနှစ်ပါးပါလား... ခိုးပေါ်က ပြုတ် သူတာတယ်မှတ်ရတယ်”

“ဟင်...”

“အဲ...”

လေညင်းတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် လူ(၃)ယောက်လမ်း ကိုယ်ရပ်နေလေသည်။ သူတို့မျက်နှာတွေက မူးယစ်ဆေးတစ် နားစွဲထားသလို...

“ရှင်တို့... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်တို့ အခက်အခဲလေးဖြစ်နေလို့ အလှူခံမလို့ပါ”

“ဘာရှင်...”

“မင်းတို့ကို နာနာကျင်ကျင်နဲ့ မဆက်ဆံချင်ဘူးနော်၊ ငါတို့ကျွန်းမှာနဲ့တောင်းတာကို မရရင်... ဒီမှာ”

“ချောက်...”

ထိုလူခါးကြားမှ ခလုတ်ဓားကိုထုတ်ပြီးပြလိုက်သည်။
 “ဘာလဲ...ဓားပြတိုက်တဲ့သဘောပေါ့”
 “မင်းစကားလုံးက သိပ်ပြီးကြီးကျယ်နေတယ်ကွာ..
 နည်းနည်းတော့နားထောင်ကောင်းအောင် လျော့ပြီးပြော”
 “မပေးဘူးဆိုရင်ရော...”
 “ပေးအောင် လုပ်ရမှာပေါ့...ဟေ့ကောင်”
 “ရှင်”
 “မင်းပါးစပ်က...အသံထွက်တာနဲ့ ငါဓားကမင်းရင်စ
 ဆီကို ရောက်သွားပြီမှတ်နော်”
 “ညင်း...”
 “ချစ်စရာ”
 ချစ်စရာကို ဇနီးကနှစ်ယောက်ကအတင်းဆွဲပြီး...ဓား
 နှင့် တွေ့လိုက်သည်။
 “ကျွန်မမှာ ငွေမပါဘူး”
 “မင်းလည်ပင်းနဲ့လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေလောက်ဆို
 ရပါပြီ”
 “ရှင်လူတွေ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို... ခုလွှတ်လိုက်”

ရှင်တို့လိုချင်တာကို ပေးမယ်”
 “မင်းဘက်ကသာ ချွတ်လိုက်ပါ”
 “ဘာမှ ချွတ်ပေးစရာမလိုဘူး”
 “ဟင်...ဝါခေါင်”
 သစ်ပင်ကြီးနောက်မှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်လာသော
 ဝါခေါင်က ပီကေလေးကိုဝါးလျက် ခပ်အေးအေးပင်...
 “မင်းက...ဘာဝင်ပြီးသူရဲကောင်းလုပ်တာလဲ..
 သေချင်တယ်နဲ့တူတယ်”
 “လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ဖို့ သိပ်ပြီးလွယ်တယ်ဆိုရင်
 ဆော့ သေအောင်သတ်ကြည့်လေ...မြို့ပြနေရာတစ်ခုမှာ
 ထူထပ်မှုကိုရဲရဲတင်းတင်းကြီး ကျွန်လွန်ရဲတဲ့သတ္တိကတော့
 လေ့လာပါဘူး...ဗညားကို”
 “မင်း...မင်း...ငါ အမည်ကိုသိတယ်”
 “သိရုံတင်မကဘူး...တစ်ချိန်တုန်းက ဆေးရုံပို့ပေးခဲ့
 တဲ့ ဝါခေါင်ဆိုတာ ငါပဲ...မင်းမှတ်မိမှာပါ”
 “ဪ...ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ငါ့ကိုဆော်ခဲ့တဲ့
 ကောသား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့..ခု ဂုတိယအကြိမ်ဆေးရုံနဲ့ အချုပ်ထဲ တစ်ခုခုကိုရွေးလိုက်”

“ဒီတစ်ခါ မင်းအလှည့်ပဲကွ..ဟေ့ကောင်တွေ ရှင်းကွာ”

“ဝိုး..ယိ..အူး”

ဝါခေါင်ဆီသို့ ဓားမြှောင်ကိုယ်စီနှင့်စပြီးတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ ဒါပေမယ့်..ထိရောက်မှုတော့မရှိလှ..

“ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်တွေပဲ..မင်းတို့က ထိအောင်မလုပ်နိုင်တော့ ငါကထိအောင်လုပ်ပြရတာပေါ့..လာပြီ...ရှောင်”

“ဝိုး..ပြောင်း...ခွပ်..ဒုတ်..အီ...အား”

ဝါခေါင်လက်ထဲတွင် ကြိုးတပ်ခဲသီးကလေးတစ်ခုက ဝှေ့ယမ်းပြီး ဗညားတို့(၃)ယောက်လုံး၏ ခေါင်း၊ လက်၊ ရင်စိတ်တွေဆီကိုထိမှန်သွားပြီးနောက်...

“ဟေ့...ရပ်စမ်း”

“ဟင်”

ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာကြသည်။

“ဗညားကို မင်းကိုဖမ်းချင်တာနဲ့အတော်ဖြစ်သွားတယ်..ဆရာတင်လှ ဒီကောင်(၃)ကောင်ကို လက်ထိတ်ခတ်ဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီက ငါ့ညီက..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူနဲ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး..ကျွန်မကို သူတို့က ဓားဆွတ်ပြီးလုယက်ဖို့လုပ်နေတုန်း သူကဝင်ပြီးကူညီတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ..ဒီကောင်တွေ မူးယစ်ဆေးဆေးနဲ့ရှောင်ပြေးနေတုန်း သူကဝင်ပြီးကူညီတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ..ဒီကောင်တွေ မူးယစ်ဆေးဆေးနဲ့ရှောင်ပြေးနေတာ..စခန်းကိုခဏလိုက်ပြီးတော့ ပြန်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်ပြီးပြန်ထွက်လာကြတော့...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝါခေါင်...”

“ကြုံကြုံကံသွားတာပါ..ရပါတယ် လေညင်း”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဆက်စရာမလိုဘဲ

ပ

ရွာဝင်

ဖုန်းပုံရိပ်ကမ်း

၉

သိခဲ့ကြသော အမည်လေးတွေကိုနှုတ်ဖျားမှ ခေါ်ခဲ့ကြသေးသည်။

“ဒို့ကို ကူညီတာနှစ်ခါရှိပြီနော်”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်.. ဒီကောင်နဲ့မှဖြစ်နေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်.. ဝါခေါင်”

“လေညင်း.. ဘာပြောချင်လဲပြောပါ”

“ဒို့ကြောင့်.. ဝါခေါင် ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒို့ပညာရေးက.. ဒီလောက်နဲ့ပဲထိုက်တန်လို့ပါ”

“ဟေ့.. လေညင်း.. လေညင်း”

“ဟယ်.. ကြီးကြီးစော”

လေညင်းတို့နှင့်အတူ.. ဈေးဝယ်ပါလာသော ကြီးကြီးစော အပြေးကလေးရောက်လာပြီး၊ ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ရဲလက်စ၊ စကားလေး ပြတ်သွားသည်။

“ပစ္စည်းတွေစုံနေပြီ.. လေညင်းရောက်တာနဲ့ ပြန်ရဟူး.. ရှာလိုက်ရတာ မောနေတာပဲဟာ”

သဗ္ဗာဗုဒ္ဓိစာပေ

“ဝါခေါင်.. သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ”

နှုတ်ဆက်စကားကို အတိုဆုံးပြောပြီး၊ ထွက်လာခဲ့ရသလိုထဲမှာ မကောင်းလှပေမယ့် မတတ်သာပေ...

“လေညင်း...”

“ရှင်.. ကြီးကြီးစော”

“စောစောက ကောင်လေးက.. ဟို ချောင်းငယ်ရွာက ထွက်လာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ လေညင်းရယ်.. နင့်အဘဏ္ဍာ သိရင်၊ မိုးမီးသင့်ပြီ”

“လူလူချင်းစကားပြောတာပဲဟာ.. ပြီးတော့ သူက ကူညီထားတဲ့သူလေ”

“ဘယ်လိုပဲ ကူညီကူညီ.. နင့်အဘတော့ မသိပါစေ”

“ကြီးကြီးစော မပြောရင် မသိပါဘူး”

“ပိုပြီးတောင်.. မပြောရဲသေး”

သဗ္ဗာဗုဒ္ဓိစာပေ

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့ ပါသွားရက်နဲ့.. ခုလိုစကားပြောတာကို မထရမလားဆိုပြီး၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလို့ ပြေးစရာမရှိဖြစ်မယ်ကြောက်ပါရဲ့တော်”

အဘ ဘာကြောင့် ချောင်းငယ်ရွာကိုအမုန်းကြီး ချစ်တာလဲ.. မွေးစားသားကြာနီ သေဆုံးရတာလောက်နဲ့ ဒီလောက်ထိမုန်းတီးစရာမလို.. အဘနှင့် ချောင်းငယ်ရွာကြားတွင် ရန်သူကြီးဖြစ်လောက်သည့်ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲလေညင်းစိတ်ဝင်စားမိသည်။

“ကြီးကြီးစော...”

“ဘာလဲ...လေညင်း”

“အဘက ချောင်းငယ်ရွာကို ဘာလို့ဒီလောက်ချစ်တာလဲ”

“ချစ်စု မပြောပြဘူးလား...”

“ပြောပြပါတယ်.. ဒါပေမယ့် ချစ်စုပြောပြသမျှနာတွေက ဒီလောက်ထိဖြစ်စရာ မရှိလောက်ပါဘူး”

“ငါတို့လည်း ဟို.. ရင်နောင်ကိစ္စရယ်၊ စကားဝါရယ်”

“အိစ္ဆာရယ်ပဲသိတာလေ.. ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို မသိဘူး”

“ကျန်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ ရှိနိုင်လား...”

“ရှိနိုင်တယ် မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုမှမပြောတတ်ပါဘူးဟယ်.. လေညင်း.. သမီး ချောင်းငယ်ရွာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ့ မပတ်သက်တာအကောင်းဆုံးပါပဲကွယ်.. နောက်ထပ် သမီးချောင်းငယ်ရွာကို မြင်လည်းမမြင်ချင်ဘူး.. ကြားလည်း ကြားချင်ဘူး၊ ငါ့မှာ.. ခုထိ ဟိုဘက်ချောင်းငယ်ရွာက အစ်ကိုအိစ္ဆာသွားချင်တာတောင် မသွားဘဲနေခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေ များပြီ”

“ကြီးကြီးစောရယ်.. ကိုယ့်အစ်ကိုအိစ္ဆာသွားတာ ဘယ်အခါကတော့ပိုင်ခွင့်ရှိမှာလဲ”

“နင့်အဖေကို ကြောက်ရတယ် လေညင်းရေ”

“ဖခင်ဖြစ်သူသည်.. လူများ၏အခွင့်အရေးတွေကို ချစ်တိုင်ထားသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေလေပြီ...”

အခန်း (၈)

ကမ်းတစ်ဖက်ဆီမှ လှမ်းပြီးမြင်နေသော စကား
ကျွန်း၏ ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်လေးမှာ မီးချောင်းတွေလင်းလျှင်
ဝါခေါင် ကမ်းနဘေးတွင်ပိုက်ဆင်းရန်.. ကိုကြွက်ကိုစောင့်ရ
ထိုင်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ ညဇာလေနအေးလေးတွေ
စကားဝါကျွန်းလေးကို ဖြတ်သန်းပြီးလာခဲ့ခြင်းကြောင့် စကား
ရနံ့သက်လေးတွေ ကပ်တွယ်ပြီးပါလာသလို...

“ဝါခေါင်”

“ဟာ.. ကိုရာကြီး အရက်ပုလင်းနဲ့ ဘယ်မှာသွား
မလို့လဲ”

“ဘယ်မှ မချပါဘူးကွာ.. ဒီကမ်းပေါ်က စကား
ကျွန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြေကွဲမလို့ လာခဲ့တာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟာ.. လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘာကိုကြေကွဲမှာလဲ”

“ပြောရရင် ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူးဝါခေါင်.. ငါ့နှလုံး
တွေတစ်စစ ကြေမွသွားသလိုခံစားရတယ်.. ဒါကြောင့်
ရက်ကို မူးနေအောင်သောက်ပြီး ကမ်းပေါ်မှာလဲကျသွား
မလို့လာခဲ့တာ”

“ဟာဗျာ.. ဒီလောက်အေးခဲ့နေတာ အအေးပတ်ပြီး
သွားမှာပေါ့ဗျ”

“သေသွားမှ ခံစားမှုငြိမ်းသွားမှာဝါခေါင်.. ငါဆက်ပြီး
အသိမရတော့ဘူး”

“ကိုရာကြီး.. ခင်ဗျား ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကို
ပြော.. ကျုပ်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပေးမယ်”

“ငါ့ကို ဘယ်သူမှကူညီပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား.. အရင်ပြောပြပါဦးလား”

“ဒီလို ဝါခေါင်.. ငါနဲ့ ဟိုချောင်းကြီးက ခင်မွန်နဲ့
အတူတူဆိုပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ.. သူက မြို့စောက
အိမ်ထောင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တာ.. ငါက ငါးတွေဒိုင်ကိုသွား
အလုပ်ဆွဲခဲ့ကြတာပါ”

ရာကြီးပြောလည်းပြော သောက်လည်းသောက်လျက်

သစ္စာမွန်စာပေ

“ခင်ဗျားက ချောင်းငယ်ရွာကဆိုတာကို သူကမသိဘူးလား”

“သိရက်နဲ့ချစ်ခဲ့ကြတာ.. အချစ်ဆိုတာ တားမြစ်ဖို့ ရတာမှမဟုတ်တာဘဲကွာ.. ဒီလို ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး၊ သူနဲ့ငါ ခိုးပြေးခဲ့ကြတယ်.. ကမာကလွန်မှာ(၃)ရက်လောက်နေပြီး ရွာကိုပြန်တော့.. လမ်းမှာ ဦးလွန်းခင်တပည့်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ငါ့ကိုဆော်ပြီး ခင်ခင်ကိုခေါ်သွားတာ”

“ဟာ.. သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သူကခေါ်ရတာလဲ”

“သူနဲ့ဘာမှတော့ မပတ်သက်ဘူးဆိုပေမယ့်.. ခင်ခင်”

မိဘတွေက ဦးလွန်းခင်ကြွေးမိမကင်းကြဘူးလေ”

“ခေါ်သွားတာ ကြာပြီလား...”

“တစ်လကျော်ပြီ ဝါခေါင်.. ခု ခင်ခင်ကို ဦးလွန်းခင်က ပေတိုးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ပေးစားတော့မယ်.. ပြီးတော့ ခင်ခင်ဆီ မှာ ငါနဲ့ရထားတဲ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာကို.. ဟိုတလောက ငါ့ဆီစာရောက်လာဟန်ကွာ.. ခင်ခင်က ပေတိုးကို မယူဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ပယ်တဲ့.. ငါ့ကို နယုန်လပြည့်နေ့ စကားဝါကျွန်းကနေ လာပြီးခေါ်ဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီးသွားမိရမှာလဲ ဝါခေါင်.. ရွာမှာ ငါ့

သူလိုက်ရဲတာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ဝါခေါင်.. ကိုရာကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွား

ည့်၊

“ဟိ... အီး... အီး”

ကိုရာကြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်တော့သည်။

“ကဲဗျာ.. ငိုမနေနဲ့၊ ကျုပ်မေးမယ်.. ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်

အရာ စကားဝါကျွန်းကိုသွားရဲတဲ့သတ္တိရှိလား”

“ဝါခေါင်ရယ်.. ငါ့ဘေးမှာ တစ်ယောက်ပဲပါ၊ ငါသွား

မိတယ်”

“ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်.. မင်း.. မင်း.. တကယ်ပြောတာလား”

“နောက်ရမယ့်စကားမှ မဟုတ်တာ.. ခင်ဗျားလေ့ရှိ

တယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်”

“ကိုကြွက်ကို ဒီနေ့ပိုက်မဆင်းဘူးဆိုတာကို သွားပြီး

ပြောလိုက်မယ်.. ခင်ဗျား လှေပြင်ပြီးစောင့်နေ”

“အေးပါကွာ”

ဝါခေါင်.. ကမ်းနဘေးက မငယ်တဲကိုသွားပြီးပြော

ကာ..ကိုရာကြီးဆိုကိုပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ခါးကြားတွင် အမြှောင်တစ်ချောင်းကိုသာ ထိုးခဲ့ပြီး.. တိုးမြစ်ကို လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် ဖြတ်ကူးလာကြသည်။

“ခင်ခင် ဘယ်မှာစောင့်မယ်ဆိုတာကိုရော သိလား”

“သိတယ် ဝါခေါင်..စေတီနောက်ဖက် စကားဝါပင် အောက်မှာ စောင့်နေမှာ..ရှေ့ဘက်မှာက ဆိုင်းဝိုင်းရှိတယ် လူတွေက ရှုပ်ထွေးနေမှာပဲ”

“လူတွေထဲကို ရောပြီးဝင်ရမှာပဲ...”

စကားဝါကျွန်းဆီမှ ဆိုင်းသံဝံသံတွေကို ကြားနေရလေပြီ...

“လှေကို ဘယ်မှာထားမလဲ ကိုရာကြီး”

“အနောက်ဘက် လမုပင်မှာထားခဲ့ရမှာပဲ.. ဒီလမ်းက ပြန်ပြီးထွက်ရတာ လွယ်တယ်”

ဝါခေါင်တို့လှေငယ်ကို လမုပင်ကြီးတွင် ကြီးပြင်းချည်နှောင်ပြီး.. ကျွန်းပေါ်သို့တက်လာခဲ့ကြသည်။ မှောင်မိုက်ကျနေသစ်ပင်တွေဆီမှ ပွဲခင်းထဲသို့ လူတွေနဲ့တိုးဝေပြီးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ချောင်းကြီးရွာသားတွေက နေရာစုံတွင်ရှိနေပေမယ့်.. ပျော်ပွဲခွင်ပွဲဆီကိုသာ အာရုံရောက်နေကြသောကြောင့်

ဝါခေါင်တို့(၂)ဦး..စေတီအနောက်ဘက်ဆီသို့ အခက်အခဲမရှိဘဲ လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ခင်ခင်...”

“ကိုရာ...”

“ကိုရာကြီး အချိန်မရဘူး..သွားစရာရှိတာ သွားကြမယ်”

“အေး...အေး”

ခင်ခင်ကို..ကိုရာကြီး လက်ကလေးဆွဲပြီး၊ ခပ်သွက်သွက်လေးလျှောက်လာကြသည်။ ဝါခေါင်တို့လှေထားသည့် တောလမ်းကလေးကို ရောက်တော့...

“ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်စမ်း...”

“ဟာ...”

“ဟင်”

လူတစ်စု ဓာတ်မီးတွေနှင့် လာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ကိုရာကြီး..ခင်ဗျား ခင်ခင်ကိုရအောင်ခေါ်ပြီး သွားတော့”

“ဝါခေါင်..မင်းကျတော့ရော”

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့..ကျုပ်ဒီကောင်တွေကို အချိန်ဆွဲထားမယ် ခင်ဗျားသွားတော့...”

“ဝါခေါင်...”

“ကိုရာကြီး..သွားဆို သွားတော့ဗျာ”

ဝါခေါင်လာနေသော လူအုပ်ဆီသို့လျှောက်သွားပြီး

မျက်နှာချင်းဆိုင်ချိန်တွင်..

“မင်း..ဘယ်သူလဲ..ဘယ်ရွာကလဲ ပြောစမ်း”

“ဟာ..ဒီကောင် ချောင်းငယ်ရွာက ဝါခေါင်”

“ဘာ...”

“ဒါဆို ဖမ်းပြီးခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ကျုပ်ကိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းလို့ရမယ်ထင်လား..ဖမ်း မယ်ဆိုတဲ့ကောင်ဝင်ခဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ..ဝင်ချကွာ”

“ဟေး...”

တစ်ဖက်မှ အသံပြုပြီး တုတ်ခားများနှင့် ဝင်ပြီးတိုက် ခိုက်ကြရာ..အင်အားချင်းမမျှသဖြင့် ဝါခေါင်ရှောင်တိမ်းရင်း ထွက်ပေါက်ရှာရတော့သည်။

“ခွပ်...အ”

ဝါခေါင် ခေါင်းကို..တုတ်မှိုက်ချက်ထိသွားပြီး၊ ရှေ့သို့ ခုတ်တုတ်သွားပေမယ့်..သတိအလစ်မခံဘဲ အမှောင်ထဲကိုပြေး ဝင်လိုက်တော့သည်။

“လိုက်..လိုက် မလွတ်စေနဲ့ ခွေးမသားကို၊ ငါတို့လူ ခြံက သိပ်ပြီးလိုချင်တော”

ဝါခေါင်နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာကြတော့ သည်။ ဝါခေါင်ဆက်ပြီး ပြေးရင်း..သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ သေး၊ သွေးတွေက အင်္ကျီတစ်ခုလုံးကိုခွံနစ်နေပြီ..တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်လုံးတွေပြာဝေလာသည်။

“ဟင်...”

ဝါခေါင်ရှေ့တွင် ဘုရားပွဲလာကြသောလူတွေအတွက် သာယီဆောက်ထားသည့် တဲလေးကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် ပြေး ဝင်လိုက်သည်။

“အမေ...”

တဲထဲမှ အမျိုးသမီးအသံကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီး၊ မျက် လုံးတွေက သဲသဲကွဲကွဲဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ပေ။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ကူညီပါ”

“ဝါခေါင် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ..ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့”

သူမအသံကို ကြားဖူးသလို ရှိနေသော်လည်း ဝါခေါင် အာရုံတွေက ခွဲခြားလို့မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေပြီ...

“လာ..လာ..အနောက်ဘက်ထဲကို ဝင်နေ”

သူမ..ဝါခေါင်ကိုတုံ့ပြီး အနောက်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားသည်။

“ဒီမျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ခေါင်းကိုပတ်ထားလိုက်”

သူမကိုယ်တိုင် ဝါခေါင် ခေါင်းကဒဏ်ရာကို မျက်နှာ သုတ်ပဝါနှင့်ပတ်ထားပြီး..အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်အကျီကိုချွတ်ပြီး..ရင်ရှားဖြင့် အလှပြင်သလို နေနေလိုက်သည်။

“ဟာ..လေညင်း”

“ဘာလဲ..ကိုသာဇံ”

“ဒီနားကို လူတစ်ယောက်ပြေးလာတာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

“ခြေသံတော့ ကြားလိုက်တယ်..လှေဆိပ်ဘက်ကို

ပြေးတာနဲ့တူတယ်”

“ဟေ့တောင်တွေ..လှေဆိပ်ကိုလိုက်ကြစမ်း၊ ခွေးမသားကို မလွတ်စေနဲ့ကွ”

ချောင်းကြီးရွာသားတွေ လှေဆိပ်ဆီသို့သုတ်ခြေတင်ပြီး လိုက်သွားကြတော့သည်။

“ဟူး...”

လေညင်း သက်ပြင်းလေးချပြီး အခန်းထဲသို့ပြန်ပြီး ကြည့်တော့ ဝါခေါင်နံရံကိုမှီလျက်...

“ဝါခေါင်..ဝါခေါင်”

“အား..မင်း..ဘယ်သူလဲ၊ လေ..လေညင်းလားတင်...”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ဘာမှသဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူးဗျာ”

“ဟင်...”

လေညင်း..ဝါခေါင်ကို ဒီအတိုင်းထား၍မရနိုင်ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာက အရမ်းကိုပြင်းထန်နေလေပြီ..ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးပို့နိုင်မှဖြစ်မည်။

“ညင်းဇေ..ဟေ့..ညင်း”

“ချစ်စု..တဲပေါ်ကို အမြန်တက်လာစမ်းပါကွာ”
 “နင်..ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ထမိရင်ရှားကြီးနဲ့”
 “ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာနောက်ထား.. အခန်းထဲမှာ ဝါခေါင်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ရောက်နေတာ”

“ဟေ...”
 လေညင်းစကားကြောင့် ချစ်စုမျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။

“ဒဏ်ရာက ပြင်းတယ်.. ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”
 “ဒုက္ခပါပဲဟာ.. သူက ဘာလို့ဒီလောက်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့နေရာကို လာရတာလဲ”

“ဒါတွေကို ပြောမနေနဲ့တော့ ဘယ်လိုကြံရမလဲဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ”

“ငါ ဘယ်လိုကြံတတ်မှာလဲဟာ.. နင်ကရော ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“သူ့ကို.. ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ် ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ်ပို့ချင်တယ်”
 “ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းသွားလို့မလွယ်ဘူး.. ရွာဆေးခန်းကိုပို့ရင် ပိုပြီးဆိုးသွားမယ်”

“ကျုပ်ရွာကိုပဲ ပြန်မှာပါ”

“ဟင်.. ဝါခေါင်”
 ဝါခေါင် အခန်းထဲမှထွက်လာပြီးပြောလိုက်သည်။
 “ရှင်.. ရွာကိုပြန်ဖို့က မလွယ်ဘူးလေ၊ လှေရောပါရဲ့လား”

“ပါတဲ့လှေက.. သူငယ်ချင်းယူသွားပြီ၊ ကျုပ်ကိုလှေတစ်စီးပဲ ရှာပေးပါ”

“ရှင်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ လှေလှော်လို့ဖြစ်ပါ့မလား ဝါခေါင်”
 “တိုးမြစ်ကို ရအောင်ဖြတ်မှာပါ”

“ဒါဆို.. ရှင် ဒီမှာခဏစောင့် ကျွန်မလှေဆိပ်ကိုသွားပြီး အခြေအနေကြည့်လိုက်မယ်”

ချစ်စု တဲလေးပေါ်က ဆင်းသွားတော့သည်။
 “ရှင်.. မျက်လုံးတွေရော ကောင်းကောင်းမြင်ပြီလား”

“ကျုပ်အတွက် နောက်ဆုံးအင်အားနဲ့ ရပ်တည်ထားတာပါ...”

“ရှင်.. ဘာလို့လာရတာလဲ”

“တျားပါးစပ်ထဲကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်းဝင်ပြီးတိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ကူညီတာပါ”

ဝါခေါင်.. ကိုရာကြီးနှင့် ခင်ခင်တို့ဇာတ်လမ်းလေးတို့ကြောင့် အတိုဆုံးရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူတို့ရော...”

“ခုလောက်ဆို ရွာကိုပြန်ရောက်လောက်ပါပြီ.. တူနီကို ရေတစ်ခွက်လောက်တိုက်ပါလား”

လေညင်း ရေသန့်ဘူးလေးထဲမှ ရေကိုခွက်ကလေးထဲထည့်ပြီး.. တိုက်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတိုက်တဲ့ ရေတစ်ခွက်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ကျေးဇူးတရားဆိုတာ.. တူညီတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုပါရှင်”

“ညင်း...”

“ချစ်စရာ.. အဆင်ပြေလား”

“အင်း.. ခုနေသွားရင်တော့ အဆင်ပြေမယ်၊ ဆိုင်းဝိုင်းမှာအားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

ဆိုင်းဝိုင်းကြီး၏နောက်က လူရွှင်တော်ပြက်လုံးတွေကြောင့် ချောင်းကြီးသားတွေ လုံခြုံနေပိုင်းကိုသိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်

တော့.. သာဇံတို့အုပ်စုလည်း ဝါခေါင်ကိုမဖမ်းနိုင်သောကြောင့် ဦးလွန်းခင်ကို အသိမပေးခဲ့ဘဲနေကြတော့သည်။ အသိမပေးပါက မမိရကောင်းလားဆိုပြီး ဆူပူကြမ်း မောင်းသည်ကို ခုနည်အပြင် ကံမကောင်းလျှင် ထိုးကြိတ်တောင် ခံရနိုင်သည်။

“သွားမယ်၊ လေညင်း”

“ခဏ.. ကျွန်မပါလိုက်မယ်”

လေညင်း အပေါ်အကျီလေးကိုဝတ်ပြီး.. ဝါခေါင်နှင့် လှေဆိပ်ဆီသို့လာခဲ့ကြသည်။

“ဟယ်.. ဟိုမှာ ဓာတ်မီးနဲ့လူတွေ”

“ဒီသစ်ပင်မှာ ကွယ်နေလိုက်”

လေညင်းနှင့် ဝါခေါင်.. သစ်ပင်ကြီးဘေးသို့ဝင်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖူးကပ်ထားလိုက်သည်။

နှစ်ယောက် အပေါ်အပါးသွားသလိုလုပ်နေသောကြောင့်.. ဓာတ်သမားများ ဆက်ပြီးမလာကြတော့ဘဲ.. ပွဲခင်းထဲသို့ပြန်ပြီး နားထောင်ကြသည်။

“သွားပြီ... လေညင်း”

“ဟင်...”

နှစ်ယောက်သား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားရာမှ လက်က

လေးတွေကို ခွာလိုက်စဉ်.. ရင်ထဲမှာ လေဟာနယ်တစ်ခု
ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုခံစားလိုက်ရသည်။

စကားဝါရနံ့ကလေးတွေ သင်းထုံနေသော.. ညဉ့်
လေး၏ ရင်ခွန်သံတွေက တိုးမြစ်ပြင်ကြီးကို သက်
ပြုလျက်-

“ဟာ...”

“ဟင်.. ဝါခေါင်”

ဝါခေါင် စိတ်ဓာတ်ကိုအမြင့်ဆုံးတင်းထားသော်လည်း
ဒဏ်ရာ၏ပြင်းထန်မှုကြောင့် သတိလစ်သလိုဖြစ်သွား
သည်။

“ရှင်.. ပြန်လို့ရော ရပါ့မလား”

“တိုးမြစ်ကြီးက ကျုပ်ကို.. အိမ်ပြန်ပြီးပို့ပေးမှာပါ”

လှေဆိပ်သို့ရောက်တော့ ချစ်စက.. လှေတစ်စီး
ဆွဲလာပေးပြီး...

“ဒီလှေကိုပဲ.. ယူသွားလိုက်ပါ။ ဒါ ကျွန်မဘကြီးရဲ့
နောက်မှပဲ သူနဲ့ရှင်းမယ်”

“ကျုပ်.. ပြန်ပြီးပို့ပေးမှာပါ”

“ဝါခေါင်.. နောက်တစ်ကြိမ် ရှင်အန္တရာယ်ပါးစပ်

ဆို မလာပါနဲ့ရှင်.. ကျွန်မ ဒီလှေကိစ္စကို ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

ဝါခေါင် လှေကလေးပေါ်သို့တက်သွားသည်နှင့်..
ပြီးစလေးကို လေညင်းလက်ထဲမှဖြည်းဖြည်းချင်း လွှတ်ပေး
ဆိုတော့သည်။

“သွားပြီ.. လေညင်း၊ နောက်တစ်ခါ ဆုံစည်းခြင်းဆို
တာ မရှိနိုင်တော့ပေမယ့်.. ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

နယုန်လပြည့်ကလေး၏ လရိပ်ကလေးနှင့်အတူ..
အကွာသွားသော ဝါခေါင်ကိုမျက်လုံးလေးထဲမှာ မှုန်ဝါး
သွားတဲ့ အထိကြည့်နေမိတော့သည်။

“ဝါခေါင်ရယ်.. ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံစည်းမှုတွေက
အလွန် ပါလားဟယ်”

“ညင်း...”

“ဟာ.. ဘာလဲဟ”

“နင်ပါးစပ်က ဘာတွေပြောနေတာလဲ...”

“အဲ...”

ရင်မှ စကားစုကို နှုတ်ဖျားက.. ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ
နှုတ်သွားခြင်းကြောင့် မလုံမလဲဖြစ်သွားပြီး...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး.. ဂါထာရွတ်နေတာ”

“ဝါခေါင်တစ်ယောက် ဘေးကင်းစွာနဲ့ရောက်အေး
လို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်..သူက ငါ့ကို ကယ်ထားတဲ့သူလေ
ဒါကြောင့် ဆုတောင်းပေးနေတာပါ”

“ညင်း...”

“ဘာလဲဟာ”

“နင်..ဝါခေါင်ပေါ်မှာ မနိုးဘူးနော်”

“ကောင်မ..ဘာတွေပြောနေတာလဲ.. သွားကြမယ်
နဲ့လုံးသား ခေါင်းလောင်းလေးကို..ဝါခေါင်
ယောက် အသံမြည်အောင်ထိုးနိုင်တော့မှာလားပင် မသိ
ဒါပေမယ့်...ဝါခေါင်နှင့် လေညင်းတို့အတွက် ပြောပြနေ
သော လမ်းတစ်ခုဖြစ်ဖို့ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှစိတ်ကူးယဉ်
မရနိုင်ပေ...။

အခန်း ၂၉

“ဟင်”

ဝါခေါင်အသံအာရုံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော
လင်းတန်းနှင့်အတူ မျက်လုံးစုံကိုဖွင့်ကြည့်သောအခါ
အနံ့ငါးတံအိမ်ကလေးတော့မဟုတ်.. အပြာရောင်ဆေး
ဆွသက်ထားသော နံနံကြီးတွေနှင့် မှန်ပြတင်းပေါက်တွေကို
တွေ့လိုက်သည်။ ထို့အပြင် သူအိပ်နေကျ ဝါးကြမ်းခင်းလေး
တွေ..ဝွမ်းဆိုဖာခင်းကျင်းထားသည့် ခုတင်တစ်ခုပေါ်သို့
ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ဘေးတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။

“အား..ကျွတ်..ကျွတ်”

ခေါင်းက နာကျင်မှုကြောင့် လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်သော
အခါ ပတ်တီးစည်းထားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

“ငါ..ဆေးရုံရောက်နေတာဖြစ်မယ်”

ဝါခေါင်..လေညင်းတို့ဆီက လှေကလေးကိုအားစိုက်
လှော်ခတ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးဘယ်လိုမှ အားတင်း၍မ
သည့်အခြေအနေကိုရောက်ခဲ့လေပြီ.. အဝေးဆီမှကမ်းကို
ရောင်ယူယူနှင့်တွေ့နေရပေမယ့် စိတ်လျော့လို့မရနိုင်.. ဝါခေါင်
စိတ်လျော့လိုက်သည်နှင့် တိုးမြှင့်စေစီးအတိုင်း ပင်လယ်ဝင်
သို့ မျှော်ပါသွားနိုင်သည်။

“ငါ့စိတ်တွေကို လျော့လို့မရဘူး၊ ကမ်းကိုရအောင်
လှော်ရမယ်...”

အနောက်လေရွာနှင့်အတူကပ်ပါလာသော..စကား
ပန်းရနံ့သက်လေးကို အားပါးတရရှုမြင်ပြီး၊ ထုံကျင်နေ
ဖြစ်သောလက်တို့ဖြင့် ချောင်းငယ်ကမ်းဆီသို့လှော်ခတ် ရင်း..
ကမ်းနှင့်အနီးဆုံးချောင်းဝဆီသို့ရောက်သော် ဝါခေါင် ဘာ
မှထိန်း၍မရတော့ဘဲပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးအေး ငါးငါးသွား
ခဲ့တော့သည်။ ဒီနောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲမသိတော့..

“ဝါခေါင်...”

“ကိုရာကြီး”

ကိုရာကြီးနှင့် သူ့နီးခင်ခင်တို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း.. သတိပြုလား”

“ဟုတ်တယ်.. ကိုရာကြီး၊ ကျုပ်ဆေးရုံကိုရောက်နေ
ကြာပြီလား”

“ဒီနေ့နံနက် (၃)ရက်မြောက်ပဲကွ.. ဆရာဝန်ကြီးက
ကျုပ်မင်းသတ်မရဘူးဆိုရင်.. မျှော်လင့်ချက်ပေးပြီဆိုတာ
ကြောင့် ငါတို့အားလုံးစိတ်ပူနေကြတာ.. ဟူး တော်ပါသေး
တာ”

“ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆေးရုံရောက်လာတာလဲ...”

“ငါတို့က မင်းကိုစိတ်ပူပြီး၊ ရွာလူကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး..
အဝါကျွန်းကိုလာဖို့ပြင်တုန်း ချောင်းထဲကိုလှေကလေးမျှော
ထားကိုတွေ့တာနဲ့ ဆယ်ကြည့်တော့.. မင်း ဒဏ်ရာနဲ့
ဆီလစ်နေတာကိုတွေ့ပြီး၊ ရွာဆေးခန်းက ဆရာမကဆေးရုံ
သို့ပြောတာနဲ့ ပို့ခဲ့ကြတာပဲကွာ”

“ကိုဝါခေါင် ခုလိုဖြစ်ရတာ.. ခင်ခင်တို့ကြောင့်ပါ”

“ခင်ခင်.. ဘာမှစိတ်ထဲမထားနဲ့ ငွေကြေးမနန့်အနိုင်
ရတဲ့သူတွေဆီက ခေါ်ထုတ်လာနိုင်တာကို ကျေနပ်တယ်”

“ဦးလွန်းခင်ကြီးကတော့ ငါတို့ရွာကိုမီးရှို့ချင်နေပြီ”

“ဒီလူအတ္တက ကြီးလွန်းပါတယ်.. သူနဲ့ငါ အကြီးအ
ဆုံးတွေ ဆုံမှုကတော့ ရှိနေဦးမှာ”

“မင်း.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်လာတာလဲ ဝါခေါင်

“ငါ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကယ်လိုက်တာ

“ဒီမိန်းကလေးကို မင်းသိလား...”

“သိပ်ပြီး အံ့သြဖို့တော့ကောင်းတယ်.. အဖေဖြစ်
က ငါ့ကိုသတ်ချင်လောက်အောင်ဖြစ်နေပေမယ့်.. သမီးဖြစ်
သူက ငါ့ကိုကယ်လိုက်တယ်”

“လေညင်းလား.. ကိုဝါခေါင်”

“ဟုတ်တယ်.. ခင်ခင်”

“လေညင်းနဲ့ သူ့အဘစရိုက်ကတော့ ဟကယ့်ကိုတူ
ပါတယ်.. လေညင်းဟာ သိပ်တော်ပြီးထက်မြက်တဲ့မိန်းက
လေးတစ်ဦးပါ.. သူ့ရုပ်ရည်ရော သူ့စိတ်ထားလေးက အရင်
ကိုလှတယ်၊ ဖြူစင်တယ်.. သနားဖို့ကောင်းတာက လေချို

“သွားစမ်းပါဗျာ.. သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူး
မပြောပါနဲ့”

“ကိုဝါခေါင်.. လေပြေ့ကို အထင်မမှားပါနဲ့ရှင်”

“အထင်မှားစရာမလိုပါဘူး.. သူ့လုပ်ရပ်ကြီးက ထင်

ဆင်ပေါ်ပေါ်ကြီးဖြစ်နေတာပဲ.. အား.. ခေါင်းထဲမှူးလိုက်တာ”

“ခင်ခင်... နောက်မှစကားဆက်ပြီးပြောကွာ...

“ဝါခေါင် နားပါစေဦး”

လေပြေ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး.. ခင်ခင်ဆက်ပြီး ရှင်းပြခွင့်
ခရလိုက်တော့ပဲ၊ ဝါခေါင်ကိုဆေးတိုက်ပြီး ပြန်ပြီးအိပ်ခိုင်း
ဆိုက်ရတော့သည်။

ဝါခေါင်၏စိတ်အာရုံထဲတွင် ပန်းနုရောင်မျက်နှာလေး
တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုမျက်နှာလေးက လေညင်း
ခင်တုတ်လား....

အခန်း < ၁၀ >

လေညင်း လှေဆိပ်ငါးဒိုင်မှတစ်ဆင့် ကြွလုပ်ပြီး လို့ သိမ်းဆည်းကာပြန်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ညင်း...ပြီးသွားပြီလား”

“ဪ...ချစ်စု ပြီးသွားပြီပြန်တော့မလို့”

“ဒါဆို တစ်ခါတည်းပြန်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ပြန်ခဲ့ကြရင်း...

“ချစ်စု...နင် ဘာသတင်းတွေကြားသေးလဲ”

“ဟဲ့...ညင်း...ငါက ဘာသတင်းကိုကြားရမှာလဲ ဟ...ရွာထဲကသတင်းတွေဆိုရင် အများကြီးပဲ၊ ဘယ်တိစွ သိချင်လဲပြော”

သစ္စာဖွယ်ကောင်း

“ချစ်စု...နင် မနောက်နဲ့ဟာ၊ ငါတကယ် သူ့သတင်း သိသိချင်နေတာ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

“ချစ်စု...နင်နော်”

ချစ်စု ကျောပြင်ကိုခပ်ဖွဖွလေး ထုလိုက်မိသည်။

“နင်ကြားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ...ညင်း”

“ဟင်...သူ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“မနေ့က မြို့ကိုငါးသွားပြီးပို့တဲ့ တိုနိုင်ဖိုးနဲ့ ဒီရွာသူ ခင်ကို ဈေးထဲမှာတွေ့ခဲ့တယ်”

“ခင်ခင်ဆိုတာ...ဝါခေါင်လိုက်ပြီးနီးဖေးတဲ့သူ မဟုတ်

ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...သူ့ဆီက သိရတာတော့၊ ဝါခေါင်ကို ခင်ရဲ့တင်ထားရတယ်...သတိမရသေးဘူးတဲ့ (၃)ရက်

တာတမှ သတိပြန်မရရင်...မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး ညင်း”

“ဘာ...ခု ဘယ်နှစ်ရက်မြောက်သွားပြီလဲ”

“သူဖြစ်တဲ့နေ့နဲ့ဆိုရင်...ဒီနေ့(၃)ရက်မြောက်တဲ့ နေ့

သစ္စာဖွယ်ကောင်း

“ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား”

ဝါခေါင်အတွက် စိုးရိမ်မှုလေ့ရှိကြမ်းကြီးတိုက်လာသလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ.. ညင်း”

ချစ်စု အမေးစကားကို ပြန်ပြီးမပြောနိုင်ဘဲ.. ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ညင်း.. ဟဲ့.. ညင်း”

“ချစ်စု.. ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲမသိဘူးဟာ.. ဝါခေါင်တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ကမ္ဘာကြီးပျက်သလိုခံစားနေရတယ်”

“ညင်း.. နင် ဝါခေါင်အပေါ်မှာ ခင်တွယ်နေပြီနော်”

“ငါ မငြင်းချင်ပါဘူးဟာ.. ငါ့ဘဝ ငါ့နှလုံးသားကို သူ့ကိုင်လှုပ်သွားခဲ့ပြီ ချစ်စု”

“ညင်း.. ဒီကိစ္စဟာ စိတ်ကူးယဉ်လို့မရဘူးနော်၊ နင် နဲ့ဝါခေါင်ကြားမှာ သံမဏိတံတိုင်းကြီးထက်သာတဲ့ နှင့်အာဘရဲ့ အမုန်းတရားတံတိုင်းကြီး ရှိနေတယ်နော်”

“ငါ သိတယ်ချစ်စု.. ဒါပေမယ့် ချစ်ခြင်းတရားဆို တာ အပြစ်မဲ့တဲ့တိမ်တိုက်လေးတစ်ခုပါ.. ဒါတွေထားဟာ ငါ

မြို့တိုသွားချင်တယ်”

“ဒီနေ့သွားလို့တော့.. အချိန်မှ မရှိတော့တာ၊ နင်သွားချင်ရင် မနက်စောစောသွားလေ.. တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ နင့်အဘကိုအကြောင်းပြချက် ကောင်းဖို့တော့လိုတယ်”

“မနက်ဖြန်မြို့က ငါးဒိုင်တွေနဲ့စာရင်းရှင်းစရာတော့ မှီတယ်လေ.. ဒါကိုအကြောင်းပြပြီး သွားတာပေါ့ဟာ”

“ညင်း”

“ဘာလဲ...”

“တကယ်လို့.. ရောက်သွားချိန် နောက်ကျခဲ့ရင်ရော”

“ချစ်စုရယ်.. ဒီစကားတွေကိုမပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရဘူး”

“ညင်း.. နင့်ကို ငါတကယ်အံ့ဩတယ်ဟာ”

“နင်က.. ဘာကိုအံ့ဩရတာလဲ”

“နင့်နှလုံးသား ဝါခေါင်ကိုချစ်ခဲ့မိမယ်လို့ ဘယ်တုန်းတမှ မထင်ထားခဲ့ဘူး.. နင် ဘယ်တုန်းက ချစ်သွားခဲ့တာလဲ”

“နင့်ကိုပြောရင် ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး.. သူနဲ့ငါ ကျောင်းသူဘဝထဲက ကွဲကွာပြီး.. ဒုတိယမြောက်ပြန်ပြီး ဆုံတုန်းက အဘတို့နဲ့သူ စကားများတဲ့အချိန်ကလေ.. သူ့ရဲ့

ခက်ထန်နေတဲ့မျက်နှာလေးက ငါ့ရင်ထဲကိုတိုးဝင်ခဲ့တယ်”

“နင်က..သူ့ရဲ့ကောင်းဝါဒကို ယုံကြည်တာဆိုတော့ ဝါခေါင့်လို မိုက်ကန်းကန်းလူမိုက်ကလေးကို သူ့ရဲ့ကောင်း သတ်မှတ်သွားတာပေါ့..ဟုတ်လား”

“လူမိုက်ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကို မသုံးပါနဲ့ဟာ.. တကယ်တော့ ဝါခေါင်ဟာ လူမိုက်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး မတရားတဲ့အပေါ်မှာ ခေါင်းငုံ့မခံတတ်တဲ့..သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ် လေးက တကယ်လေးစားဖို့ကောင်းပါတယ်ဟာ..ခင်ခင်တို့ ကိစ္စကိုပဲကြည့်လေ၊ သူ့အတွက်ဘာအကျိုးရလဒ်မှမရှိဘဲ.. အသက်နဲ့ရင်းပြီးကူညီခဲ့တာ မဟုတ်လား..သူ့သာမကူညီခဲ့ ရင် ခင်ခင်ရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ကြေကွဲစရာကောင်းနေ မလဲ..ခု သူတို့ဘဝကလေး ပြောပြနေတာပေါင်းသင်းရပြီ သူကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

“ဝါခေါင်..ကံကောင်းမှာပါ”

“ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့ဟာ”

“ဪ..နင့်ကို ပြောဖို့မေ့နေတယ်”

“ဘာကိုလဲ...ချစ်စ”

“ဟို..မြို့ကလေးမှာ မှာကိုပြန်ပြီးရောက်နေတယ်”

“ဘာ...”

“နင်တို့အိမ်မှာ နင့်အဘနဲ့စကားပြောနေတာ.. တွေ့လိုက်တယ်”

“သူနဲ့ငါ စာရင်းအပြတ်ရှင်းပြီးသားပဲ..သူက ဘာ သာလုပ်တာလဲ”

“ဒါတော့...မသိဘူး”

“သူလာတာ..ငါ့အတွက် ကောင်းသောလာခြင်း တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလူက မြေခွေးတစ်ကောင်လိုကောက် တုန်မှာ”

“သူ့ရုပ် သူ့ရည်နဲ့ဟာ..ဒီလိုလုပ်ပါမလား”

“ချစ်စ..နင်တို့က လူတစ်ယောက်ကို ရုပ်ချောတာ ပဲကြည့်တတ်တာကို..လေယာမော်နဲ့ငါ့ကြားမှာ စိန်ခေါ်မှုကြီး တစ်ခုရှိတယ်”

“စိန်ခေါ်မှုကြီး...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..ဒီအတွက် သူတောက်ကျစ်ဖို့ပြန်လာ ခဲ့တာဖြစ်မယ်”

“ဟိုမှာ..ခင်ထွန်းကျော်နဲ့လာနေပြီ”

လေညင်းတို့ ရှေ့တည်တည်တွင် ခင်ထွန်းကျော်နှင့်

လေယျာမော်တို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အနားသို့ရောက်တော့...

“လေညင်း... ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အလုပ်တွေ သိပ်ပြီးကြိုးစားနေပါလား လေညင်း”

“ကြိုးစားဖို့လိုအပ်ရင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ကိုယ်နဲ့မင်း စီးပွားရေးပြိုင်ဘက်တွေဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ကျွန်မလုပ်ကိုင်နေတာ ဘယ်သူနဲ့မှပြိုင်ဖို့မဟုတ်ဘူးကိုယ်မိသားစုစီးပွားရေးကို တိုးတက်အောင်လုပ်နေတာ”

“ကိုယ်... ဒီကိုဘာကြောင့် ပြန်လာတယ်ဆိုတာကို... မင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ... ကျွန်မမှာမရှိဘူး”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ပြတ်သားမှုပဲဗျာ... ဒါပေမယ့် မင်းသိအောင်တော့ မကြားချင်လည်းပြောလိုက်ပါရစေ၊ ကိုယ်ဒီစုံပြန်လာတာ ဒီမှာစီးပွားရေးအခြေချပြီးလုပ်ကိုင်မလို့ ရောက်လာတာ”

“ရှင်ဘာသာ စီးပွားရေးပဲလုပ်လုပ်... ဘာသာရေးပဲလုပ် ကျွန်မအတွက် ဘာမှမလိုအပ်ဘူး၊ ရှေ့ကဖယ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ မလေညင်း... ဘာကြောင့် စီးပွားရေးအခြေချလုပ်သလဲဆိုတာကိုတော့ ပြောလိုက်မယ်... မင်းတို့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို သိမ်းပိုက်ဖို့ပဲ မလေညင်း”

“ရှင် ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါ... ငွေစက္ကူထုတ်တဲ့စက်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့၊ ရှင်မိဘအနီးသားတဲ့ငွေကြေးတွေကို တိုးမြှင့်ထဲမှာလာပြီး မြှုပ်တာဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ...”

လေယျာမော်သည် လေညင်းကို အနိုင်ယူရန်အတွက် ငွေကြေးနေကိုအားကိုးပြီးလှမ်းသည့် နှစ်လှမ်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပြီး... လေယျာမော်သည် မိဘချမ်းသာမှုအောက်မှာ ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်ကိုင်ခဲ့သူ...

လေညင်းကတော့ မိဘချမ်းသာခြင်းတွေပေါ်မှာ... ဘာမှအသုံးမပြုဘဲ သူမ၏ကြိုးစားမှုနှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် လုပ်ပြီး ကုမ္ပဏီ၏စီးပွားရေးဒါရိုက်တာအဖွဲ့တွင် စာရေးမသင်ခဲ့ပြီ။ လေယျာမော်ကသူကုမ္ပဏီတွင်... သူမကို ကပ်တွယ်ချင်သို့ ငွေကြေးနှင့်အစုရှယ်ယာဝင်ကာ လုပ်ငန်းဒါရိုက်တာ

အဆင့်မှာလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ဘာတစ်ခုမှစီးပွားရေးပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကျင်သူမဟုတ်...

“ညင်း..မင်းအတွက်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလဲ ချစ်စရာ..သူ့ခြိမ်းခြောက်မှုကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ထင်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်..သူပြောတဲ့စကားအရ နင့်ကိုအပြစ်တိုက်ခိုက်မယ့်ပုံစံဟဲ့...”

“ပွဲက ခုမှစမှာပါ..နင်စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး၊ သူ့စီးပွားရေးကို လုပ်ချင်တာမှမဟုတ်ဘဲဟာ၊ အကောက်ကြံ့လို့ စီးပွားရေးလာပြီးလုပ်တာ သူ့ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုမရှိဘူး..အရေးကြီးတဲ့ လူယုံကိုကြည့်ဦး ခင်ထွန်းကျော်ကောင်မှီးနဲ့ လုပ်ကိုင်မှာလေ”

“ဒီလူတော့ လူပေါင်းမှားပြီ...”

“မှားနေတဲ့သူက မှားနေတဲ့သူနဲ့ပေါင်းမိတာ မဆန်းဘူး..သူ့အကြောင်းကို ခေါင်းထဲထည့်မထားစမ်းပါနဲ့ မကျရင် စောစောမြို့ကိုသွားဖို့ကို..ဝင်းထွန်းကို နင်သွားပြောလိုက်ဦး၊ စက်လှေကိုဆီဖြည့်စရာရှိတာကို ဖြည့်ထား”

“အေးပါဟ..ခု အိမ်ကို တစ်ခါတည်းပြန်မှာလား”

“မပြန်သေးဘူး”

“ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ ညင်း...”

“ရွာဦး စေတီလေးကို သွားမယ်”

“ဘာအတွက်...”

“သူ့အတွက်ပါ..ငါ ဆုတောင်းပေးမလို့ပါ”

“နင့်ရောဂါကျွမ်းနေပြီ ညင်း...”

“နင် သတ်မှတ်သလိုပဲ ထားပါတော့ဟာ..ဝါခေါင်

ငါ့ဘဝအတွက် အသက်ရှင်စေချင်သေးတယ်ဟာ”

“ဘာလို့လဲ”

“သူနဲ့ငါ ချစ်သူတွေဖြစ်ချင်သေးလို့ပါ...”

“နင့်ဆုတောင်း ပြည့်ပါစေတော်...”

“ဘုရားရှင်က..သနားမှာပါ”

လေညင်း အထေးဆီမှ စေတီလေးကို မျှော်လင့်ခြင်း

အာနုနု...

အခန်း ၁၁

လေညင်းနှင့်ချစ်စုဆေးရုံသို့ရောက်ပြီး အခန်းထဲ
တော်များများကို ရှာဖွေကြသော်လည်းမတွေ့ရ...

“ချစ်စု ဒီလိုသာရှာနေရင် မိုးချုပ်တာတောင် တွေ့ရ
မဟုတ်ဘူး... ဆရာမတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ရင်ကောင်း
မယ်”

“ဟိုမှာ လာနေတဲ့ဆရာမကို မေးကြည့်တာပေါ့”
သူနာပြုဆရာမနားသို့ သွားပြီး...

“ဆရာမ”

“ဘာများလဲ...”

“ဟို... (၃)ရက်လောက်က အချိန်ခံရပြီး ဆေး
တက်တဲ့လူနာ ဘယ်အခန်းမှာတင်တာလည်းမသိဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ချောင်းငယ်ရွာက လူနာလား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်...”

“အပေါ်ထပ်အရေးပေါ်ခန်းမှာပါ... ဒီကနေ တက်
သွားလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမ... သူ့အခြေအနေ
ကောင်းရဲ့လား...”

“ဒါတော့မပြောတတ်ဘူး... ကျွန်မက အောက်ထပ်
ဓာတာဝန်ကျတာ”

“သွားလိုက်ပါဦးမယ်...”

လေညင်းတို့ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့
တက်သောလှေကားအတိုင်း တက်လာစဉ်...

“အ...”

“ညင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ”

လှေကားထစ်နှင့် လေညင်းခြေထောက် ခလုတ်တိုက်
သွားခြင်းကြောင့် ခြေမလေးသွေးခြည်ဥသွားသည်။

“နိမိတ်မကောင်းဘူး ချစ်စုရယ်...”

“နင်စိတ်ဆန္ဒစောပြီး တိုက်မိတာပါ”

လေညင်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ဝမ်းနည်းမှုကလေး ရင်ထဲ

သစ္စာမွန်စာပေ

သို့နှင့်စွာရောက်လာတော့သည်။

“တို့အခန်းပဲ...”

အရေးပေါ်လူနာတင်ထားသော အခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ...

“ကျွန်”

“ဟင်”

“ဟယ်”

အခန်းထဲမှ လူနာတင်တွန်းလှည်းတစ်စီး ပိတ်ဖြူအုတ်ထားသော လူနာတစ်ယောက်ကို တွန်းထုတ်လာသည်။

“ဆရာမ ဒီလူနာ...”

“ခုလေးတင် ဆုံးသွားပြီလေ”

“ရှင်...”

လေညင်းအရှုပ်ကြီးပြတ်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားပြီး ဘေးနံရံကို မှီချလိုက်တော့သည်။

“ညင်း သတိထားကွာ... မသင့်ဘူး ကိုယ်နဲ့ကရားဝင်ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်သေးတာဘဲကွာ...”

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်ဟာ”

မျက်ဝန်းတွင် ရစ်ဝံနေသော မျက်ရည်ဥတို့ကို မကျွတ်

အောင်ထိန်းပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေက ကျနေလေပြီမဟုတ်လား...

“ပြန်ကြရအောင်ဟာ...”

လေညင်းတို့နှင့်ဝေးကွာသွားသော တွန်းလှည်းက ဆေးကို ခြေစုံရပ်ကြည့်ပြီး ချစ်စလက်မောင်းလေးတွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ ဆေးရုံထွက်ပေါက်သို့ အရောက်တွင်..

“ဟင်.. လေညင်းနဲ့ချစ်စ...”

“ခင်ခင်...”

“နင်တို့ဘယ်ကိုလာကြတာလဲ”

“ဟို...ဟို...”

ချစ်စက ဝါခေါင်နာမည်ကိုပြောရမှာ ပြောမထွက်ပေမယ့် လေညင်းမှာတော့...

“ဝါခေါင်ဆီကိုလာတာပါ...”

“တွေ့ခဲ့ပြီပေါ့”

“သူ့မျက်နှာကိုတော့ မတွေ့လိုက်ပါဘူး ခင်ခင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေညင်း...”

“သူ့အလောင်းကို ပိတ်ဖြူအုပ်သွားလို့လေ...”

“ဟယ်.. မဟုတ်တာတွေ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ... ဆရာမကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်တာ...”

“တစ်ခုခုတော့လွဲနေပြီ... နင်တို့က ဘယ်မှာသွားပြီး ရှာတာလဲ...”

“အနေပေါ်ခန်းလေ”

“ကောင်းရောဟယ်... ဝါခေါင်က သက်သာလို့ အခန်းရွှေ့ထားလိုက်ပြီ... ဟိုအခန်းမှာက မနေ့ကဆိုင်ကယ် အတိုက်ခံထားရတဲ့သူကို တင်ထားတာပါ...”

“ဟေ”

“အဲတော်...”

“တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ငါနဲ့လိုက်နဲ့... ငါထမင်းလာပြီး ပို့တာ...”

“လိုက်နဲ့မယ် ခင်ခင်...”

ခင်ခင်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ဝါခေါင်က ငါ့အတွက်ခံရတာပါဟာ... သူက ပြောပါတယ်... သူ့ကိုကယ်လိုက်လေညင်းတဲ့... လေညင်း...”

“ဘာလဲ ခင်ခင်”

“နင်ဒီကိုလာတာ နင့်အဘဃာသိရင် မီးမီးလောင်

လေ...”

“မသိအောင်လာတာပေါ့ဟာ”

“နင်နဲ့ဝါခေါင်က ဘယ်တုန်းကခင်ကြတာလဲ...”

“ကျောင်းတက်ကတည်းက...”

“ဪ”

ခင်ခင်ကိုစကားများစွာ မဆက်ချင်သောကြောင့် အတိုဆုံးပဲပြောပြီး နောက်ကနေလိုက်ခဲ့ရင်း လေညင်းရင် တွေ့ဖို့နေလေသည်။

“ဟဲ့ ညင်း...”

“ဘာလဲဟ”

“နင့်လက်ဖျားတွေအေးနေပါလား...”

ချစ်စု လေညင်းလက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သောစကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ မျက်လုံးနှင့်အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဟို ခုတင်မှာညင်း...”

ဝါခေါင်မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး အိပ်စက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ လေညင်းတို့ပါလာတာကိုး ထိုင်ကြဗျာ...”

လေးတင် ဆေးသောက်ပြီးမှနေတာ.. ဝါခေါင်...

“မနိုးပါနဲ့ အိပ်ပါစေ”

“ဒို့အိပ်မပျော်ပါဘူး လေညင်း.. ဒို့ဆီကို သက်သက် လာတာလား...”

“ဟုတ်တယ်.. မနေ့ကမှခင်ခင်ဆီကသိရပြီး သတင်း လာပြီးမေးတာပါ.. သက်သာရဲ့လား ဝါခေါင်...”

“ခေါင်းထဲကအကိုက်အခဲလေးကတော့ ရှိနေတုန်းပဲ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ဓါတ်မှန်ကိုသေသေချာချာ စစ်ဆေးနေ တုန်းပဲ...”

“တော်သေးတာပေါ့ ဝါခေါင်ရယ်.. ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက်ကြီး ရွာကိုပြန်ရောက်လို့...”

“ဒို့လည်း ကမ်းနဲ့အနီးဆုံးကိုရောက်မှ စိတ်ကို လျှော့ ချလိုက်တာ.. ကံကောင်းထောက်မပြီး ရွာချောင်းထဲကို လှေ က ရေတက်နဲ့ကြုံပြီးဝင်သွားတာ ရေကျသာဆိုရင် ဘယ်ထိ ဆက်ပြီးပါသွားမလဲမသိဘူး.. လေညင်း ဒို့ဆီကိုလာတာ ပြဿနာများဖြစ်နေမလား...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဝါခေါင်.. ဘယ်သူမှမသိအောင် တော့ လာရတာပေါ့...”

“သိသွားရင် မလွယ်လှဘူးနော်...”

“သိသွားရင်လည်း ရှင်းရမှာပေါ့ ခင်ခင်ရယ်.. လူလူ ချင်းခင်မင်ရင်းနှီးတာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကလွန်တာမှ မဟုတ် တာပဲ.. အမုန်းတရားဆိုတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ဒို့ဘက်ကလည်း ဒီလိုပဲသဘောထားပါတယ်.. ဒါပေမယ့်...”

ဝါခေါင် ဦးလွန်းခင်၏အမုန်းတရားကို လေညင်းရှေ့ တွင်ပြောမထွက်တာကြောင့် ရပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဝါခေါင်ဆက်ပြီးပြောလေ...”

“မပြောချင်တော့ဘူးလေညင်း သိနေတဲ့အကြောင်း အရာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ကျွန်မအဘရဲ့ အမုန်းတရား ကြောင့် သွေးထွက်သံယိုကိစ္စတွေ ဖြစ်နေရတာပါ.. ကျွန်မ လေ ရွာလေး(၂)ရွာကို ဟိုအရင်လိုပြန်ပြီးငြိမ်းချမ်းစေချင် တယ်..”

“တစ်နေ့နေတော့ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်.. ခု အခြေ အနေမှာတော့မလွယ်လှဘူး လေညင်း.. ဒို့ကြောင့် ရွာ(၂) ရွာရဲ့ ပဋိပက္ခစခဲ့တာလို့လေညင်းထင်မှာပဲနော်”

“ဒို့မထင်ထားပါဘူး.. ဝါခေါင်လည်း သူငယ်ချင်း အတွက်ခံစားရလို့ဖြစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒို့သူငယ်ချင်းရင်နောင်အတွက် ခံစားခဲ့ရတာမှန်ပေမယ့် ကြာနီကိုရင်နောင်သတ်တဲ့သူမှန်းသိလို့ သတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး...”

“ဟင်.. ဒါဆိုဘာကြောင့်သတ်ခဲ့ရတာလဲ”

“ကြာနီကို ဒို့သတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး လေညင်း.. ဒို့အသက်ကို သူကရန်ရှာနေတာကို ကာကွယ်ရင်းနှစ်ယောက်လုံး ရေထဲကိုပြုတ်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဓားကသူရင်ဝကို ပြန်ပြီးဝင်သွားခဲ့တာပါ...”

“သူတို့က ဝါခေါင်ကိုဘာကြောင့်ရန်ရှာကြတာလဲဟင်...”

“အဲဒီနေ့က ဒို့ရင်နောင်ရဲ့အလောင်းကိုလိုက်ရှာရင်း ချောင်းကြီးကသစ်ချောင်းဝကိုရောက်တော့ ကြာနီတို့က အလောင်းတစ်လောင်းကိုဆွဲတာတွေ့လို့ ရင်နောင်အလောင်းဖြစ်မယ်ဆိုပြီးလိုက်ပြီးတောင်းတာကိုမပေးဘဲ ဒို့နဲ့ ကိုသာခင်ကို အပြတ်ရှင်းကြတာပဲ လေညင်း.. ခုစကားဟာ ဒို့ဘက်ကကာကွယ်ပြီး ပြောနေတဲ့စကားမဟုတ်ဘူး.. ဒို့လည်း

ဒီပြစ်မှုအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ...”

“ကျွန်မ ဝါခေါင်စကားကိုယုံပါတယ်”

လေညင်း စိတ်အာရုံထဲတွင် ကြာနီသည်ရင်နောင်ကို ဘာခံစားချက်နဲ့သတ်ခဲ့သလဲဆိုသည်ကို သိချင်နေသည်။

“လူလေး...”

“ဟင် အမေနွဲ့...”

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် ချိုင်းထောက်နှင့်လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ.. လူလေးသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေနွဲ့.. အာလို့လိုက်လာရတာလဲ အမေနွဲ့ရယ်...”

“လိုက်လာရတာပေါ့ကွယ်.. ပထမသားတစ်ယောက်တုန်းက သေသွားတာကိုပဲသိခဲ့ရပြီး အလောင်းကို ခုထိမြင်ခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး.. ခု ဒုတိယသားလေးကိုလည်း မတွေ့လိုက်ဘဲဖြစ်မှာစိုးလို့ အားလုံးကတားနေတဲ့ကြားက အတင်းထွက်လာတာ...”

“အမေသားဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...”

“ဒီအသံကိုပဲ ကြားချင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဝါခေါင်.. ဒွိုပြန်မယ်နော်”

“ကောင်းပြီ လေညင်း.. ခင်ခင်လိုက်ပြီးပို့လိုက်ကွာ”

“အေးပါ”

လေညင်း အမေနဲ့ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ခင်ခင်.. ဟိုအဒေါ်ကြီးက ဝါခေါင်အမေလား...”

“မဟုတ်ဘူး ညင်း.. ဝါခေါင်မိဘတွေက ဝါခေါင်ငယ်ငယ်ကတည်းကဆုံးပါးသွားကြပြီလေ.. ဒါသေသွားတဲ့ရင်နောင်အမေ ရင်နောင်ကိုယ်စားလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေတာ”

“ဪ... ”

“ခင်ခင် နင့်မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ...”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လုပ်ဖြစ်မှာလဲဟာ.. အမေနဲ့အမေက ရွာမှာကျန်ခဲ့တာ သူတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲက အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ.. ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာသံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ပြီး ရပ်ရွာလူကြီးတွေနဲ့အသိအမှတ်ပြု မင်္ဂလာပွဲကလေးပဲ လုပ်တော့မယ်ဟာ”

ခင်ခင်မိဘ(၂)ပါးကို ချောင်းငယ်ရွာဘက်သို့ မသွားနိုင်အောင်တားထားသူမှာ လေညင်းအဘပင်မဟုတ်လား..

တရားဝင်ဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီခြင်းမရှိသည့် ငွေကြေးခနနှင့် တားမြစ်ထားခြင်းပင်.. ခင်ခင်မိဘတွေဆီမှာ အဘ၏အကြွေးတွေက အနိုင်ကျင့်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။

“ငါကူညီနိုင်အောင်ကြံဦးမယ်ဟာ...”

“ညင်း နင်တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့”

“ဟယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ညင်းရယ်.. နင့်ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး...”

“မဟုတ်တာ ခင်ခင်ရယ်”

ခင်ခင်တို့မင်္ဂလာပွဲကလေးဖြစ်ဖို့အတွက် လေညင်းစဉ်းစားရင်း ပြန်ခဲ့တော့သည်။

၁၁၆၆ < ၁၂ >

တိုးမြှင့်ညှိယံထဲတွင် ပိုက်သမားတွေက နေရာ
ကိုယ်စီမှာအချက်ပြမီးကလေးတွေနှင့် တွေ့နေရလေသည်။

“ကိုရာကြီး.. ဒီတစ်ချက်ဖော်ပြရအောင် အခြေအနေ
မကောင်းရင် ပိုက်ချက်ပြောင်းမယ်လေ...”

“မင်းသဘောပဲ ဝါခေါင်.. ငါက မင်းခေါင်းကဒီ
ရာကို အားနာနေတာကွ”

“ကျုပ်ခေါင်းဒဏ်ရာက ပျောက်နေပါပြီ.. ကဲဆယ်
တော့ဗျာ...”

ဝါခေါင်ဆေးရုံမှဆင်းပြီး တစ်ပတ်လောက်နားကာ
ကိုရာကြီးနှင့် ပိုက်ဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗလာပဲဟေ့”

သစ္စာနှင့်တရား

“ပိုက်တွေတင်ပြီး အနောက်ဘက်ကွေ့ကိုသွားမယ်”

“ဝါခေါင် အဲဒီနေရာက ဖြစ်ပါမလား.. အမှောင်ကျ
ပြီး ရေမီးကောင်းတယ်...”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှ ငါးကဆင်းတာဗျ”

“သွားမယ်ကွာ.. ငါ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် ငွေကအရေး
ကြီးနေတာ.. ကြိုးစားပြီးရှာရမှာပဲ.. အင်း မင်းကျေးဇူးတွေ
ဆောင်ဆပ်လို့မကုန်တော့ပါဘူးကွာ...”

“ရာကြီး ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားကို နောက်တစ်ခါထပ်
ပြီး မဖြေ ကျုပ်ကူညီနေတာ ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့
တုတ်ဘူး.. အခုအဆင်မပြေတော့ပါဘူး...”

“အေးပါကွာ.. နောက်မပြောတော့ပါဘူး.. ဒါနဲ့
ဝါခေါင် မင်းလေ့ညည်းနဲ့အဆက်အသွယ်ရလား...”

“ကိုရာကြီး သူနဲ့ကျုပ်က သမီးရည်းစားတွေမှမတုတ်
ဗျာ.. အဆက်အသွယ်ရမလား.. တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်တွေ့ကြတဲ့အခါ နှုတ်ဆက်ကြတဲ့အဆင့်ပဲရှိပါတယ်
သူ့ကျေးဇူးကိုယ့်ကျေးဇူးကြောင့် ခင်မင်ကြတာပါ...”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ကွ...”

“ဘာကိုတစ်မျိုးဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး...”

သစ္စာနှင့်တရား

“မင်းနဲ့လေညင်းချစ်သူတွေ တစ်နေ့ဖြစ်လိမ့်မယ်...”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုရာကြီး..ဟောဒီ တိုးမြစ်ရေတွေ

ခမ်းသွားတဲ့အခါလေ..ဟား..ဟား..ဟား”

“မင်း မရယ်နဲ့ ဝါခေါင်..လေညင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး..သံယောဇဉ်တွေရှိနေတယ်”

“တော်လှချည်လား ကိုရာကြီး..မျက်လုံးပညာရှင်ကြီးပေါ့..ကိုရာကြီးရေ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် တိုးမြစ်ကြံခြားနေတာကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသွားလို့ရတယ်..ဦးလွန်းခင်၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုကြီးက ကျုပ်အတွက် နောက်တစ်ကြိမ်သွေးစွန်းတဲ့နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်...”

“လေညင်းဟာ..သူ့အဖေနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ကွာ သူ့မှန်တယ်ထင်ရင် ဘာကိုမှဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုရာကြီးပြောသလို လေညင်းသည် ပြတ်သားခဲ့ရုံသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ဝါခေါင်ယုံကြည်သည်။ အထူးသဖြင့် ဝါခေါင်နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေသော သူလည်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပင် သံယောဇဉ်ကြီးတွေ ရစ်နှောင်မယ့်..ဦးလွန်းခင်၏ အမုန်းတရားက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဝေးကွာခြင်းနတ်ဆိုးကြီးတစ်ပါးပင်...

“ဟာ..ဟိုမှာ စက်လှေနှစ်စီးကို ဘေးကနှစ်စီးက

ညှပ်ပြီးမောင်းလာပါလား ဝါခေါင်”

“ဟုတ်တယ်..ကျုပ်တို့ကို မတွေ့ဘူး”

ဝါခေါင်နှင့် ရာကြီးက..ရေလှည့်ကိုစောင့်ပြီး လမုဝါကြီးအောက်တွင် လှေကိုကပ်ပြီးနေချိန်တွင် တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

“ကျုပ်တို့ဘက်ကို လာနေတယ်..အသံထိန်းပြီး လှေကို ဟိုခရာစပ်မှာကပ်ထားလိုက်”

“အေး...အေး”

ဝါခေါင်တို့ လှေကို ခရာတောစပ်မှာကပ်ပြီး..ကမ်းပါးသို့တက်ကာ လမုပင်ကြီးဘေးတွင် အသံတိတ်ပုန်းနေလိုက်ကြသည်။

“ဦး..ဘုတ်..ဦး”

စက်လှေတွေက သူတို့လမုပင်ကြီးနားတွင်ထိုးရပ်ပြီး-

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီစက်လှေတွေကိုပိုင်တာ လေညင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှလူ(၆)ယောက်လုံးမျက်နှာတွင် ပုဆိုးစည်း

ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသည်ကိုပါတွေ့နေရသည်။

“မင်းတို့အသက်မသေချင်ရင် ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ပြန်ကြ၊ သေချင်ရင်တော့ လှေပေါ်မှာနေခဲ့...”

“ဆရာတို့ရယ် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော်တို့မှာ စက်လှေကလေးနဲ့ မိသားစုထမင်းစားနေကြတာပါ...”

“ဘာမှစကားထပ်ပြီးမရှည်နဲ့ သနားတတ်ရင် အလုပ်ကိုလုပ်မစားဘူး တက်ဆိုတက်ကွာ နောက်ထပ်ပြောလိုက်မယ် တိုးမြှစ်ထဲမှာ လေညင်းပိုင်တဲ့စက်လှေဆိုရင် တစ်စီးမှချမ်းသာမပေးဘူး ကြားလား...”

“ကြားပါတယ်ဆရာ...”

ပိုက်သမား(၄)ဦး ကမ်းပေါ်ဆီသို့တက်ချိန်တွင်...

“ဗိုက်ကလေး...”

“ဘာလဲကွ...”

“ငါ့ဗိုက်ထဲရစ်လာလို့ ကမ်းပေါ်တက်ချင်တယ်”

“မင်းကအရေးဆိုဖြစ်ပြီ တက်ကွာ... ဒီလှေတွေက အစဖျောက်ဖို့ကျန်သေးတယ်...”

“ခဏလေးပါကွာ”

“ငါတို့ပါတက်မယ်...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ငါးလေးဘာလေးကင်ရဦးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်... အရက်နဲ့ရေချည်းပဲသောက်ရတာ အရသာမရှိတော့ဘူး... ဒီကောင်တွေစက်လှေထဲက ငါတွေနဲ့ အဆင်သင့်တယ်”

“လုပ်ကြကွာ...”

ကမ်းပေါ်သို့(၃)ယောက်တက်ပြီး (၃)ယောက်လှေပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ခုကိစ္စ ဝါခေါင်နှင့်မသက်ဆိုင်သော်လည်း လေညင်းနှင့်ပတ်သက်နေသောကြောင့် ပါဝင်ရတာမည်ဖြစ်သည်။ လှေသမား(၄)ယောက်ကတော့ သုတ်ခြံတင်ပြီး ထွက်သွားကြလေသည်။

“ကိုရာကြီး...”

“ဘာလဲ ဝါခေါင်”

“ခင်ဗျား ဟိုချုံပုတ်ထဲကကောင်ကို နှုတ်ပိတ်လိုက်ဆို(၂)ကောင် ကျုပ်ရှင်းမယ်... ဖြစ်မလား”

“သိပ်ပြီးဖြစ်တာပေါ့ကွာ ဒီမှာတွေ့လား ကုက္ကိုပိုင်းအော်ချိန်တောင်ရမှာမဟုတ်ဘူး...”

“ကဲ သွားတော့”

ကိုရာကြီးအမှောင်ရိပ်ထဲမှ ချုံပုတ်ဆီသို့သွားချိန်..
ဝါခေါင် မီးမွှေးဖို့ထင်းခြောက်ရှာနေသောတစ်ယောက်ဆီသို့
အရင်သွားလိုက်သည်။

“ထင်းရှာနေတာလား...”

“ဟာ.. မင်း မင်း”

“ခွပ်.. အီး.. ပြောင်း...”

ဝါခေါင် အရှိုက်တည့်တည့်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းထိုးချလိုက်
ပြီး ဇတ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် မြေပြင်တွင်
မှောက်သွားသည်။

“ပဲကြီးကြာလိုက်တာကွာ.. ဒီမှာ ငါးကကိုင်ပြီးသွားချို့”

“လာပါပြီကွ”

“လာကွာ...”

ထိုလူက နောက်ကိုလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်
သဖြင့်...

“ဒီထင်းနဲ့ အဆင်ပြေလား...”

“အေး.. ဟာ.. မင်း ဘယ်သူလဲ...”

“မင်းပထွေးလေ”

“ဒုတ်.. အင်း...”

ဝါခေါင်ခပ်ပြင်းပြင်းလေးပဲ ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဝါခေါင် OKပဲ...”

“ဒီသုံးကောင်ကို ခင်ဗျားထိန်းထား ကျုပ်ရေထဲက
(၁)ကောင်ကို ပညာပေးလိုက်မယ်...”

“စိတ်ချသွား မိုးလင်းတာတောင် ပြန်ပြီးထနိုင်မှာ
ဟုတ်ဘူး”

ဝါခေါင် ရေစပ်နားသို့သွားကာ ရေသံလုံလုံနှင့် စက်
ဆွဲနားကိုကပ်သွားသည်။ စက်လှေပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော(၃)
ဆောင်မှာ အရက်သောက်လို့ကောင်းနေဆဲ ဝါခေါင်လှေနား
ထိုးရောက်သည်နှင့် လှေကိုတစ်ဖက်သို့ ပခုံးနှင့်တွန်းပြီး
ဆောင်ချလိုက်သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်”

“ဝုန်း.. ဝုန်း.. ဘိုင်း...”

စက်လှေပေါ်မှ(၃)ယောက်လုံး ရေထဲကျသွားမှ တစ်
ဆောက်ချင်းအနားကပ်ပြီး ကမ်းစပ်နားဆီသို့ဆွဲကာ...”

“မင်း.. ဣ.. ဣ.. ကယ်.. ဣ...”

ဝါခေါင်ရေထဲနှစ်လိုက် ပြန်ပြီးဖော်လိုက်လုပ်တာ အမောဖောက်လောက်မှ ကမ်းနားကိုပို့လိုက်သည်။

“ဟာလူး.. ငါ့ကိုဆွဲဦးကွ...”

ကျန်(၂)ယောက်မှာ ဘေးမှစက်လှေပေါ်သို့ အတင်ပြန်ပြီးတက်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း...

“ဝုန်း...”

“ဟာ.. သ.. သရဲ.. ဝု ဖူး.. နား.. လူး...”

ဝါခေါင်လှေပေါ်မှဆွဲချပြီး ရေထဲမှာ နှစ်ထားလိုက်ပြီး ပထမလူကဲ့သို့အမောဖောက်သည်ထိလုပ်ကာ ခပ်ဝေးဝေးနားသို့ပို့လိုက်သည်။ စက်လှေပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

“ချက်စူနဲ့ မိုးကောင်.. ငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နဲ့ကွာ...”

“မထားပါဘူးကွ...”

“ဟာ.. မင်း.. မင်း.. ဘုရား.. ဘုရား.. ဝယ်ပါ”

“မင်းတို့လိုမတရားလုပ်တဲ့ကောင်ကို ဘုရားကကယ်မှာလားကွ...”

ဝါခေါင်စက်လှေပေါ်ကိုတက်ပြီး ထိုလူကုတ်ကို ဆွဲ

လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ခါးပြတွေလား သူခိုးတွေလား...”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ.. ဟိုကောင်ချက်စူက ငွေပေးပြီးခေါ်လာလို့လိုက်လာတာပါ.. လေညင်းပိုင်တဲ့စက်လှေတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့သက်သက်ပါ...”

“ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“မှတ်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်ခိုင်းတာပါ...”

“မှတ်ကြီးဆိုတာ တစ်ဖက်ရွာကကောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ.. ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ...”

“ဟား ဟား ဟား.. ငါက ရေနက်ထဲမှာ စောင့်နေရတဲ့ ကရင်လေးပဲကွ...”

“ဗျာ.. က.. က.. ရင်.. လေး...”

ကရင်လေးသရဲသည် ဝါခေါင်တို့ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ကြားဖူးခဲ့သောနာမည်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်၍ မရှိတော့မသိ။

“မင်းကိုငါတို့တိုင်ရေထဲချပေးရမလား.. မင်းဘာသာမင်းဆင်ပြီးသွားမလား.. ကြိုက်တာရွေး...”

“ဆင်းပါ့မယ်ဗျာ”

“ဝုန်း”
 ထိုလူရေထဲသို့ခုန်ချပြီး ကမ်းဆီသို့ကူးခတ်သွားတော့သည်။ ရာကြီးက အလိုက်သိစွာ လှေကလေးဖြင့်ရောက်လာပြီး...

“ကိုရာကြီး ဒီစက်လှေ(၂)စီးကိုတွဲပြီးသွားမယ်...”
 “အေး”
 ဝါခေါင်တို့စက်လှေဖြင့် ထိုလူတွေဖမ်းဆီးလာသော စက်လှေ(၂)စီးကိုတွဲကာ မောင်းထွက်လာကြသည်။
 “ဘယ်ကိုယူသွားမှာလဲ ဝါခေါင်...”
 “ချောင်းကြီးကူးတို့ဆိပ်နားထိ သွားပြီးပို့ပေးလိုက်မယ်”
 “ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”
 “ဖြစ်ပါတယ်... ဘယ်သူမှမသိအောင် ထားခဲ့ကြတာပေါ့...”

လေညင်းနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝါခေါင်ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒကို ကိုရာကြီး လိုက်လျော့ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ ဝါခေါင်တို့ ချောင်းကြီးဘက်ကိုလာချိန် တွင် လှေကလေးတစ်စီးလျော်ခတ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေပေါ်တွင် လူ(၂)ယောက် ဝါခေါင်တို့စက်လှေနား

သို့ရောက်တော့...

“ဟာ... ကိုဝါခေါင်...”
 “အာနီ”
 ချောင်းကြီးသား အာနီတို့ဖြစ်နေသည်။ အာနီက ချောင်းကြီးရွာသားအမည်ခံ ချောင်းငယ်ရွာသားဖြစ်သည်။ ချောင်းကြီးသူနှင့်အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားသူ ဖြစ်သည်။
 “မင်းတို့ဘယ်သွားမလို့လဲ...”
 “ဒီကောင်ကြောင့်ထွက်လာတာ ကိုဝါခေါင်”
 “ဒါ... ဒါ... ကျုပ်တို့စက်လှေတွေ မဟုတ်လား...”
 “ဟုတ်မှာပေါ့ ခင်ဗျားတို့ဆီကယူသွားတဲ့ကောင်တွေ ဆီက ပြန်ပြီးယူလာတာ... ခုမင်းတို့ဆီကိုသွားပြီးပို့မလို့...”
 “ကျေးဇူးကြီးပါပေ ဝါခေါင်ရယ်... ငါတို့က ဘဝပျက်ပြီဆိုပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့အာနီကိုခေါ်ပြီး တွေ့လိုတွေ့ငြားထွက်လာတာ...”
 “မင်းတို့စက်လှေတွေပြန်ပြီး ယူသွားတော့...”
 “ဟိုအကောင်တွေရော”
 “မင်းတို့ကိုတက်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့တယ်...”

အာနိသွားပြီဟေ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝါခေါင်”

“မသွားပါနဲ့ဦးဗျာ...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျေးဇူးရှင်တွေကိုထိုင်ပြီး ကန်တော့ချင်လို့...”

“မလိုပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ချောင်းကြီးနဲ့ ချောင်းငယ်(၂)ရွာဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်အမုန်းတရား ဆိုတာမထားပါနဲ့”

“မထားပါဘူး ဝါခေါင်ရာ... ငါတို့ရွာ(၂)ရွာကြားမှာ ခုလို ပဋိပက္ခဖြစ်အောင်လုပ်နေတဲ့သူက ဦးလွန်းခင်အုပ်စုပဲ ကွာ... ကျန်တဲ့ရွာသူရွာသားတွေက သူ့ကိုကြောက်ပြီး မဆယ် ဆဲရဲကြတာ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ... ချောင်းငယ်မှာလည်း ငါတို့ရွာကအိမ်ထောင်ကျပြီး ရောက်နေတဲ့သူတွေရှိသလို ငါတို့ရွာမှာ အာနိတို့လို အိမ်ထောင်ကျပြီးရောက်နေတဲ့သူ လည်းရှိတာပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုဝါခေါင်... စကားဝါကျွန်းကိစ္စမှာ ဆေး ကျေရတာလဲ ဦးလွန်းခင်ဘက်က စခဲ့လို့မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

“အေးဗျာ... တစ်နေ့တော့ ရှင်းသွားမှာပါ”

အာနိတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး၊ စက်လှေကိုပြန်ပြီးမောင်း

ထွက်ခဲ့သည်။

“ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတော့ ချမိတယ်”

“ဘာကိုလဲ... ဝါခေါင်”

“ရွာနှစ်ရွာပေါင်းစည်းနေကိုကျုပ်ကြိုးစားပြီးလုပ် မယ်”

“ကောင်းတဲ့ကိစ္စပေါ့ကွာ... မင်း ပေါင်းစည်းနေကို

ယုပ်ရင် ဦးလွန်းခင်ကို ရှင်းပစ်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ရှင်းဖို့လိုအပ်ရင်... ရှင်းရမှာပေါ့ဗျာ”

“လေညင်း အဖေနော်...”

နှလုံးသားနေထက် အများအကျိုးကိုလုပ်ရမှာဆိုခြင်း ကြောင့် နှလုံးသားနေရာသည် နောက်တွင်ကျန်ရစ်ရဦးမည် သာ...။

ဘဝန်း ◀ ၁၃ ▶

လူချင်းမဆုံကြရပေမယ့်.. ရင်ထဲက သတိချင်းတို့
ကြောင့် လေညင်းနှလုံးသားတွင် ဝါခေါင်နှင့်အိပ်မက်တိုင်းတွင်
ဆုံခဲ့ကြရသည်။

“ညင်းရေ.. ညင်း...”

“ချစ်စု.. ငါ ဒီမှာဟေ့”

လယ်ယာမြေအတွက် လိုအပ်သောမြေဩဇာအိတ်
တွေကို ရေတွက်နေစဉ်.. ချစ်စု အပြေးရောက်လာသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာတာတုန်းဟ..”

“နင့်စက်လှေသတင်း ကြားတယ်.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. ကိုချစ်ထွေးတို့ ပိုက်သွားပစ်ပြီးအပြန်
လမ်းမှာ စက်လှေနှစ်စီးက ဖမ်းသွားတာလေ”

သဗ္ဗာဗွန်စာပေ

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဒါတော့ မသိလိုက်ရဘူး.. မျက်နှာတွေကို မမှတ်မိ
အောင် ပုဆိုးတွေနဲ့ ရှုပ်ဖျက်ထားတာ”

“ပြန်ပြီး ရတယ်လို့လဲ.. ပြောတယ်”

“အင်း.. ဘယ်သူ ပြန်ယူပေးတယ်ဆိုတာရော သိချင်
လား...”

“သိချင်တာပေါ့”

“ဝါခေါင်”

“ဟေ...”

ချစ်စု ထုံးစံအတိုင်းမျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားလေ
သည်။ ပြီးမှ...

“အံ့ဖွယ်ကိစ္စတွေပါလား... ညင်း”

“အာနီ ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာ”

“နင်တို့(၂)ယောက်ရေစက်က ပါနေပြီနော်”

“ဒီလိုပဲ... တွေးရတာပေါ့ဟာ”

“ဓားပြတွေက အတင့်ရဲလိုက်တာဟယ်”

“ခု ကိစ္စက ဓားပြတိုက်တာမဟုတ်ဘူး ချစ်စု”

“ဒါဖြင့်.. ဘာလဲ”

သဗ္ဗာဗွန်စာပေ

“ငါ့ရဲ့စီးပွားရေးကို ပျက်စီးအောင်လုပ်တဲ့သဘော”

“ဟယ်...”

“ဘယ်သူလက်ချက်ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်စိတ်တယ်.. ဆက်ပြီး လှမ်းလာမယ့်ခြေလှမ်းကို စောင့်ပြီးကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဇေယျာမော် လက်ချက်ပေါ့”

“သေချာဆုံးပဲပေါ့ဟာ”

“ဒါဆို.. ရဲကို ပြောလိုက်ပေါ့ဟာ”

“ကိုယ့်ဘက်က သက်သေမခိုင်လုံဘဲ.. သွားပြီးတိုင် လို့မရဘူး၊ အပိုင်ကိုစောင့်ရမှာပေါ့”

“ညင်း... ရွာလယ်က ဝင်းကြိုင်က ငါးခိုင်နဲ့စက်ထွေထောင်လိုက်ပါလား”

“ဝင်းကြိုင်ထောင်တာမဟုတ်ဘူး.. ဇေယျာမော်ထောင်ပေးထားတာပါ”

“သူ့ရည်ရွယ်ချက်က.. ဘာလဲ”

“ငါး ဈေးကွက်ပျက်အောင်လုပ်မှာပေါ့ဟာ...”

“သိပ်ပြီး နားမရှင်းဘူးဟာ...”

“ငါ့ဆီကို သွင်းနေတဲ့ ပိုက်သမားတွေကို ငါပေးတဲ့ဈေး

ထက်ပိုပေးပြီး ငါးကောက်တယ်လေ.. ငါ့ဆီကလူတွေ သူ့ဆီရောက်အောင်လုပ်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဟယ်.. အကြံပက်စက်လိုက်တာ၊ ဒါဆို.. နင် ဘယ်ထိုလုပ်မလဲ”

“သိပ်ပြီးလွယ်တဲ့ကိစ္စပါ ချစ်စရာရယ်.. ငါကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပြုစဉ်တုန်းက ငါ့ဆရာဆိုရင်မမှားဘူး.. သူက စီးပွားရေးကစားကွက် သိပ်ပြီးတော်တာ.. သူ့ဆီက ပညာတွေ အများကြီးငါရခဲ့တယ်.. ဒီလောက်ကိစ္စလေးက ခပ်သေးသေးလေးပါ၊ ဝင်းကြိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က ငါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တာပဲရှိတာ.. ဈေးကွက်ပေါ်မှာ ဘာမှနားလည်တာမဟုတ်ဘူး.. ငါပထမဆုံးလုပ်မှာ ငါ့စက်လှေကလူတွေကို သူ့ဆီမှာ မသွင်းရအောင် တင်းခံထားတဲ့ပုံစံလုပ်တာနဲ့ ခုပေးတဲ့ဈေးထက်(၅)ဆလောက် တက်လာမှာပဲ.. ဒါဆို လွယ်လွယ်လေးပဲ ချစ်စရာရယ်၊ မြို့က ခိုင်ကြီးဈေးတောင်(၅)ဆလောက် ထက်ပြီး မရဘူး.. သူ့ဆီက (၅)ဆရတာ သူ့ဆီပဲသွင်းခိုင်းပြီး အခြတ်(၁)ဆပဲ ယူရုံပေါ့.. (၄)ဆကို ပိုက်သမားတွေရတော့ သူတို့မိသားစု အတွက်ပါအဆင်ပြေတာပေါ့ဟာ.. သူ့ဘယ်လောက်ထိ တင်းခံနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရတာပေါ့”

“ညင်း...နင် သိပ်တော်တယ်”

“ငါတော်တာ မဟုတ်ဘူး...သူတို့ဘက်က အရမ်းကို ညှဉ်းနေတာ၊ သူ့ကိုယ်သူတော့ တော်လှပြီလို့ထင်နေမှာပဲ”

“မမလေညင်း”

“ဟင်...အာနီ...ဘာကိစ္စလဲပြော”

အာနီ...လေညင်းတို့ရှေ့မှ သစ်တုံးလေးပေါ်တွင် ဝင် ထိုင်ပြီး...

“ပြဿနာတော့...မီးမွှေးနေပြန်ပြီ မမလေညင်း”

“အာနီ စကားကိုပြည့်စုံအောင်ပြောစမ်း”

“ခ...ရွာထဲမှာ မြို့ကစခန်းမှန်အဖွဲ့တွေ ရောက်နေ တယ်”

“ငါ့စက်လှေကိစ္စဖြစ်မှာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်...မမလေညင်း စက်လှေကိစ္စပဲ ခက်နေ တာက ဟိုကောင်ရုပ်ဆိုးကို...မမလေညင်း အဖေကစခန်းမှန် ရှေ့မှာ ချောင်းငယ်ရွာက ကောင်တွေလို့ပြောခိုင်းနေတာ”

“ဟယ်...”

“ဟင်...အဘကတော့ တကယ့်ကိုမဟုတ်တော့ဘူး”

“မမလေညင်းရာ...လုပ်ပါဦး တစ်ဖက်ရွာကလည်း

သစ္စာပျက်စာပေ

ညင်းခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်...တော်ကြာ တိုးမြှင့်ထဲမှာ လူသတ် တွေထပ်ပြီးဖြစ်တော့မှာ”

ဖခင်ဖြစ်သူ လုပ်ရပ်တွေကို လေညင်းစိတ်ပျက်မိ တာသည်။

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့...ငါ ရှင်းမှာပါ၊ စခန်းမှန်က ငါတို့ မိခင်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်...မမလေညင်း”

“ငါလိုက်သွားဦးမယ်”

လေညင်း ဆပ်သွက်သွက်ကလေးပဲ...အိမ်ဘက်ဆီသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

အိမ်နားသို့အရောက်...

“ဟေ့...လေညင်း”

“ဟာ...မောင်မောင်”

လေညင်းနှင့်အတူ (၉)တန်း(၁၀)တန်းထိ ကျောင်း တက်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းမောင်မောင်က စခန်းမှန် ဆင်ဖြစ်နေလေပြီ...

“မောင်မောင်...နင် ဒီမြို့မှာ တာဝန်ကျနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်...(၃)လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

သစ္စာပျက်စာပေ

“အတော်ပဲ နင်နဲ့စကားပြောချင်တယ်အချိန်ရမလား”
 “ရပါတယ်.. ငါက ချောင်းငယ်ရွာဘက်ကို ကူးမယ်”
 “ခင်ထွန်းကျော်.. ဘေးမှာ ကပ်လိုက်လာသောကြောင့်
 လေညင်း သူပြောချင်သည့်စကားကို မပြောဘဲ.. မောင်မောင်
 နှင့်အတူ ကူးတို့ဆိပ်ဘက်သို့ (၂)ယောက်တည်းလျှောက်လာ
 ခဲ့သည်။

“နင်.. ဘာပြောချင်လဲ လေညင်း”

“နင် ချောင်းကြီးရွာနဲ့ ချောင်းငယ်ရွာ.. ရာဇဝင်
 သိပြီးလောက်မှာပါ မောင်မောင်”

“အေး.. သိပြီးပါပြီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခ.. နင့်ကို ချောင်းငယ်ရွာသားတွေနဲ့ ပတ်သက်
 တိုင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ.. နင့်အဘ ကိုယ်တိုင်ပြောတာ”

“မောင်မောင်.. ငါတစ်ခုတော့ ပြောထားချင်တာ
 ငါ့အဘ ချောင်းငယ်ရွာနဲ့ပတ်သက်ရင် အကောင်းမြင်သ
 မဟုတ်ဘူး.. သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ချောင်းငယ်ရွာသ
 တွေဆိုတဲ့စိတ်က လွှမ်းမိုးနေတယ်”

“ငါ သဘောပေါက်တယ် လေညင်း.. ရုပ်ဆိုးဆိုး

အွတ်ချက်ကလည်း ချောင်းငယ်ရွာသားလို့သာပြောတာ ခိုင်
 ထုံတဲ့ထွက်ဆိုချက်မဟုတ်ဘူး.. ဒီပေါ်မှာ ငါတို့က တစ်ဖက်
 ရွာတို သွားပြီးပြောရင် ကြားကရန်တိုက်ပေးသလိုဖြစ်နေမှာ
 ဆို.. ခု ချောင်းငယ်ရွာကိုသွားတာ တခြားကိစ္စတွေပါဟာ..
 နင် စိတ်မပူပါနဲ့ သွားမယ်.. နောက်မှပဲ နင့်ဆီလာခဲ့ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်မောင်”

“လေညင်း.. လူတွေကို ကူညီချင်လို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲကို
 ဝင်တာဟ”

လေညင်း ခုမှပဲသက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“သမီး...”

“ရှင်.. အဘ”

အဘ မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေက ကပ်တွယ်လျက်
 ခင်ထွန်းကျော် အဘကိုသွားပြီးပြောထားပုံရသည်။

“သမီး.. စခန်းမှာကို ဘာတွေသွားပြီး ပြောတာလဲ”

“ဘာမှ မပြောဘူး.. ကျောင်းတုန်းက အကြောင်းတွေ
 ခြုံကြတာပါ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး.. ငါပြောထားတဲ့ကိစ္စကို ဝင်ပြီးဟန်
 တားလားလို့ မေးကြည့်တာ”

“အဘက...ဘာတွေပြောပြလိုက်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မပြောဘူး...သွား...သွား...တော့”

ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ရင်မောခြင်း ပင့်သက်တွေထဲ
ချပြီးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လေညင်း လုပ်စရာကိစ္စတွေ
တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ဖို့တာဝန်က ရှိသေးခြင်းကြောင့် ခင်ခင်
မိဘနှစ်ပါးဆီသို့ ဆက်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့...ညင်း...ဘယ်ကိုဆက်ပြီးသွားမလို့လဲ”

“ခင်ခင်အမေနဲ့ အဖေဆီကို သွားမလို့”

“ငါပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“လိုက်ခဲ့လေ...”

လေညင်းတို့ ထွက်လာရင်းပင်...

“ညင်း...နင် ဘာတွေ စီစဉ်ထားပြန်ပြီလဲ”

“ခင်ခင်မိဘတွေကို မင်္ဂလာပွဲကိုရောက်အောင်... ထူ
ညီပေးမလို့လေ”

“ဒါတော့ ငါသိတာပေါ့ဟ...နင်ဘယ်လို ကူညီမှာလဲ
ဆိုတာကို သိချင်တာ...ခိုးပြီးသွားကြရမှာလား”

“ဘာမှ ခိုးပြီးသွားစရာမလိုဘူး...ငါစီစဉ်သလိုသာ
လုပ်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလို့ရမှာ”

“နင်က...ဘာတွေများစီစဉ်ထားလို့လဲ၊ ဉာဏ်ကြီးရှင်
ဇေ...”

“အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့ဟ”

“ဈေးကိုင်နေပြန်ပြီ”

“မကိုင်ပါဘူးဟယ်...ခင်ခင်မိဘတွေဆီ ရောက်တော့
နင်သိရမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ဝါးတံတားလေးကို ကျော်ဖြတ်ချိန်၊
တစ်ဖက်တွင် ဇေယျာမော်နှင့် ဝင်းကြိုင်တို့နှစ်ဦးကို မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရ၏။

“နေလို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား...မလေညင်း”

ဇေယျာမော် စကားသံက ခပ်ရိသဲ့သဲ့...

“ခုချိန်မှာ ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်နေရတယ်..
တိုယ့်ပေါ်မကောင်းကြုံသူတွေက ရှိနေတယ်၊ မဟုတ်လား”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဂရုစိုက်ပေါ့ဗျာ...အကူအညီ
လိုအပ်ရင်ပြောပါ”

“လေညင်း ဘဝမှာ...သူများရဲ့ကူညီပံ့ပိုးမှုကို ဘယ်
တော့မှ မခံခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ ကိုဇေယျာမော် သိထားဦးလေ၊
တိုဝင်းကြိုင် ရှင်လည်း...ငါးဈေးတွေတက်နေတယ်နော်”

၁၆၄

ရွှေဘဝင်

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ..ဒါမှ တံငါသည်တွေရဲ့ဘဝ ကြေးပိုပိုလျှံလျှံသုံးနိုင်မှာပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စေတနာပဲ..ရှင်တကယ်ပဲ တံငါ တွေပေါ်မှာ စေတနာသိပ်ပြီးရှိနေရင်..ငါတွေမဝယ်ဘဲ ကျွန်တော့်အလကားပေးလိုက်ပါလား...”

“ပေးသင့်ရင် ပေးရမှာပေါ့”

“သွားခွင့်ပြုပါဦး.. အကျိုးမဲ့တဲ့စကားတွေကို ခုချိန်မှာ အချိန်ကုန်ခံပြီး မပြောချင်ဘူး...သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ မလေညင်း.. အပြီးသတ်နေရက်စရာကတော့မှာနော်”

“ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း မကြာခင် တွေ့ရတော့မှာပါ”

“မင်း...မဖြစ်ပါစေနဲ့လေ”

“ရှင်..ဆုတောင်းပေးကြည့်ပေါ့”

လေညင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြုံးရောင်သမ်းပြုလို့ ကာ..ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း ၁၄

ချောင်းငယ်ရွာမှ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ချောင်းကြီးရွာဘက်ကို ကြွလာသောကြောင့် ချောင်းကြီးရွာသားတွေ နှင့် ဦးလွန်းခင်တို့အံ့သြနေကြစဉ်..ချောင်းကြီးရွာဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကူးတို့ဆိပ်ကနေ သွားရောက်ကြိုလေသည်။

ဦးလွန်းခင် သာသနာရေးဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ...ရောက်လာချိန်တွင် ဘာစကားမှဝင်ပြီးမပြောရဲဘဲ၊ နောက်မှ ကျောင်းသို့လိုက်ပါလာသည်။ ချောင်းကြီးဆရာတော်သည် ချောင်းငယ်ဆရာတော်ထက် ဝါငယ်သောကြောင့် ရှိသေသမှုနှင့် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုလေသည်။

“ဘာကိစ္စများ အကြောင်းပေါ်လာလို့ကြွလာတာလဲ ဘုရား...”

“မင်းတို့ရွာက.. ဦးကျင်မောင်၊ ဒေါ်ခင်မဲတို့က အနောက်ဘက် မင်းတမ္ဗန်စေတီကြီးမှာ တန်ဆောင်းသစ်ပြန် ပြီးဆောက်လုပ်ဖို့အတွက် အလှူငွေကိုထည့်ချင်လို့ဆိုပြီး.. ပင့်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟင်...”

ဦးလွန်းခင်.. ခင်ခင်မိဘများ၏ တစ်ဖက်စေတီကြီးကို တန်ဆောင်းလှူဒါန်းတာကိုတော့ သိပ်ပြီးဘဝင်မကျ ပေမယ့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိ...

“ဟုတ်မယ် ဘုရား.. ဟိုတလောက တပည့်တော်တို့ တောင်လာပြီးလျှောက်တယ်.. သူတို့စုဆောင်းထားတဲ့ငွေက လေးကို မင်းတမ္ဗန်စေတီကြီးမှာ လှူဒါန်းချင်တယ်.. ရွာတို့ ကျော်ပြီးလုပ်တာမျိုးကို မဖြစ်လိုတာကြောင့် လာပြီးလျှောက် တာပါ.. သူတို့နဲ့အထုံရေစက်ပါတိုက်စွဲတစ်ခုဆိုတော့.. တပည့် တော်လည်း ခွင့်ပြုခဲ့တာ ဆရာတော်ဆီကိုအကြောင်းကြားဖို့ တောင် ပြင်ဆင်ထားတုန်း ကြွလာတာပါဘုရား...”

“ဘုရားကြီးတန်ဆောင်းက အပြီးသတ်ဖို့ပဲကျန်တော့ တာဆိုတော့ သူတို့လှူဒါန်းတဲ့ငွေကြေးနဲ့ဆိုရင် ရေစက်ချုံပဲ ရှိတာ...”

“သူတို့လင်မယားကလည်း ရွေးဘိုးဘွားတွေဆီက ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကို ထုခဲ့ပြီးလုပ်ကြရတာဘုရား..”

တပွယ်မြဲမိုး”

“ဘုရား...”

“ဦးကျင်မောင်နဲ့ ဒေါ်ခင်မဲတို့ကိုတစ်ခါတည်းပါအောင် ခေါ်ခဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်(၂)ပါး စကားဝိုင်းထဲတွင် ဦးလွန်းခင်၊ ဝင်ပြီးမပါဘဲ.. ဘေးတွင်တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ထိုင်နေလေ၏။

ဦးကျင်မောင်နဲ့ ဒေါ်ခင်မဲတို့ရောက်လာပြီး လှူဒါန်း မယ့်ငွေကြေးလေးကို ရေစက်ချပြီးလှူဒါန်းလိုက်သည်။

“ရေစက်ချပွဲကို ခုလာမယ့်.. တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နေ့မှာ ပြုလုပ်မှာဆိုတော့ ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးတို့ကိုယ်တိုင် သာပြီး ရေစက်ချကြရမယ်နော်”

“တင်ပါ့ဘုရား.. ဒါပေမယ့် တပည့်တော်တို့ရောက် လောနိုင်ဖို့က များပါတယ်”

“ဘာကြောင့်များလဲကွဲ့...”

ဦးကျင်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်မဲ စကားမထွက်ရဲသော ကြောင့် ချောင်းကြီးရွာဆရာတော်က သဘောပေါက်ပြီး...

“ဒကာကြီး... ဦးလွန်းခင်”

“ဘုရား”

“ဒီရွာက လူတွေက.. ဒကာကြီးခွင့်ပြုချက်မပါဘဲ

မသွားရဲကြဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ခုကိစ္စက သာသနာရေးဆိုင်ရာကိစ္စဖြစ်တာမို့.. တပည့်တော်ခွင့်ပြုပါတယ် ဘုရား”

“အေးကွယ်... သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ချောင်းငယ် ဆရာတော်က နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ကြသွားလေသည်။

ဦးလွန်းခင်စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်သော်လည်း တရားဝင်တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မရှိသည့်အပြင် ဘာသာဇောကိစ္စပေါ်မှာ.. သာသနာ့ဖျက်သမားဟု သတ်မှတ်ကြမှာကို အဖြစ်မခံလိုခြင်းကြောင့် အောင့်သက်သက်နှင့် လွှတ်လိုက်ချင်းဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကို ချစ်စုကြားကြားချင်း လေညင်းဆီသို့ ပြေးလာချိန်တွင်.. လေညင်းနှင့် သူမထံတွင်လုပ်ကိုင်နေကြသော တံငါသည်ပိုက်သမားတို့ စကားပြောနေသည်။

“ရှင်တို့ ဝင်းကြိုင်ဆီမှာ ရောင်းလိုတဲ့ဆန္ဒရှိရင်.. ဘယ်သူမဆို ရောင်းဖို့ခွင့်ပြုတယ်”

“ဟာ.. ဝင်းကြိုင်ဘက်က ဈေးကို(၁၀)ဆ, မကသို့ အဆတစ်ရာပေးလည်း မရောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်... လေညင်း၊ ငါတို့က နင့်မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက လုပ်ကိုင်စားသောက်လာကြတာ.. ဘယ်လောက်မက်လုံးပေးပြီး ဝယ်ဝယ်... မရောင်းဘူး”

တံငါသည်ပိုက်သမားအားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်းပြောကြလေသည်။

“ရှင်တို့ဆီက ခုလိုစကားကိုကြားရတာ ကျွန်မအရမ်းတိုင်းသာပါတယ်.. ဒါပေမယ့် ကျွန်မစကားကို ဆက်ပြီးနားထောင်ပေးကြပါဦး.. ဝင်းကြိုင်ငါးဒိုင်ကို ကျွန်မတို့လူတွေအားလုံးရောင်းပါ.. ဒီထဲကမှ တစ်ဆက်ပဲ ကျွန်မယူမယ်.. ကျန်တဲ့အပိုရငွေ ရှင်တို့ပဲယူပေါ့.. ဒါဆိုရင်ဖြစ်မလား”

“လေညင်းဘက်က ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင်.. လေညင်းပြောသလိုပဲ လုပ်ပေးပါမယ်”

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ဒီညနေကစပြီး ဝင်းကြိုင်ငါးဒိုင်မှာ ငါးရောင်းကြပါ”

တံငါသည်ပိုက်သမားတွေက လေညင်းစီစဉ်သည်ကို သဘောတူပြီး အသီးသီးပြန်သွားကြတော့သည်။

“ညင်း...”

“လာလေ.. ချစ်စု၊ ချောင်းငယ်က ဆရာတော်ကြီး ပြန်ကြသွားပြီလား ချစ်စု”

“ပြန်ကြသွားပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ.. အားလုံးချောမောရဲ့လား”

“တစ်ချက်ကလေးမှ မလွဲသွားဘူး.. နင့်ကိုမချီးကျူးဝဲတို မနေနိုင်ဘူး ညင်း”

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း.. ဒီလောက်ကြီးမလိုပါဘူးဟာ”

ဦးကျင်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ဖဲတို့ကို လေညင်းစီစဉ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ခဲ့ကြသောကြောင့် ဘယ်သူမှသံသယမဖြစ်စေဘဲ အဆင်ပြေသွားကြတော့သည်။

“မင်္ဂလာပွဲကို ကြိုပြီးသွားလို့ရတာပေါ့”

“ရတာပေါ့.. ရေစက်ချမယ့် တန်ဆောင်မှန်းလပြည့်နေ့မှာပဲ မနက်ပိုင်းကို မင်္ဂလာပွဲလုပ်လို့ရတာပေါ့.. ခုဆိုရင် ခင်ခင်မိဘတွေတင်မကဘူး.. သူတို့ဆွေမျိုးတွေပါ လိုက်လို့ရပြီလေ”

“နင်.. လိုက်သွားပါလား”

“လိုက်ချင်တာပေါ့ဟာ.. အဘက ဒီအချက်ကို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင်.. ဝါခေါင်ကို သတိမရဘူးလား”

“မေးစရာ မလိုတဲ့စကားပဲဟာ.. တစ်ခါတစ်ခါ ငါစိတ်ကူးယဉ်မိလိုက်တယ်.. ငါ့ဘေးမှာ ဝါခေါင်လိုချစ်သူတစ်ယောက်သာရှိနေခဲ့ရင် ခုစိန်ခေါ်ပွဲတွေကို.. ဟားတိုက်ပြီးရယ်လို့တောင်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ညင်း... နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးက သိပ်ပြီးထက်တဲ့ ဓား(၂)လက်ပါ.. ပေါင်းပြီးသာခုတ်လိုက်ရရင် အန္တရာယ်တွေအားလုံး ရှင်းသွားမှာသေမှာတယ်”

“တစ်နေ့တော့ ပေါင်းစည်းခွင့်ကြုံမှာပါ”

“ဘယ်နေ့လဲ...”

“မနက်ဖြန် (သို့မဟုတ်) ဘယ်သောခါပေါ့ဟာ.. ပြန်မယ်၊ ဒီနေ့ ငါ့အိမ်မှာထမင်းစား”

“သိပ်ပြီးစားတာပေါ့ဟာ.. ဒီနေ့ကအောင်ပွဲအကြံလေ”
လေညင်းအတွက်တော့ ကျေနပ်စရာပီတိလေးတွေ

...။

အခန်း (၁၅)

ကိုင်းသောင်ရွာကလေးက ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာကလေး တစ်ရွာပင်.. အိမ်ခြေသိပ်ပြီးများများ မရှိပေမယ့်.. ငါးငါးခြောက်၊ ပုစွန်နှင့် ပင်လယ်ထွက်ပစ္စည်းများစွာကို ရနိုင်သောနေရာလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် စီးပွားရေးကောင်းမွန်သော ရွာကလေးဆိုလျှင်မမှား.. ထို့ကြောင့်လည်း ထိုရွာကလေးတွင် အရက်၊ လောင်းကစားနှင့် လူဆိုး လူမိုက်ပေါများခဲ့ကြသည်။ ဝါခေါင်.. သူစက်လှေကလေးကို သောင်စပ်တွင်ရပ်လိုက်ပြီး ငုတ်တိုင်တွင် ကြိုးချည်ပြီးရွာဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝါခေါင်.. ကိုင်းသောင်ကိုလာရသည့်အကြောင်းမှာ လေညင်းစက်လှေတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်သော မှတ်ကြံဆိုသူကို တွေ့ရန်လာခြင်းပင်ဖြစ်၏။ လေညင်းကိစ္စကို ဝါခေါင်

သန္တာမွန်စာပေ

အနေနဲ့ မသိကျိုးကျွံနေမည်ဆိုရင် နေနိုင်သော်လည်း ဝါခေါင် စိတ်ထဲတွင် လေညင်းကိစ္စသည် သူ့ကိစ္စတစ်ခုလိုထင်မှတ်နေသည်။

အမိန့်ရ အရက်ဖြူဆိုင်

သောင်ကမ်းကို ကျောပေးပြီးဖွင့်ထားသော အရက်ဆိုင်ကလေးထဲသို့ဝင်လာပြီး လွတ်နေသော ဝါးစားပွဲလေးတွင် ဝဲပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာ.. အဖြူလား... အနီလား”

“အဖြူတစ်လုံး ချကွာ.. ဘာအမြည်းရမလဲ”

“ပင်လယ်စာ စားချင်လား.. ဘာစားချင်လဲဆရာ”

“မင်း စိတ်ထဲကောင်းတာ တစ်ပွဲချ...”

ဝါခေါင် ဆိုင်အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး အခြေအနေတိုအကဲခတ်ပြီး သူ့ရှာဖွေရမည့်.. မှတ်ကြီး၏ သဲလွန်စရာ ဖွေမိသည်။ ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးနေသော ချာတိတ်ကလေးကို အနားမှာထိုင်ခိုင်းပြီး...

“ညီလေး.. မင်း မှတ်ကြီးကို သိလား”

“ဟာ... မ... မ... မသိဘူးဆရာ”

“မင်းအတွက် မုန့်ဖိုးပေးမှာပါ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်.. တကယ်မသိတာပါ”

ချာတိတ်ကလေးမှာ သိလျက်နှင့်မပြောဝံ့သောကြောင့်

သန္တာမွန်စာပေ

ဖြစ်သည်။ ဝါခေါင် ဘယ်လိုပဲမေးမေး မထူးခြားသောကြောင့် ဆိုင်ပြင်သို့ ပြန်ပြီးထွက်လာစဉ်...လူ(၃)ယောက် နောက်ထ လိုက်လာသည်ကို မိမိလိုက်ပြီး၊ လူရှင်းသည့်သောင်ပြင်ဘက် သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်...ရပ်စမ်း”

ဝါခေါင်...ခြေစုံရပ်ပြီးနေလိုက်သည်။

“မင်း...ဆိုင်မှာ ဆရာမှတ်ကြီးကို မေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်...မင်းက သူ့တပည့်လား”

“မင်းသိဖို့ မလိုပါဘူး...ဘာကိစ္စနဲ့မေးတာလဲ”

“ဒါလည်း မင်းတို့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး...ငါနဲ့ မင်းတို့ဆရာ ကိစ္စ”

“ငါတို့ဆရာ မှတ်ကြီးကို လွယ်လွယ်နဲ့တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့ရမယ်လို့ မင်းကထင်ထားလား...”

“လွယ်လွယ်နဲ့ တွေ့လို့ရတော့လည်း တွေ့လို့ရမယ့် နည်းကို ရှာဖွေရတာပေါ့”

“ဆရာမှတ်ကြီးကို တွေ့ချင်ရင်...ငါတို့လက်သံလေး ကို အရင်ဆုံးမြည်းကြည့်လိုက်”

“မင်းက...မြည်းဆိုတော့ မြည်းရတာပေါ့”

“ကဲ...မြည်းစမ်း”

“ဝိုး...ပြောင်း...ခွပ်...ဒုတ်”

(၃)ယောက်လုံး ပြင်တူတိုက်ခိုက်မှုတွေကို ရှောင်တိမ်း တစ်ယောက်ချင်းဟာတွက်ကို ချောင်းနေသည်။

“မင်းတို့ဘက်က ပြီးရင်...ငါ့ဘက်က လာပြီ...ရော”

“ပြောင်း...အား”

(၃)ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ဝါခေါင်ဝိုက်လက် ဆွဲကာ မေးခိုင်းဆီသို့ရောက်သွားတော့သည်။ သဲသောင်ပြင်ပေါ် သို့ မှောက်လျက်...

“ချောက်...ချောက်”

ကျန်(၂)ကောင်က လက်နက်ကိုအားကိုးပြုပြီး.. အမြှောင်ကိုယ်စီထုတ်ကြတော့သည်။

“ဝိုး...ဝိုး...အ”

ဝါခေါင် ကပ်ပြီးရှောင်ပေမယ့်...မေးမြှောင်က လက် ဆွဲကိုင်ကို ရှုပ်ပြီးထိသွားသည်။

“ကဲ...ဒုတ်...အား...ခွပ်...အီ”

ဝါခေါင် ခပ်သွက်သွက်ပဲ(၂)ယောက်လုံးကို ခြေစုံကန် နှိပ်လိုက်ပြီး၊ တစ်ကောင်ကိုတုတ်ဆွဲကာ...

“မင်းတို့ဆရာ မှတ်ကြီးဘယ်မှာလဲ...”

“မ...သိ...ဘူး”

“ကဲ...မသိဘူး”

“ပြောင်း”

“အား...သေပါပြီ..ပြော..ပြောပါမယ်ဗျာ”
ဝါခေါင်..မျက်နှာကို ခပ်စပ်စပ်လေးရိုက်ချလိုက်
တော့မှ သဘောထားပြောင်းသွားသည်။

“ဖြောင်း..အား”

“ဟင်”

ဝါခေါင်..အနောက်မှအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ မှောက်နေသောတစ်ကောင်ဆီက ဓားမြှောင်ကို ယူပြီး
မိမိဆီသို့ ပြေးဝင်လာသောသူ၏မျက်နှာကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်
သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ..ပေါက်စ”

“ဝါခေါင်..မင်းကို ဒီကောင်က နောက်ကဆော်ဖို့ပြင်
တာနဲ့ ဝင်ပြီးတီးလိုက်တာ”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

“ဝါခေါင်..မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ကျေးဇူးစကားတွေထိ
ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ထောင်ထဲမှာ မင်းကူညီခဲ့တာတွေက ဒီ
ထက်မက ကျေးဇူးတွေရှိပါတယ်”

ပေါက်စနှင့် ဝါခေါင်ထောင်ထဲတွင် ဆုံခဲ့ပြီး၊ ခင်မင်
ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်သည်။ ဝါခေါင်က လူသတ်မှုကြောင့်ရောက်
ခဲ့ပြီး..ပေါက်စကတော့ ဓားထိုးမှုတစ်ခုနှင့်ရောက်ခဲ့ပြီး၊ ဆုံကြ
သူများဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် ပေါက်စ ကျန်းမာနေ

ကောင်းချိန်တွင်..ဝါခေါင်မှ ညီအစ်ကိုရင်းသဖွယ် ပြုစုခဲ့ရသူ
လည်းဖြစ်သည်။

“မင်း..ကိုင်းသောင်ကို ကိစ္စနဲ့လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ပေါက်စ..လူတစ်ယောက်ကိုလာပြီးရှာ
တာ..”

“ဘယ်သူလဲ”

“မှတ်ကြီး”

“ဝါခေါင်..မင်း ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
တာလဲ တကယ့်ခုစရိုက်ကောင်ကြီး၊ သက်ဆိုင်ရာက ဝရမ်း
ထုတ်ထားတာ”

“ငါသူနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး..သူ့ဆီက သိချင်
တာတစ်ခုအတွက်လာတာ”

“မင်း..သူနဲ့တွေ့ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး..အန္တရာယ်ကြီး
တယ်၊ မဖြစ်မနေတွေ့မှဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါကူညီမှာပေါ့ကွာ”

“ပေါက်စ..ငါ မှတ်ကြီးကိုတွေ့ချင်တယ်”

“ဝါခေါင်”

“ဘာလဲ..ပေါက်စ”

“ခု ပွဲထက်ကြမ်းမယ်နော်”

“ကြမ်းတော့လည်း..ကြမ်းသလိုပေါ့ကွာ”

“ကဲ..ဒါဆို သွားကြမယ်”

ပေါက်စ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဝါခေါင်လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဒီကောင်ကြီးက ဒီလောက်သွေးရှိတာမဟုတ်ဘူး... တပည့်တွေနဲ့အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လူမိုက်လုပ်စားနေတာ၊ ငါ့ကိုတောင် သူ့လက်ရုံးလုပ်ဖို့ခေါ်သေးတယ်... ပိုက်ဆံတော့ပေါတယ်တဲ့”

“ပေါက်စ... မင်း အရင်လိုခားတစ်လက်နဲ့ မိုက်တုန်းပဲလား”

“ဝါခေါင်... ထောင်ထဲက ပြန်ပြီးလွတ်လာကတည်းက အရင်လိုမိုက်သွေးကြွတဲ့စိတ်တွေ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး... ပင်လယ်ထဲမှာပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ကိုင် စားသောက်နေတယ်... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုင်းသောင်မှာကြက်တစ်ကောင်လိုတော့နေလို့မရဘူး နည်းနည်းတော့အစွယ်ထုတ်ထားရတယ် ဝါခေါင်”

ဝါခေါင်တို့နှစ်ယောက် နာရီဝက်လောက်လျှောက်လာပြီးမှ...

“ဟိုမှာ မြင်နေတဲ့မော်တော်ပျက်ကြီးက... မှတ်ကြီးဆိုတဲ့ကောင် ပုန်းခိုတဲ့နေရာပဲ”

မော်တော်ပျက်ကြီးနားသို့ ရောက်တော့... အရက်ပိုင်းပြီးသောက်နေသောသူ(၃)ယောက် ထိုင်နေရာမှထပြီး...

“ပေါက်စ... ဘယ်လဲ”

“မင်းတို့ဆရာနဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“သူမရှိဘူး... ပင်လယ်ထဲသွားနေတယ်”

“ဇွေးပု... မင်းဆရာမော်တော်ထဲမှာ ရှိနေတာကိုသိလို့ထားခဲ့တာ”

“မရှိဘူးဆို... မရှိဘူးကွာ... ပြန်ကြတော့”

“မပြန်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ပေါက်စ... မင်းတော့နာချင်ပြီ ကြာတယ်ကွာ...”

“ဇွေးနီရှင်း”

“ကူး...”

“ပြောင်း... အား ကျီးပါပြီ”

ပြေးပြီးဝင်လာသော ဇွေးနီတို့ ဝါခေါင်ကပ်ပြီး လက်တို့ လိမ်ချိုးချလိုက်သည်နှင့် ပေါက်စက... ကျန်(၂)ကောင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ခုန်ပြီးကန်လိုက်တော့သည်။ တိုက်ခိုက်ပွဲလေးက သိပ်ပြီးမကြာလိုက် ပွဲကသိမ်းသွားသည်။

“ပေါက်စ... မင်း ခါဘာလုပ်တာလဲ”

မော်တော်ထဲမှ မှတ်ကြီးထွက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် ထပ်ညှိ(၂)ယောက် ခြံရံလျက်...

“ခင်ဗျားတပည့်တွေက... ဆက်ဆံနေည့်ဖူးလို့ ဖြစ်တာပါ”

“မင်း... ငါ့ဆီကို လာတဲ့အကြောင်းကိုပြော”

“ခင်ဗျားနဲ့... စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်တာ”
လာခဲ့တာ”

“ဘာစကားလဲ... ပြော”

“ဝါခေါင်”

“ဒီလူကြီးကို ဒီအတိုင်းမေးရင် ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”
ပေါက်စ”

“ပေါက်စ... မင်းဘေးက ကောင်က... ဘာတွေပြော”
နေတာလဲ၊ ငါနဲ့စကားပြောချင်တာ... မင်းလား ဒီကောင်လား”

“အတူတူပဲ... ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတပည့်”
အာလူးတို့ကို ခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို သိချင်လို့လာခဲ့တာ”

“ငါက စက်လှေတွေကိုလုခိုင်းတာပဲ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆရာ... ဆရာ”

“ဘာလဲ...”

“ဒီကောင်... ဒီကောင်... ကျွန်တော်တို့ကို သရဲယောင်”
ဆောင်ပြီးဆော် လွှတ်လိုက်တာ”

“ဘာကွ... ငါ့ကောင်တွေ ဆော်ရဲတဲ့ကောင် ခုဂါနယ်”
ထဲကိုလာပြီး... လက်စွမ်းသာပြီးပြတာကိုး တွေ့ကြတာပေါ့”

“ဆရာ... ဟိုမှာ ချက်စုတို့ပြန်လာပြီ”

“ဟင်...”

ချက်စုတို့အုပ်စုထဲတွင် လေညင်းကိုတွေ့လိုက်ရသော

ကြောင့် ဝါခေါင်အံ့သြသွားသည်။

“ဝါခေါင်...”

“လေညင်း”

“ဪ... မင်းတို့က မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေကို”
ဒါကြောင့် မင်းက... ငါ့ဆီကိုရောက်လာတာကို... ဟောကောင်”
တွေ သူတို့ကိုဖမ်းလိုက်ကြမယ်”

“မှတ်ကြီး... ပေါက်စကို ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို”
မင်းလို့လွယ်မယ်ထင်ရင်... ခင်ဗျားကောင်တွေကို ဝင်လာခိုင်း”
လိုက်...”

“ဟို... ဟို”

ပေါက်စ သူခါးကြားက ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး ကျွမ်း”
တုတ်စွာကစားပြလိုက်သည်။ ဝါခေါင်ကတော့... လေညင်းကို”
မင်းထားသော ကောင်ကိုသာသတ်ပြုပြီးကြည့်နေသည်။

“မွေးနီနဲ့ ချက်စု... တယ်... ဒီကောင်တွေကို ဝင်ဖမ်း”
ကြမယ်”

သူတပည့်များကို မှတ်ကြီးအော်လိုက်သောကြောင့်”
အပြေးဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြရာ... နှစ်ယောက်သား ရှောင်တိမ်း”
ရင်း၊ ဝါခေါင်... လေညင်းနားဆီသို့အရောက်သွားကာ ဘေးမှ”
တောင်ကို အမှတ်မထင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း... အို”

“လေညင်း နောက်ကိုဆုတ်နေ”

လေညင်းကို နောက်သို့ဆုတ်ခိုင်းပြီး ဝါခေါင်..
ပေါက်စကိုပါ ဝင်ပြီးကူညီရတော့သည်။ မှတ်ကြီးကောင်တွေ
အထိနာပြီး အခြေအနေမကောင်းတော့ပေ...

“ဒိုင်း...”

“ဟင်...”

“ဟာ”

မှတ်ကြီး သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး လှမ်းပစ်ပေမယ့်..
သေနတ်ကိုကျွမ်းကျင်စွာ မပစ်တတ်သောကြောင့် ထိရောင့်
မှုမရှိ...

“ခွေးမသားတွေ သေဖို့သာပြင်”

ဝါခေါင် လဲကျနေသောလူ၏ ဓားမြှောင်ကိုတွေ့လိုက်
ရပြီး မှတ်ကြီးအခြေအနေကိုကြည့်နေသည်။ မှတ်ကြီး
နတ်ကို ကိုင်လျက်.. မော်တော်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး လေညင်း
နားသို့ သွားချိန်တွင်...

“မှတ်ကြီး”

“ဒိုင်း... ဝိုင်း... ဒုတ်... အို”

ဝါခေါင် အသံပြုပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ်က ဓားမြှောင်
ကို ကောက်ယူပြီး မှတ်ကြီးကိုပစ်ပေါက်လိုက်သဖြင့် ပခုံး
ထိမှန်ကာ သေနတ်ပါလွတ်ကျသွားတော့သည်။ သေနတ်

ခေါက်စကောက်ယူပြီး မှတ်ကြီးတို့ချိန်ထားလိုက်သည်။

“မ... မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ”

“မှတ်ကြီး.. မင်း လေညင်း ပိုင်တဲ့စက်လှေတွေကို
ထူထပ်ခိုင်းတာ... ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“ဟို... ဇေယျာမော်ဆိုတဲ့ကောင်က ငွေပေးပြီးခိုင်း
တာပါ”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ်.. ခု လေညင်းကို ဖမ်းခိုင်းတာလည်း
ဇေယျာမော်ဆိုတဲ့ ကောင်ပါဗျာ”

“လေညင်း”

“ဝါခေါင်...”

“မင်း.. မှတ်ကြီးပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“ကြားပါတယ် ဝါခေါင်”

“ဝါခေါင်... မှတ်ကြီးတို့ကို ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲ အပ်တာပေါ့...”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ ပေါက်စရယ်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“နောက်ကျသွားပြီး မှတ်ကြီး.. ဟိုမှာတွေ့လား”

“ဟာ...”

ကျေးရွာလူကြီးများနှင့် သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
အနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ သက်ဆိုင်ရာ

လက်ထဲသို့ မှတ်ကြီးတို့အဖွဲ့ကိုထည့်ပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“လေညင်း.. ဒီနဲ့အတူ ပြန်မှာလား”

“ပြန်မှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား... လေညင်း”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ဝါခေါင်.. လေညင်းကို ဝါခေါင်က ကယ်ခဲ့တာပဲဟာ... အဘတို့ရန်မူရင် လေညင်းရှင်းမယ်”

“ကောင်းပြီလေ.. ဒါနဲ့လေညင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှတ်ကြီးကောင်တွေက ဖမ်းလာတာလဲ”

“ကိုင်းသောင်က အဒေါ်နေမကောင်းလို့ သတင်းလာပြီးမေးတာ.. လမ်းမှာ မှတ်ကြီးလူတွေက ဖမ်းခေါ်လာတာပဲ ဝါခေါင်”

“ဇေယျာမော်ဆိုတဲ့လူက ဖမ်းခိုင်းတာဆို.. ဒီလူက လေညင်းလာတာကို သိလို့လား”

“လေညင်းတို့ရွာက ထွက်လာတာကို ကြိုပြီးသိထားလို့ နေမှာပေါ့”

“ဒီလူနဲ့ လေညင်းက.. ဘာပြဿနာတွေရှိနေလဲ”

“ပြဿနာကတော့ ပြောရင်အရှည်ကြီးပဲဝါခေါင်ရယ် နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်နော်...”

“နောက်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်ပေါ့”

“ဘာလဲ.. ဝါခေါင်က မဆံ့ချင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး လေညင်းရယ်.. နှစ်ယောက်ဆုံဖို့က အရေးကိုခက်ခဲ့နေလို့ပါ”

“အခက်အခဲဆိုတာ ကျော်ဖြတ်ရဲတဲ့လူတွေအတွက် နောက်တွန့်နေစရာ မရှိပါဘူး.. ဝါခေါင် ကိုင်းသောင်ကိုလာတာ မှတ်ကြီးဆိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ်.. လေညင်းစက်လှေကိစ္စကို လာပြီးမေးတာ”

“ရှင်ရယ်... အန္တရာယ်များပါဘိ”

“အန္တရာယ်ဆိုတာ သတ္တိနည်းသူတွေအတွက် စိုးဇိတ်စရာပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့ ရှင်”

“ပေါက်စ.. သွားမယ်ကွာ၊ နောက်မှပြန်ပြီးဆုံကြတာပေါ့...”

“ကောင်းပြီ.. ဝါခေါင်၊ မင်းဆီကို ငါလာခဲ့ဦးမယ်”

ပေါက်စကို ပခုံးပုတ်ပြီး.. စက်လှေကပ်ထားသော သောင်စပ်ဆီသို့လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ်...

“ဟင်... ဝါခေါင် လက်မှာသွေးတွေ”

“ဟုတ်တယ်.. ဓားရှုထားတာပါ”

“ရေ့.. လေညင်းလက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ စည်းထား”

လိုက်

လေညင်းကိုယ်တိုင် ဝါခေါင်ဒဏ်ရာကိုစည်းပေးလိုက်

သည်။

“ဝိုး... ဘုတ်... ဘုတ်”

လှိုင်းဖြူလေးတွေ ရိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်ရေပြင်

ပေါ်မှာ စက်လှေကလေး ပြေးလွှားနေလျက်... စက်လှေ

ပေါ်တွင်လိုက်ပါခဲ့သော လေညင်းကတော့ ကြည်နူးနေ

သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ခဲ့ရသော ဝါခေါင်တစ်ယောက်..

သူ့အတွက်ခုလို အန္တရာယ်ကြားတွင် ဝင်ရောက်နေလှလေးဟာ

ကျေနပ်စရာပင် မဟုတ်လား...

နှစ်ယောက်သား စကားသံလေး တိတ်ဆိတ်နေသေး

မယ့်.. ရင်ဖိုမှုလေးတွေက နှစ်ဦးလုံးရင်မှာ သှိုင်းကလေးများ

ရိုက်ခတ်နေသလို...

“ဝါခေါင်”

“လေညင်း ဘာပြောချင်လဲ... ပြောလေ”

“ဒို့ရင်ထဲကဆန္ဒလေးတစ်ခုကို ပြောချင်တယ်...

တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး... ချောင်းကြီးရွာနဲ့ချောင်းငယ်ရွာ

ကို အရင်လိုပြန်ပြီးပေါင်းစည်းစေချင်တယ်”

“ဒို့လည်း ဒီဆန္ဒမျိုးထပ်တူရှိပါတယ်... လေညင်း

ပြော ပေါင်းစည်းဖို့အတွက် အဓိကကျဆုံးအဟန့်အတား

က လေညင်းဖခင်ဖြစ်နေတယ်နော်...”

“ဒို့မငြင်းချင်ပါဘူး.. လေညင်းအဘ စိတ်ပြောင်းသွား

အတွက် လေညင်းကြိုးစားနေပါတယ်... ဝါခေါင် ရွာသူရွာ

အားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝါခေါင်ဘက်ကကြိုးစားပေးနော်”

“ဟိုဘက်ကမ်းက မီးကလေးလင်းပြီဆိုရင် ဒီဘက်

ကလေးလင်းစေရမှာပါ...”

ထပ်တူထပ်မျှတူညီသော အပြုံးကလေးနှင့်ပြိုင်တူ

ပြောရင်း အကြင်နာမျက်ဝန်းလေးတစ်စုံဆုံနေကြစဉ်..

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်...”

“ဟင် အဘ”

တိုးမြှင့်သိကျွေးပြီး ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဦးလွန်းခင်

ထွန်းကျော်၊ ချစ်စုနှင့်ရပ်ရွာလူကြီးတွေကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

“သမီး... ဒီကောင်ကိုဖမ်းကြပါ...”

“ဟင် အဘ... သူ့ကို ဘာလို့ဖမ်းရမှာလဲ”

“ဒီကောင် သမီးကို ဖမ်းသွားတာမဟုတ်ဘူးလား...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး...”

“သမီး... ဘာမှမပြောနဲ့... ဒီကောင်ကို ဖမ်းရမယ်”

“အသ... တရားဥပဒေဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုး

၁၈၈

ရွှေဘဝင်

.....

လုပ်ယူလို့မရဘူးနော် အဘ...တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဂွမ်းစွဲ
 သူ့ကိုမမ်းရင် အဘအတွက်ဥပဒေက ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်...
 ဝါခေါင်သမီးကိုကယ်ခဲ့တာ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေနဲ့ ကျေနပ်
 လူကြီးတွေက အသိသက်သေရှိကြတယ်...ဒီလို အဘအ
 အတင်းကြီးမမ်းရင် အဘကို တရားပြန်ပြီးဆွဲလို့ရတယ်...
 ဦးလွန်းခင် သူ့ဘက်ကဆက်ပြီး ပြောလို့မရနိုင်သည့်
 ကိုသိပြီး...

“ဒါဆို ငါ့စက်လှေပေါ်တက်...”

“ဝါခေါင် သွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

တိုးမြစ်ရေလယ်တွင် စက်လှေ(၂)စီးတစ်ဖက်စီ သို့...

ဘဝနိး ◀ ၁၆ ▶

“တောက်”

“ခွမ်း”

ဇေယျာမော်သောက်နေသည့် အရက်ပုလင်းကို
 သူ့သစ်ပင်ဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒေါသတွေကြီးနေရတာလဲ...”

“ဇေယျာမော် စိတ်ကိုလျှော့ပါဦး...”

ခင်ထွန်းကျော်က ဘေးတွင်ထိုင်လျက် ပြောလိုက်
 သည်။

“ဟို ခွေးမသား ဝါခေါင်ဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့် ကျုပ်
 ခံခဲ့တာတွေအားလုံး ပျက်ကုန်ပြီ...ခုကျုပ်ဝမ်းပြေးဖြစ်
 ကြပြီ...”

“ဇေယျာမော် မင်းဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ...ရွာက

သဗ္ဗညုတဇာတိ

နေထွက်သွားဖို့ပဲရှိတော့တယ်နော်...”

“ခင်ထွန်းကျော် ခင်ဗျားကျုပ်ကိုကူညီနိုင်မလား”

“မင်းဖြစ်ချင်တာကို ပြောကြည့်လေ...”

“ကျုပ် လေညင်းကိုအပါခေါ်သွားချင်တယ်”

“သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့ကွာ ဒီဟာမကြောင့် ကျုပ် သုံးချင်တိုင်းသုံး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတာ... အဘိုးကြီးအပိုင်စားပေးထားတဲ့ စက်လှေတွေကလည်း ခုတ လောပင်လယ်ထဲမှာ ဘာမှအလုပ်မဖြစ်ဘူး... ကြာရင် အရက်ဖိုးတောင်ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး...”

“ခင်ဗျား ကူညီမယ်ပေါ့”

“ကျုပ်စကားကကုန်နေပြီ... ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ပြော...”

“အဘိုးကြီးကိုအကြောင်းပြပြီး လေညင်းကို အပြင် ကိုခေါ်ထုတ်ပေး...”

“ကျုပ်ခေါ်ထုတ်လို့တော့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ဆိုရင်ရော...”

“ပိုပြီးဆိုးမယ်... ဒီဟာမက ကျုပ်ကိုနွားအဖြစ်အသုံး ချရုံပဲရှိတာ... ဒီမိန်းမအကြောင်းပြောမနေပါနဲ့ဗျာ... တခြား နည်းကို စဉ်းစားစမ်းပါ... ဟုတ်ပြီ ခုမှသတိရတယ်”

“ဘာလဲဗျ...”

“လေညင်း သူ့အသက်(၂၅)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ကို စကား ခါကျွန်းဘုရားမှာသွားပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်မယ်လို့ အဘိုး ကြီးဆီကကြားထားတယ် ဒီစကားဝါကျွန်းပေါ်ကနေ မင်း သုတ်သွားလို့ရတာပေါ့ကွာ...”

“ဖျောက်... ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ ဘယ်နေ့လဲ...”

“မနက်ဖြန် မင်းကဘယ်ကိုဆက်ပြီး ခေါ်သွားမှာလဲ”

“ပင်လယ် ဂျွတ်စက်လှေနဲ့လိုက်သွားပြီး ပင်လယ်ထဲ ရောက်မှ မှောင်ခိုလှေနဲ့ဆက်ပြီးတစ်ဖက်ကိုကူးမယ်...”

“မင်းဘက်က ဂျွတ်စက်လှေတွေရောရှိလား...”

“မရှိသေးဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာမှမပူနဲ့ ငါတို့စက်လှေနဲ့လိုက်သွား လိုက်”

“စိတ်ချရဲ့လား”

“စိတ်မချစရာမရှိဘူး...”

“ခင်ဗျားကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူးဗျာ...”

“မင်းကိုလည်း ငါကကျေးဇူးတင်ရမှာကွ”

“ဘာလို့လဲ...”

“ဒီဟာမ,မရှိရင် အဘိုးကြီးပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ငါကပိုင် ပြီကွ...”

“ခင်ထွန်းကျော် ခင်ဗျားကဦးလွန်းခင်ကို တော်တော်”

ပိုင်တာပဲ”

“ပိုင်ရမှာပေါ့ သူမလှုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ငါကသိနေတဲ့သူ”

“သူမလှုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ် မင်းသိချင်လား...”

“သိချင်တာပေါ့...”

ခင်ထွန်းကျော်တစ်ယောက် အရက်အရွှိန်ရလာပြီး တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ခေါ်ဆိုခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပြောဆိုနေတော့သည်။

“အဘိုးကြီးက လူသတ်မှုတစ်ခုကိုကူးလွန်ထားတယ် ပြီးတော့ပင်လယ်ခါးပြခေါင်းဆောင်...”

“ပင်လယ်ခါးပြခေါင်းဆောင်”

“သူ့ချမ်းသာနေတဲ့ငွေကြေးတွေက ပင်လယ်ထဲမှာ ခါးပြတိုက်ပြီးရလာတဲ့ငွေကြေးတွေ”

“သူပိုင်တဲ့စက်လှေနဲ့လယ်ယာတွေရောလား...”

“ဒါတွေမပါဘူး... ဒါတွေက သူ့ဇနီးပိုင်တာ... သူ ပိုင်တာတွေကို ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ သူ့ညီဆီမှာထားတယ် ချောင်းကြီးရွာနဲ့ချောင်းငယ်ရွာရန်စကို စတင်ပြီးမီးမွှေးတာသူပဲ...”

“ရင်နောင်ဆိုတဲ့လူကို သတ်တာကစပြီးဖြစ်တာဆို”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ရင်နောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အဘိုးကြီးကမသတ်လို့မရဘူးလေ...”

“သူ့သမီးကြီးနဲ့ချစ်သူဖြစ်လို့ မဟုတ်လား”

“ချစ်သူဖြစ်လို့မဟုတ်ဘူး... ဦးလွန်းခင် ခါးပြတိုက်ပြီးလူသတ်တာကို ရင်နောင်ဆိုတဲ့ကောင်က တွေ့သွားတာကို နှုတ်ပိတ်လိုက်တာပါ...”

“ခင်ဗျားက ဒါတွေကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးသိတာလား”

“သေသွားတဲ့ကြာနီဆိုတဲ့ကောင်ဆီက သိခဲ့ရတာ... နောက်အဘိုးကြီးကို ငါကဝင်ရောပြီး သူ့သမီးကြီးကိုအရယူခဲ့တာပဲ ကံကဆိုးချင်တော့ ဟိုကောင်နဲ့ပါလာတဲ့ကိုယ်ဝန်ကို သူ့ညွှန်းကိုင်ပြီးထမ်းခဲ့ရတယ်...”

“ခု ဦးလွန်းခင်ပင်လယ်ခါးပြအလုပ်ကို ဆက်ပြီး လုပ်သေးလား”

“သူ့ကိုယ်တိုင်တော့မလိုက်ဘူး ငါ့ကိုလွှဲထားလိုက်ပြီ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားလည်း ပင်လယ်ခါးပြဖြစ်နေပြီပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်... ငါက ခေါင်းဆောင်... ဟား... ဟား... ဟား...”

ခင်ထွန်းကျော် သူ့ကိုယ်သူဝံ့ကြွားစွာပြောနေပေမယ့် လေယာမော်အတွက်တော့ ခင်ထွန်းကျော်ကို အသုံးချဖို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုရသွားသည်ကို ခင်ထွန်းကျော် သိလိုက်ချေ... သူတို့(၂)ယောက်ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားနေသူကတော့ အာနီပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝန်း ◀ ၁၇ ▶

ချောင်းငယ်ရွာကလေးတွင် ကိုရာကြီးနှင့်ခင်ခင်တို့
မင်္ဂလာပွဲကလေးကို ကျင်းပပြုလုပ်နေလေသည်။ မင်္ဂလာ
တွင် နှစ်ဖက်သောသတို့သမီး၊ သတို့သားမိဘတွေ စုံညီသဖြင့်
မင်္ဂလာရှိသွားတော့၏။

“ဟေ့ကောင်ရာကြီး...”

“ဘာလဲ ကိုကြွက်”

“မင်းမိဘတွေကို ကန်တော့ပြီးရင် ကန်တော့ရမယ်
သူ(၂)ယောက်ရှိသေးတယ်နော်...”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင်... ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေ
တောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား...”

“ငါသိပြီ ဝါခေါင်နဲ့လေညင်းကိုပြောတာမဟုတ်လား”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“အေး ဟုတ်တယ်...သူတို့(၂)ယောက်ကောင်းမှု
ကြောင့် မင်းခုလိုမင်္ဂလာပွဲကလေးကျင်းပရတာကွ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ဝါခေါင်ကပြောထားပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“သူတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် လာပြီးမကန်တော့နဲ့တဲ့
သူနဲ့လေညင်းစုံမှကန်တော့ရမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ဝါခေါင်”

“ပေါက်ကရကွာ...”

“နေစမ်းပါဦး ဝါခေါင်...မင်းတို့(၂)ယောက်သတင်း
ထတော့ ကျော်နေတာပဲ...”

“ဘာကျော်ရတာလဲ...မင်းမဟုတ်တဲ့သတင်းတွေ
ပြောနဲ့နော် ဖိုးကြွတ်...”

“မဟုတ်တာပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ...ဟုတ်တာ
ပြောတာ မင်းနဲ့လေညင်းကချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီတဲ့ ဟုတ်
လား...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ အပြင်ဘဝမှာတော့မဟုတ်ဘူး
စိတ်ကူးထဲမှာကွ ဖိုးကြွက်ရ...သူလိုဘဝနဲ့ငါလိုလူကိုစဉ်းစား
ပါလားကွ သူနဲ့ငါကခင်မင်တဲ့သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့သာ ချည်
နှောင်ထားတာပါ”

“လေညင်းက ပကာသနကိုခုံမင်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ॐ

“ဝုန်း”

တံငါသမားကြောက်ကြောက်နဲ့ ရေထဲကိုခုန်ဆင်းပြီး ကမ်းဘက်သို့ ကူးသွားတော့သည်။

“ဦး...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

ဝါခေါင် စကားဝါကျွန်းဆီသို့ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းလာခဲ့တော့သည်။ စကားဝါကျွန်းပေါ်ရောက်တော့ အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူသွားတော့သည်။ စေတီကြီးကို ပတ်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်”

လေညင်း ဖိနပ်လေးတစ်ရန်ကိုတွေ့လိုက်သည်။

“ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်”

စေတီကြီး၏အနောက်ဘက်ကို တောထဲမှငှက်အုပ်စုထပြီးပျံသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဝါခေါင်တောထဲသို့ အပြေးကလေးဝင်လိုက်သွားသည်။

“ဇေယျာမော်...နင် ခွေးကျင့်ခွေးကြံမကြံနဲ့နော် နင်ပြေးလို့လွတ်မယ်ထင်နေလား...”

“ဟား ဟား ဟား ပြေးလို့မလွတ်ဘူးဆိုတာမရှိဘူး နင်သိအောင်တစ်ခုပြောလိုက်မယ် နင်ခွေးချယ်လိုက် နင့်အဘနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုဦးစားပေးမလဲဆိုတာပါ”

“နင်ဘာတွေကောက်ကျစ်ဦးမှာလဲ ဇေယျာမော်”

“နင့်အဘက လူသတ်သမားပင်လယ်ခါးပြခေါင်းဆောင်ဆိုတာရော နင်သိလား”

“ဘာ...နင် မဟုတ်တာမပြောနဲ့”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်ငါ့ကိုသက်ဆိုင်ရာလက်ထဲပို့တာနဲ့ငါက ဖွင့်ပြောပြလိုက်မှာပဲ နင့်ဘက်ကငါ့နောက်ကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန်လိုက်ခဲ့ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူး...နင်စဉ်းစားလိုက်ပါဦး...ကိုခင်ထွန်းကျော်ပြောပြလိုက်ပါဦးဗျာ...”

ခင်ထွန်းကျော် ချစ်စရာကိုလက်ဆွဲထားပြီး...

“ဟုတ်တယ် နင့်အဘက လူသတ်သမားခါးပြကြီးပဲလေညင်း”

“နင် ငါ့လက်ကိုလွှတ်နော်”

“ချစ်စလေးကလည်းကွာ ကိုယ်မင်းလေးကို မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းသင်းမှာပါ...”

“ခွေးကြီး...ရှင်ပါးစပ်ပိတ်”

“နင်တို့(၂)ယောက်ဟာ သိပ်ပြီးယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေ ငါ့အဘနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင်တို့ပေါ်မှာလိုက်လျှောမယ်လို့ထင်မထားနဲ့ အဘရဲ့အပြစ်ကို ငါဘယ်လောက်ပဲကာကွယ်ဖေးဖေး ဥပဒေကိုအကြာကြီးကျောခိုင်းထားလို့မရဘူး နင်တို့လည်း ပြေးမလွတ်ပါဘူးဆိုတာကို ယုံထား...”

“လေယျာမော်အချိန်မရဘူး...ဟိုမှာ လျှပ်စက်လျှောက်
စောင့်တာကွ”

“ခွေးတွေလွတ်...”

“ခွေးမကိုက်တယ်...”

“ပြောင်း”

“အမေ”

ခင်ထွန်းကျော်ချစ်စုကို လက်ပြန်ခိုက်ချလိုက်သဖြင့်
ချစ်စု ခွေခွေလေးမေ့သွားသည်။

“လေယျာမော် မင်းကိစ္စမင်းရှင်းတော့...”

“မင်းလိုပဲလုပ်တာကောင်းတယ်”

“အီး...”

လေညင်း လေယျာမော်အချိန်တည့်တည့်ကို တံ
တောင်နှင့်တွတ်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မင်းလွတ်မယ်ထင်လား”

လေယျာမော် လေညင်းနောက်မှအပြေးလိုက်တော့
သည်။

“အမေ အင့်...”

လေညင်းပြေးလွှားရင်း သစ်ငုတ်နှင့်ခလုတ်တိုက်မိ
ကာ လဲကျသွားသည်။

“ဟား ဟား ဟား ခုတော့အသားလေးတွေနာပြီ”

ဆါ...

“နင်ငါနားမကပ်နဲ့...”

လေယျာမော်မျှောက်စိတ်တွေက ပြင်းပြလာပြီး လေညင်း
တို့အဓမ္မပြုကျင့်ဖို့ကြံတော့သည်။

“ခွေး...ခွေး လွတ် လွတ်,..”

“ငြိ”

လူစိတ်ပျောက်နေသူပမာ လေယျာမော် ဘီလူးဖီးသလို
စိတ်ခိုင်းတွေဝင်ရောက်လာပြီး...

“လူယုတ်မာ”

“ဟင် ဝါခေါင်...”

“မင်း မင်း”

ဝါခေါင် လေယျာမော်ကုတ်ကိုဆွဲမပြီး မျက်နှာကိုခြေ
မြှင့်ကန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ပြောင်း...”

“အား”

တစ်ဖက်သို့လှိုင့်ဆင်းသွားသော လေယျာမော်ပေါ်မှာ
ဆါသတွေကပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်တာ သစ်ခြောက်ကိုင်းကြီး
တို့ ကောက်ယူပြီး...

“ဝါခေါင် လက်လွန်မယ်...”

“ပြောင်း”

“အိ”

လေညင်းလှမ်းပြီးအော်ချိန် နောက်ကျသွားလေပြီ
လေယှာမော်တစ်ယောက်သွေးအိုင်ထဲမှာ မှောက်လျက်...

“ဝါခေါင်ရယ်”

“ဒို့စိတ်တွေဘယ်လိုမှထိန်းမရဘူး လေညင်း...
ထနိုင်ရဲ့လား”

“အား ကျွတ် ကျွတ်...”

လေညင်းဘယ်လိုမှမထနိုင်တာကြောင့်...

“ဒို့ပွေ့မယ်နော်...”

“အင်း”

လေညင်းခေါင်းလေးကိုပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ချစ်စုကိုကယ်ပါဦး ဝါခေါင်ရယ်”

“စိတ်ချ ဒို့ရအောင်ကယ်ပေးပါမယ်...”

လေညင်းကို စိတ်ချသည့်နေရာဆီသို့ ပွေ့မပြီး ခေါ်
လာစဉ်...

“ခွေးမသား မင်းကိုသတ်မယ်”

“အဘ မှားမယ်နော်”

“ဘာမှမမှားဘူး ခင်ထွန်းကျော်ပြောပြလို့ ငါသိပြီး
ပြီ...”

ခင်ထွန်းကျော်က ဦးလွန်းခင်ဟေးတွင် သူ့ဘာမှ

လုပ်သလိုရပ်နေသည်။

“ငါ့သမီးကို မင်းလိုကောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှမပေးစား
ဘူးကွ...မင်းလည်း ဟိုကောင်ရင်နောင်လိုပဲသေရမယ်”

“အဘရယ်...ဘာလို့ဆက်ပြီးအမှားတွေကို ကျွန်
လွန်နေမှာလဲ အဘလုပ်ခဲ့တဲ့အမှားတွေက တစ်သက်လုံး
အဘကိုကာကွယ်သွားနိုင်မယ်လို့ မထင်ပါနဲ့...”

“နင့်ပီးစပ်ကိုပိတ် ငါ့အကြောင်းကိုသိတဲ့သူတွေဆို ရင်
ဘယ်သူမှအသက်ရှင်ခွင့်မပေးဘူး...ဒီထဲမှာ နင်လည်း
ပါတယ်”

“ဟင် အဘ”

“ခင်ဗျားကြီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူယုတ်မာ
ကြီးပဲ...”

“ဟား ဟား ဟား ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ချမ်းသာဖို့ကအရေး
ကြီးတယ်...မင်းကို ငါကငါ့သားအတွက် လက်စားချေချင်နေ
တာကြာပြီကွ...လေညင်းဟာ ငါ့သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး ငါ
ရဲ့မွေးစားသမီးကွ...ကြာနီက ငါ့ပထမမိန်းမနဲ့ရပြီး မွေးခဲ့တာ
ငါ့သားကိုမင်းက သတ်ပစ်လိုက်တာ မင်းကိုသတ်ရမှ ငါကျေ
နပ်နိုင်မယ်...မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့အရင်သေ
ချင်လဲပြော”

“ခင်ဗျားကြီးကသလိုလုပ်နိုင်တယ် ဝါခေါင်ဆိုတဲ့

တောင်ကို သေအောင်တော့ပစ်နော်...လေညင်းတို့နောက်မှာနော်...

“ဝါခေါင်မသွားနဲ့...”

ဝါခေါင်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချပြီး သေခဲ့ရင် သူတစ်ယောက်ပဲသေရမယ်ဆိုပြီး ဦးလွန်းခင်ဆီကို တစ်ရှိုက်ထိုးပြေးသွားတော့သည်။

“ဒိုင်...”

“အ”

“ဝါခေါင်...”

ဝါခေါင်သေနတ်ကျည်ထိမှန်ပြီး နောက်သို့ပစ်ကျသွားသည်ကို လေညင်းအပြေးကလေးသွားစဉ်...

“ဒိုင်...”

“အား”

လေညင်းပါ သေနတ်ကျည်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။

“ဒိုင်...”

“အား”

“ဟင်”

ဦးလွန်းခင်လက်ထဲမှ သေနတ်သွင်းစဉ်ထွက်သွားတော့သည်။

သေဆုံးသွားသည်

“ဦးလွန်းခင် ခင်ဗျားထပ်ပြီး လှုပ်ရှားဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ခင်ဗျားကလေးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေကို တရားရုံးပေါ်မှာရင်ဆိုင်ဖို့သာပြင်ပါတော့ ဆရာအောင်မြင်...သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေကို ဆေးရုံအမြန်ပို့ဖို့စဉ်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝါခေါင်၊ လေညင်းနှင့်ဇေယျာမော်တို့ကို စက်လှေဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ရတော့သည်။

➡ ဇာတ်သိမ်းခန်း ➡

အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးချပ်ကြီး ပွင့်လာသော
ကြောင့် လေညင်းထိုင်နေရာမှထပြီး သွားလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ...လူနာအခြေအနေဘယ်လိုလဲဟင်”

“သမီးက လူနာနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူလား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကြီးမျက်နှာကို လေညင်းအကဲခတ်လိုက်
တော့ သိပ်ပြီးတော့ကြည်လင်မှုတွေမရှိ။ ရင်ထဲမှာ ဝါခေါင်
အတွက်စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေမှာ မွန်းကျပ်သွားသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်...ဆရာတို့လည်း အဖွဲ့
ကုန်ကြိုးစားကြပါတယ်...ဒါပေမယ့် လူနာဒဏ်ရာက သိပ်

သဏ္ဌာန်တစ်ခု

❖ ဖန်းပုံရုပ်ကမ်း

ပြီး ပြင်းတော့မရလိုက်ပါဘူး...”

“ရှင် သူ...သူ သေသွားပြီလား”

“နောက်ဆုံးချိန်ကို ရောက်နေပါပြီ...”

“ကျွန်မကိုတွေ့ခွင့်ပေးပါ ဒေါက်တာ...”

“သွားပြီးတွေ့နိုင်ပါတယ် သူ့ကိုအထူးခန်းကိုပို့တော့
မှာ သမီးလိုက်သွားပြီးကြည့်လိုက်ပေါ့...”

အရေးပေါ်ခန်းထဲမှ တွန်းလှည်းတလေးထွက်လာပြီ
ဖြစ်သည်။

“ဝါခေါင် ဝါခေါင်”

“ညီမ သူမေ့ဆေးရွိန်နဲ့သတိမရသေးဘူး...သိပ်
ကြာခင် သတိရလာမှာပါ”

ဝါခေါင်မျက်နှာလေးကို လေညင်းကြည့်ပြီး မျက်ရည်
ရစ်ဝဲလာနေလေတော့သည်။

“ညင်း သတိထားကွာ...”

“ချစ်စု ငါ့မျက်ရည်တွေကိုမတားပါနဲ့တော့ ငါငိုပါရ
စေ...”

လေညင်းကို ချစ်စု ဘာစကားမှဆက်ပြီးမပြောတော့
ဘဲ လက်မောင်းလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

ဝါခေါင်ကို ခုတင်ပေါ်တွင်နေရာချထားခဲ့ပြီး သူနာပြုဆရာမ

သဏ္ဌာန်တစ်ခု

တွေ ထွက်သွားကြတော့သည်။

“ဝါခေါင်ရယ် ငါဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမလဲဆိုတာကို ပြောခဲ့ပါဦးဟာ... နင်မရှိတဲ့ဘဝကြီးထဲမှာ ငါဘယ်ခံစား ချက်တွေနဲ့ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရမှာလဲ ဝါခေါင်...”

လေညင်းမျက်ဝန်းထက်မှ မျက်ရည်စက်ပေါက်တွေ ဝါခေါင်ပါးပြင်ဆီသို့ကျချိန်တွင်...

“လေ... ညင်း...”

“ဟင်... ဝါခေါင် နင်သတိရပြီလား...”

“လေညင်း ငါ့မျက်လုံးတွေဘာမှမမြင်ရတော့ဘူးဟာ ပါ့ကိုယ်ငါသိနေတယ်... ငါ့အတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတာမရှိ တော့ဘူး”

“နင်မသေရဘူး... နင်နဲ့ငါ့အတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတာ ရှိနေဦးမယ် ဝါခေါင်”

“လေညင်း... ငါ... ရဲ့... နောက်ဆုံးချိန်မှာ... ငါ့ရင် ထဲက စကားလေးတွေ... ပြောခွင့်ပြုပါ... ဟာ...”

“ငါနားထောင်ပေးနေပါတယ် ဝါခေါင်...”

“ငါလေနှင့်ကိုသိပ်... သိပ်ချစ်တယ်...”

“ဝါ... ခေါင်... ဝါခေါင်”

ဝါခေါင်ဇက်ကလေးတစ်ဖက်သို့ စောင်းကျသွား

ပြီ...

“ဝါခေါင် ငါ့ဆီကနှင့်ကိုသိပ်ပြီးချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား ကို နင်ပြန်ပြီးနားမထောင်ဘူးလား... နင်မတရားဘူး... နင် မတရားဘူး... နင့်ရင်ထဲကစကားတွေကိုပြောပြီး ငါ့ရင်ထဲက စကားကိုနင်ဘာလို့နားမထောင်သွားတာလဲ... ဝါခေါင်... နင့်ကိုငါချစ်ခဲ့ရသူပါဟာ...”

“ညင်း ဟဲ့... ညင်း...”

“ဟင် ချစ်စု”

လေညင်းမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတွေနှင့် ကြည့် လိုက်တော့ သူမခုတင်ဘေးတွင် ချစ်စုနှင့်မမလေပြေ ပြီးတော့ ချောင်းကြီးရွာလူကြီးတစ်ဦး...

“အယ်”

“နင် ဘာတွေအော်ပြီးပြောနေတာလဲ ညင်း”

“မသိဘူး...”

လေညင်း သေနတ်ဒဏ်ရာက ပခုံးကိုသာ ရှုပ်ပြီးထိ နှုတ်ခွေးသောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ရာမရှိခဲ့ပေမယ့် ဝါခေါင်အခြေအနေ တို့ လေညင်းဘာမှမသိရသေးပေ။

“ချစ်စု...”

“နင်ဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ”

“ညင်း...နင်က ဉာဏ်ရှည်ထက်သလောက် ဒီတုန်းက
ခါတွေတုန်းသွားပြီနော်...ဝါခေါင်မရှိဘူးဆိုတာ ပြန်သေး

“သုမိတဆိုတာ သုမိတအရင်းမှမဟုတ်တာ ဆေးရုံ
မိတတွေကစွန့်ပစ်သွားလို့ ခေါ်ပြီးမေးစားထားတာ သ

PJ

ရှေ့ဘဝင်

မွေးစားမိဘတွေက သူ့ကိုအမွေပေးဖို့စီစဉ်ထားပါတယ်... ဒီလူကဆေးစွဲပြီး ဖျက်စီးလာလို့အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ဖို့လုပ်တုန်း အိမ်မီးခံသေကြွာထဲကငွေနဲ့ရွှေတွေကိုယူပြီးထွက်ပြေးလာတာ ခုတော့ သူ့ကိုစွဲသူစီရင်သွားတာပါ”

“ချစ်စု... ဝါခေါင်ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပို့လိုက်တာ ဘယ်နေ့ကလဲဟင်...”

“ဆေးရုံကိုရောက်ပြီးအားချင်းပို့လိုက်တာပဲ ညင် သူပြန်လာမှာပါဟာ”

ကမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေသော အရှေ့ လေနုသက်တို့က လေညင်းရင်ကို မအေးစက်နိုင်ပေ... ဝါခေါင်တစ်ယောက် ရန်ကုန်တွင် ဆေးဝါးကုသနေသည်မှာ (၁၀)ရက်ပင်ပြည့်တော့မည် ဖြစ်ပေမယ့် ယနေ့တိုင် ဝါခေါင် ဆီက ဘာသတင်းကိုမှမကြားရသေး...

“ဝါခေါင်ရယ် နင်ပြန်လာပါတော့ဟယ်... မျှော်နေ သူရင်မှာမောလှပါပြီ... နင်နဲ့ငါပြည့်ချင်လှတဲ့ဆန္ဒကလေးတွေ ချပဲ့ညီခွဲပြီလေ... ခုဆိုချောင်းကြီးနဲ့ချောင်းငယ်ရွာလေး ဟာ အရင်လိုချစ်ခင်မှုတွေကို ပြန်ပြီးရနေကြပါပြီ”

“ညင်း”

“ချစ်စု”

သစ္စာနှင့်တရား

“ပြန်ကြရအောင်နော်... အနောက်ဘက်က မိုးရိပ်
တွေက တက်နေပြီ... မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်... ဝါခေါင်
ပြန်လာတော့မှာပါ မနက်ကျရင်နင်နဲ့ငါ ချောင်းငယ်ရွာကို
လိုက်သွားပြီး ရန်ကုန်ကပြန်လာတဲ့ကိုရာကြီးကို သွားမေးမယ်
လေ... လာပါ သူငယ်ချင်းရာ”

ဝါခေါင်ရောက်လာနိုင်သည့် ကူးတို့ဆိပ်ကလေးကို
လေညင်းနေ့စဉ်လာလာပြီး မျှော်နေတတ်သည်။

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ရွာပြီ... တော်သေးတာ
ပေါ့ ထီးလေးယူလာလို့”

ချစ်စုက ထီးလေးဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်အတူတူလျှောက်
လာရင်း ချစ်တဲ့သူလာမည့် တိုးမြစ်ကလေးကိုလှည့်ပြီးကြည့်
မိသောအခါ...

“ဟင်... ဟိုမှာ လှေကလေး...”

“လေညင်းရယ် တိုးမြစ်ထဲမှာစက်လှေတွေ
ချောင်းကြီးကိုလာတာ အဆန်းလုပ်လို့...”

“ဒါ ဝါခေါင်ဖြစ်ရမယ်”

“ညင်း ဒီလောက်အထေးကြီးက လာနေတဲ့စက်လှေကို
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွဲခြားလို့သိနိုင်မှာလဲဟာ...”

“ချစ်စု နင်ပြန်ချင်ပြန်တော့... ငါဒီစက်လှေကို

စောင့်မယ်”

“နင်တော့ခက်ပြီ... မိုးကအရမ်းသည်းလာနေပြီ”

“ချစ်စု နင်ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးအောင်လုပ်နေတာလား...

မိုးကြီးတာမကလို့ မုန်တိုင်းပဲကျကျဟာ...”

“ကဲ... ဒေါ်လေညင်းရေ ရှင့်သဘောပဲတော်”

ချစ်စုခေါ်လို့မရသည်နှင့် သူမပါကူးတို့ဆိပ်ဘက်သို့
လိုက်လာခဲ့တော့၏။ မိုးတွေသည်းထန်စွာရွာနေတဲ့ကြားမှ
စက်လှေကလေးက ချောင်းကြီးရွာကူးတို့ဆိပ်ဆီကို တဖြည်း
ဖြည်းနီးကပ်လာသည်။

“လေညင်း”

“ဟင်... ဝါခေါင်”

စက်လှေကလေးကူးတို့ဆိပ်သို့ ကပ်သည်နှင့် ဝါခေါင်
၏လှည်းပြီးခေါ်သံကြောင့် အပြေးကလေးထွက်မည်အပြု...

“ညင်း နင်နဲ့သူကချစ်သူတွေမဖြစ်ကြသေးဘူးနော်
သတိလည်းထားဦး”

“ချစ်စု ငါနဲ့သူကဖွင့်ပြောဖို့တောင် မလိုတော့ဘူးဟာ
နှလုံးသွေးစက်တွေနဲ့သက်သေတည်ပြီးသား...”

“ကဲ... ဒေါ်လေညင်းသဘောပါပဲတော်”

လေညင်း မိုးရေထဲပြေးပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

“လေညင်းရယ် ဘာလို့မိုးဒီလောက်ရွာနေတာကို ထွက်လာရတာလဲ”

“ရှင်ကရော မိုးဒီလောက်ရွာနေတဲ့ကြားက ဘာလို့ လာရတာလဲ”

“ဒါက မင်းကိုချစ်လို့လေ”

“ကျုပ်လည်း ရှင့်လိုပဲပေါ့တော်...”

“ဒို့လိုပဲဆိုကာ ဘာလဲဟင်”

“မသိဘူး... အယ် ဟိုမှာချစ်စု ကြည့်နေတယ်”

ဝါခေါင် လေညင်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲသွင်းပြီး ဖက်လိုက်သည်။

“ချစ်တယ်လို့မပြောမချင်း မိုးရေထဲမှာပဲဖက်ထားမှာ”

“ကဲ... ဆေးရုံကဆင်းလာတာမှ ရက်ပိုင်းမပြည့်သေး ဘူး... အအေးမိနေပါ့မယ် ရှင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ နေ့တိုင်းလာပြီး စောင့်နေသူပါ”

“ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“ဤကမ္ဘာကြီးကျယ်ဝန်းသရွေ့... ရှင်ကရော”

“မိုးနဲ့မြေကြီးအဆုံးထိ”

“ဟေ့... နှစ်ယောက်လုံး သည်းမနေကြနဲ့ ဟိုမှာနွား ကလူကြီးတွေလာနေကြပြီ...”

“အယ်”

“ဟာ”

ချစ်စုစကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ကမ်းလေးဆီသို့ တက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟေ့ ဟိုချောင်းငယ်ကကောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ပြောစမ်း...”

“မိန်းမလာပြီး ခိုးတာ”

“ဒီလိုခိုးလို့ရမလားကွ... လူကြီးတွေကိုအသိပေးရ တယ်... ဒါမှ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးလို့ရမှာ... ဟား ဟား... ဟား”

ချစ်သူ၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စကားဝါရနဲ့ တွေ့သင်းထုံနေသည့်ကမ်းလေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဝါခေါင်”

“လေညင်း”

“တစ်သက်မခွဲကြေးနော်”

“ဘဝသက်ဆုံးတိုင်ထိပါ လေညင်းရယ်”

“လူကြီးတွေက အငြင်းပွားနေကြတယ်”

“ဘာကိုလဲဟင်...”

“လေညင်းနဲ့ဝါခေါင်မင်္ဂလာပွဲကို သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်

၂၁၈

ရှေ့ဘဝင်

လူနေကြတယ်”

“လူစရာမှမလိုတာ ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ စကားဝါကျနဲ့
လေးပေါ်မှာပဲ မင်္ဂလာပွဲကလေးလုပ်မှာပေါ့...မကောင်းဘူး
လား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဝါခေါင်ရယ်...”

ရှေ့ဘဝင်

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်

